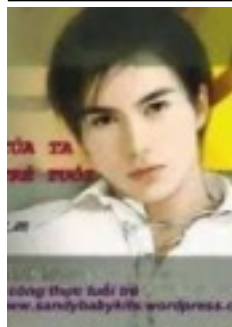

Lão Công Của Ta Thực Trẻ Tuổi

Contents

Lão Công Của Ta Thực Trẻ Tuổi	1
1. Văn Án:	2
2. Chương 1.01	3
3. Chương 1.02	5
4. Chương 2.01	10
5. Chương 2.02	12
6. Chương 2.03	14
7. Chương 3.02	19
8. Chương 3.03	22
9. Chương 4.01	24
10. Chương 4.02	26
11. Chương 4.03	27
12. Chương 5.01	31
13. Chương 5.02	34
14. Chương 6.02	38
15. Chương 7.01	43
16. Chương 7.02	46
17. Chương 8.01	50
18. Chương 8.02	52
19. Chương 9.01	57
20. Chương 9.02	60
21. Chương 10	64

Lão Công Của Ta Thực Trẻ Tuổi

Giới thiệu

Nguồn: sandybabykits. wordpress. com.

1. Văn Án:

“Tề Sóc, Chúng ta kết hôn đi.”

“Kết...kết hôn???” Đương nhiên là tốt rồi! Hấn muốn nhanh kết hôn với nàng đến điên cuồng rồi, nhưng là – Vì sao nàng lại muốn kết hôn? Lý do không phải bởi vì thương hấn mà là nàng muốn mang hấn khoe với đối thủ thời ĐH, nói rằng nàng có lão công trẻ tuổi a?

Nàng vì lý do đó mà hướng cầu hôn hấn, hấn đã muốn tăng xông máu quả không sai, không nghĩ tới lúc này hấn hao hết tâm trí, bí mật chuẩn bị 1 gian phòng làm việc cá nhân cho nàng, vậy mà tự nhiên nàng lại khóc lóc tùm lum 1 phen lên án hấn bắt cá 2 tay?!

Hấn rốt cuộc là chiêu ai chọc ai a? Người muốn khóc phải là hấn a!

Rằng tưởng hiểu lầm giải thích rõ ràng thì từ nay về sau có thể thiên hạ thái bình, nhưng nàng tự hồ cho rằng tinh thần nhần nại của hấn cùng với siêu nhân thực giống nhau, đột nhiên bắn ra 1 viên đạn “chia tay” cho hấn, làm côi lòng hấn thực tan nát. Nếu là nàng vô tình trước, vậy thì đừng trách hấn xuất ra đại chiêu, làm cho nàng chỉ có thể ngoan ngoãn nhận ra quan hệ 2 ng bọn họ đã có sự nghịch chuyển lớn.....

Bộ nì đăng được mấy chương roài mà

trời! sao lại cho vào phần đã hoàn thành?

sao doc hok dc vay

Ôi, thật là dễ thương :)”)

tưởng bạn pót hết rùi ợc, b pót hết 1 lúc luôn nhé:) hóng lắm

đồ lừa đảo truyện đầu vậy thể mà cũng bảo là hoàn thành rùi

em oi sao lai làm người đọc mừng hựt thể? đau lòng lắm

Huhu...Bạn ơi! nếu chưa hoàn thành thì cố gắng post nhanh lên nha! Mình mong lắm đó!

chán!ăn phải đưa bỏ

bác này không biết có định post truyện hay không :-? nếu có post thì bác cố gắng post nhanh nhé, cả nhà chờ dài cổ ùi :(

po tay luon chua viet xong ma de vao day

sao lại để vào mục đã hoàn thành vậy bạn :confused:

á ta quăng dép nàng này, toàn để cho anh em tưởng bỏ! ha

ủa chưa xong hả,sao lại đưa vào truyện hoàn huhu tí tí lừa tình mọi người ahh.hehe nói zì thui chứ thak tí tí rất nhiều cố gắng post hen.(phải nịnh nọt chút chớ tí í mà giận là lại không có truyện đọc ah,như zì rất khổ ah)

aaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

trời ơi!

tức chết tui rùi

có cái văn án không mà cũng để hoàn nữa.

bạn không có lương tâm!

Mình thích đọc truyện của Kim huyên . Tưởng vào đây là đọc được . Ai dè là loè người . Chán thật

hjxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx!!!!!!!!!!!!

“Mọi ng chúng ta biết người ngày hôm qua gây ra biết bao nhiêu phiền toái làm hao tổn tâm trí, giờ còn họp thảo luận sau thời điểm đó phải làm như thế nào, mà giờ người là đầu sỏ lại không biết tỉnh táo đã thế mà còn có thời gian ở nơi nào ngăn người?” Giám đốc tức giận thốt ra.

“Rắc rối không phải là ta khơi.” Quan Chi Yên nói.

Mấy ngày hôm trước Giám đốc đột nhiên đã bị mất hợp đồng vì nàng, đối tượng là 1 nam nhân thoát nhìn có vẻ trung niên, nàng không hội nghĩ tiếp, Giám đốc là 1 người muốn lấy lòng khách hàng tiềm năng này – nghe nói người này có rất nhiều căn biệt thự trên núi Dương Minh, muốn nhờ thiết kế trang hoàng lại, liền cứng rắn muốn nàng thay mặt công ty đi ký hợp đồng. Quả nhiên, hôm qua mới ngày đầu tiên cùng hẹn với tên kia ở trong phòng, hắn liền quấy rối tình dục nàng, nàng tức giận không chút do dự cầm lấy túi xách da hướng trên mặt của đối phương hung hăng đánh, sau đó cầm đầu bỏ của (hợp đồng) chạy lấy người.

“Người có biết người chọc vào ai không? Người làm sao có thể lấy túi xách đánh khách hàng chứ?” Giám đốc tức giận nói.

“Là hắn trước, hắn động tay động chân sờ loạn tay của ta.” Nàng nói.

“Cho hắn sờ một chút sẽ chết sao?”

“Cho nên ý tứ của người chính là muốn ta để cho hắn sờ loạn?” Nàng hí mắt.

Giám đốc sắc mặt trầm xuống “Ta cũng không có nói như vậy, nhưng ta thiết nghĩ người phải lấy đại cục làm trọng chứ.”

“Đại cục làm trọng? Nói đến vậy chính là không chỉ cần có tài cán vì công ty kiếm tiền mà chúng ta, những nhân viên nữ cho dù là bị khách hàng đùa giỡn hay sờ sảng cũng đều là nằm trong chức vụ này chẳng?” Nàng trào phúng nói.

“Người nói cái gì?!” Giám đốc trở mặt tức giận nhìn nàng.

“Tóm lại, ta không nghĩ rằng mình sai cho nên cuộc thảo luận này căn bản là dư thừa rồi.” Nói xong, nàng đẩy ghế đứng dậy, xoay người hướng cửa đi ra. Nhưng mới chỉ bước 2 bước nàng đã nghe thanh âm gào rít đầy tức giận của Giám đốc.

“Người đứng lại đó cho ta!”

Quan Chi Yên dừng bước, vẻ mặt khó chịu, không kiên nhẫn nhìn hắn.

“Người rốt cuộc có coi ta là Giám đốc hay không đây? Đừng tưởng rằng hiện tại người đã có danh tiếng 1 chút, có khách hàng chỉ muốn làm việc với người, tìm người thì người liền hoàn toàn không xem người Giám đốc này ra gì nữa.” Vẻ mặt đỏ au vì giận dữ của Giám đốc bùng bùng hướng nàng rống lên.

“Sự hiện diện của người thực lớn như vậy, làm sao ta có thể không xem như người tồn tại chứ, Giám đốc?” Nàng mỉa mai trả lời, còn cố ý vô tình ngắm nghía thân hình 100kg của hắn liếc mắt 1 cái, sau đó lại tiếp tục quay đầu hướng ra cửa.

“Đứng lại!” Giám đốc phẫn nộ rống to “Quan Chi Yên, người thực cho rằng ta sẽ không dám đuổi việc người sao?”

“Nếu người thấy ta nói vậy mà muốn đuổi việc ta vậy thì cứ đuổi đi, ta sẽ lập tức thu thập mọi thứ rời đi, sẽ không cùng người nhiều lời vô nghĩa.” Lúc này cước bộ của nàng đều không ngừng lại, mặt không đổi sắc vừa đi vừa nói, không cần chờ nói cho hết với người này nàng đã muốn ra khỏi cái phòng họp này rồi.

Cái tên Giám đốc chết tiệt. Nếu không phải bởi vì nàng ở nơi này cùng đồng nghiệp làm việc tốt đẹp, cùng công ty hợp tác thương thuyết cũng không có gì bất ổn, mà tính nàng thì lười đổi đi nơi khác làm việc hay tự mình gây dựng công ty, không thì nàng đã sớm rời cái công ty thiết kế này rồi.

Đáng giận, có lẽ hiện tại nàng nên chuyển công tác sang chỗ khác, sau đó lại đổi cả bạn trai.

3. Chương 1.02

5 năm sau.

Nàng hoàn toàn không thể quên đi 3 chữ này, Tề Sóc, hẳn như thế nào mà có thể trả lời nàng như vậy được chứ?

Nhớ ngày đó tất cả đều là hẳn chủ động theo đuổi nàng, còn lập lời thề son sắt sẽ kết hôn với nàng làm điều kiện kiên quyết đầu tiên khi cả 2 thực sự quen nhau. Hẳn thực sự thích nàng, thật sự muốn kết hôn với nàng, muốn nàng làm vợ hẳn, thực sự muốn cùng nàng trải nghiệm đến cuối đời. Kết quả là đã quen nhau hơn 1 năm rồi, nàng lần đầu tiên chủ động nói với hẳn ý tưởng kết hôn, hẳn lại muốn nàng đợi 5 năm nữa.

5 năm, hiện nay hẳn mới 25 tuổi, đợi 5 năm sau vừa vặn 30 tuổi, đúng là tuổi tốt để kết hôn, nhưng còn nàng? 5 năm sau nàng đã là 1 bà lão 32 tuổi, hẳn rất cuộc là có hay không nghĩ tới chứ?

Thiệt là khổ a, tuy rằng nàng cùng Tề Sóc trong lúc tình cảm lưu luyến từ đầu tới giờ đều là do hẳn chủ động. Nhưng là hẳn chủ động theo đuổi nàng mà, là hẳn da mặt dày tự cho mình là bạn trai của nàng, quần quít lấy nàng không buông, là hẳn không nói mà tự ý xâm nhập vào nơi ở của nàng cùng nàng ở chung. Tất cả thoạt nhìn đều thấy rằng nàng bị bắt buộc, bị động nhưng là nhớ đến tối hôm qua nghe thấy hẳn trả lời 5 năm sau, nàng mới biết được chính mình đã để ý hẳn rất nhiều, thích hẳn rất nhiều, tin rằng bọn họ sẽ kết hôn, sẽ cùng ở với nhau cả đời như lời hứa ấy.

5 năm sau, có lẽ đến lúc đó, nàng đã sớm già đi, có khi có thể hẳn cũng sẽ để ý những cô gái trẻ tuổi hơn và xinh đẹp hơn. Vậy thì làm sao còn muốn cùng nàng kết hôn được nữa?

Nàng thực ngốc nghếch, thế nhưng đối với lời hứa của nam nhân này rất tin tưởng.

Khổ sở thở dài 1 hơi, nàng ngồi vào chỗ của mình, hoàn toàn im lặng không để tâm đến công việc, cả người mệt mỏi có vẻ muốn bệnh.

Dùng sức cầm lấy tập hồ sơ thiết kế lấy trong ngăn kéo ra, nàng đẩy ghế dựa, cầm lấy túi da, xoay người nhanh chóng hướng theo cửa lớn mà đi.

“Quan tử, người muốn đi đâu vậy?” Người trợ lý vừa tan họp bước ra, thấy nàng xách túi chuẩn bị rời khỏi công ty, lập tức giơ tay gọi.

“Không biết, chỉ là muốn đi ra ngoài 1 chút.” Nàng thành thật trả lời.

“Nhưng Giám đốc nói rằng muốn Kim tiên sinh tới công ty, rồi người phải tự mình giải thích chuyện ngày hôm qua với hẳn.” Trợ lý vội vàng chạy đến bên cạnh nàng nói.

“Người kêu hẳn tự mình đi giải thích đi.” Quan Yên Chi lạnh lùng nói, rồi tiếp tục xoay người hướng ra cửa bước đi.

“Chờ 1 chút, Quan tử.” Trợ lý vội vàng kéo nàng lại “Giám đốc nói nếu người không tự đi giải thích thì ngày mai không cần đến công ty làm nữa đó.”

“Thật không?” Nàng đột nhiên cười lạnh 1 tiếng.

Trợ lý gật đầu thật mạnh.

“Vậy phiền người thay ta chuyển lời đến hẳn, ta còn có 10 ngày lương, đừng quên nói hẳn phân phó hoàn lương cho ta a.” Nói xong, nàng cũng không quay đầu lại nữa, hiên ngang bước ra khỏi cửa lớn của công ty không hề do dự.

Sau khi rời công ty, Quan Chi Yên tùy tiện tìm một quán cà phê ngồi xuống thanh thản suy nghĩ.

Dựa vào năng lực kiếm tiền từ nghề thiết kế nội thất, vào những thời điểm công việc không thuận lợi, nàng thường chạy đến quán cà phê này thả lỏng đầu óc, nhờ những ly cà phê với hương thơm nồng đậm làm cho nàng thực tỉnh táo.

Nhưng hôm nay sau khi rời công ty, nàng đã ngồi tại quán được nửa ngày, mà tâm tình 1 chút cũng không có dấu hiệu cải thiện.

Hiện lúc này ánh sáng ban ngày đã bị đêm đen bao phủ, trong quán từng khách hàng này đến khách hàng đến rồi đi, chỉ có nàng vẫn ngồi lại.

Từ một ly cà phê ấm nóng đã biến thành nguội ngắt, từ phần cơm sớm còn nóng hổi nay cũng nguội ngắt, và cả những cốc nước trên bàn cũng đều không vơi đi tí nào.

Phục vụ có mấy lần vì muốn thay nước cho nàng nhưng đều không thấy phản ứng, đành không tiếp tục quấy rầy nàng nữa.

Không có người quấy rầy, nàng có thể tiếp tục yên lặng ngồi 1 mình, nhưng trí óc như thế nào cũng không yên.

5 năm sau. Vẫn như cũ, nàng không thể không nghĩ mãi đến 3 chữ này, không thể không nghĩ đến hắn.

Nàng còn nhớ rất rõ lần đầu tiên gặp Tề Sóc là thời điểm ở công trường, nàng chưa kịp thiết kế phòng Bar, mà khách hàng lúc ấy yêu cầu duy nhất chính là phải sử dụng người hướng dẫn của hắn, cho nên 2 người bọn họ liền hẹn gặp mặt...

“Thực xin lỗi...xin hỏi...”

“Người là ai? Là ai cho phép người tùy tiện vào được chỗ này? Nhanh chóng đi ra ngoài.”

Liếc thấy 1 gã môi hồng răng trắng, mặc áo sơ mi trắng, quần jeans, trên cổ còn đeo dây chuyền hình đầu lâu lấp lánh đi vào công trường, Quan Chi Yên chợt nhiên sớm bắt đầu trầm giọng nói. Nàng không thích có ng ngoài quấy rầy công việc của nàng.

“Thực xin lỗi, ta tìm Quan Chi Yên tiểu thư, tên của ta là Tề Sóc.” Sinh viên kia tự giới thiệu.

“Tề Sóc?” Nàng nhin không được mở to 2 mắt, không thể tin được đây là người hướng dẫn thiết kế mà khách hàng muốn nàng dùng, bộ dạng của hắn căn bản là giống 1 tên tiểu tử, nào có ý thức chuyên nghiệp của 1 kiến trúc sư chứ?

“Người mấy tuổi rồi?” Trùng mắt nhìn hắn, nàng không tự chủ thốt giọng hỏi.

“Bộ dạng của ta thoáng nhìn thì đúng là có vẻ trẻ tuổi, nhưng ta đã 24 tuổi rồi.” Tề Sóc mỉm cười nói.

“24 tuổi?!” Quan Chi Yên thoáng nhìn bộ dáng này mà muốn té xỉu. Bởi vì hắn tuy là thế nhưng vẫn còn kém nàng 2 tuổi a! Đây là lần đầu tiên nàng đụng với đồng nghiệp của đối tác nhỏ tuổi hơn, điều này làm cho nàng có cảm nhận rõ ràng lần đầu hợp tác này thực hoài nghi năng lực của đối phương.

“Này, không phải là người lần đầu làm việc đấy chứ?” Nàng chuyển mắt nhìn nhìn hắn, hoài nghi hỏi.

“Không phải.” Tề Sóc cất tiếng trả lời “Xin hỏi Quan Chi Yên tiểu ở đâu?”

“Ta chính là Quan Chi Yên.” Nàng vẫn như cũ, dùng vẻ mặt biểu tình đầy hoài nghi nhìn hắn.

“A? Ta còn nghĩ rằng người là tiểu muội trợ lý a!” Hắn kinh ngạc kêu lên, giật mình nhìn nàng 1 thân áo đơn giản, quần jeans, giày vải cùng khuôn mặt không son phấn và chùm tóc đuôi ngựa thật giống như mê hoặc người ta.

“Lời người nói là có ý gì đây? Xem thường người khác sao?” Quan Chi Yên đột nhiên nheo 2 mắt lại.

“Không, chính là hình dáng người đang đứng thực thấy rất trẻ trung cho nên ta mới có thể như vậy mà nghĩ như thế, không có ý tứ gì khác cả.” Hắn lắc đầu thật nhanh, dùng vẻ mặt thành khẩn nói.

Bộ dáng trẻ trung? Quan Chi Yên lập tức bị lấy lòng.

“Ta năm nay 26 tuổi, so với người còn lớn hơn 2 tuổi.” Nàng mỉm cười nói.

“Thật sao? Thật đúng là nhìn không ra à!” 2 con mắt của hắn nhìn thẳng vào nàng và nói.

“Đúng vậy.” Nàng trả lời, sau đó 2 người cùng liếc nhìn nhau 1 cái, bỗng dưng cùng cười.

Đó là kỷ niệm lần đầu tiên bọn họ gặp nhau. Sau đó do quan hệ công việc, 2 ng thường ở cùng chỗ thảo luận công việc, sau đó không ý thức được từ những công việc nhỏ to chung chung lại dẫn đến những việc riêng.

Nàng rất kinh ngạc, hần năm 13 tuổi đã đi học ĐH, 20 tuổi qua nước Anh học lên cao rồi trở về Đài Loan tự lập công ty của riêng mình, buôn bán đến nay không chỉ không đóng cửa mà lại còn phát triển rất thịnh vượng không tả nổi. Mà hần rất thích trí tuệ của nàng, hành động đầu tiên của nàng, phản ứng linh hoạt của nàng, cùng với cả khuôn mặt xinh đẹp lẫn tính độc lập của nàng. Bắt đầu từ đó đã cuồng nhiệt hướng nàng mà theo đuổi, tấn công.

Nàng chưa từng nghĩ sẽ cùng nam nhân nhỏ tuổi hơn quen nhau, nhưng ngoại trừ khi làm việc bận rộn bên ngoài cũng không theo đuổi để ý bạn gái nào khác, không chỉ mỗi lần gặp nàng đều cư xử ân cần, ở phòng Bar đang được thiết kế, còn chủ động tìm tới Giám đốc của nàng không hối hận liền ký hợp đồng, mục đích chỉ là vì có thể tiếp tục cùng nàng hợp tác làm việc sau này.

Nhưng thành ý nhiệt tình của hần chưa đủ động đến nàng thì đã làm các đồng nghiệp của nàng rất tức giận.

Lần đầu tiên hần hôn nàng là vào hôm sinh nhật của hần, bởi vì hần nói 1 trong 3 nguyện vọng lớn nhất chính là có thể hôn nàng, cho nên các đồng nghiệp đã lập tức giúp hần hoàn thành tâm nguyện, đem nàng hướng tới hần. Nhưng đau đầu nhất là sau đó, có 1 thì sẽ còn có 2, hần đối với việc hôn nàng thực bị nghiện, chỉ cần nàng không để ý liền chớp lấy cơ hội hôn nàng, hần hôn đến mức đầu óc nàng choáng váng.

Lần đầu tiên cùng nàng phát sinh quan hệ nam nữ chính là vào ngày sinh nhật của nàng, nàng bị các đồng sự ép uống đến say, tiếp đó hần đưa nàng về nhà. Sau đó có đánh chết nàng, nàng cũng không nói cho hần biết, thật ra nàng nhớ rất rõ tới hôm đó là nàng đầu tiên đem hần áp đảo. Nhưng không ngờ hần đáp lại nàng rất nhiệt tình, cuối cùng củi khô bốc lửa, càng lúc càng không thể cứu vãn được nữa.

Cũng là thực giống với cái nguyện vọng 1 kia, có 1 thì sẽ có 2, hần biết rõ vị thế của mình, trực tiếp chuyển sang cùng nàng ở chung 1 chỗ và sau đó không rời đi nữa.

Dựa theo lời nói của người khác Tề Sóc thực rất có tài. Tuy rằng nhỏ hơn nàng 2 tuổi nhưng so với những nam nhân trưởng thành chín chắn khác thì hần làm nàng cảm thấy rất tin tưởng. Có lẽ việc này so với việc năm 20 tuổi lăn lộn ngoài xã hội đúng là có liên quan rồi.

Hần còn có “bàn tay vàng” nha, nấu ăn rất ngon, so với những nam nhân không bao giờ đụng vào bếp núc thì quá tuyệt vời, đã thế còn rất có nhiệt tình nấu rất nhiều món ngon cho nàng ăn, hại nàng về sau này ở cùng hần thì thể trọng ngày 1 gia tăng, không biết là đã tăng thêm bao nhiêu kg rồi.

(>.< há=“ há=“ cái=“ này=“ là=“ anh=“ ấy=“ nuôi=“ chị=“ thành=“ heo=“ rồi=“ từ=“ từ=“ mần=“ thịt=“))>

Từ đầu đến cuối, đối với quan hệ của 2 người tuy rằng nàng luôn ở thế bị động, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nàng thật sự phải cảm ơn cái da mặt dày của hần. Nếu không phải hần bám riết nàng mãi không thôi thì làm sao mà nàng lại có thể có được 1 người bạn trai có chất lượng thế này, được người người khen ngợi chứ?

Nàng thật rất thích cùng hần ở chung mỗi ngày, ngoại trừ mùa đông có “chăn ấm miễn phí”, khi đói bụng thì có người tình nguyện cấp thức ăn cho nàng, đi làm cũng có người đưa rước, mặc kệ tốt xấu đều có người cùng trò chuyện chia sẻ mọi chuyện, đối với việc thiết kế thì hần luôn cùng nàng trao đổi giải thích, làm nàng cảm thấy được hưởng rất nhiều lợi ích từ hần.

Hần là bạn trai của nàng, cũng là thầy và cả là bạn tốt nữa.

Nàng từng quen với rất nhiều bạn trai, nhưng chưa bao giờ gặp qua người giống như hần, thật đa tài đa nghệ, lại thông minh biết chăm sóc, là 1 người đàn ông thực tốt. Cho nên hần tuy ngoài miệng chưa bao giờ nói, nhưng trong lòng nàng đã sớm nhận định sẽ lấy hần làm chồng, nhưng thật không nghĩ tới.....

5 năm sau.

Rốt cuộc làm thế nào nàng mới có thể quên được chuyện này. Bây giờ vẫn tiếp tục như cũ với hần thật có cảm giác thỏa mãn, hạnh phúc hay không đây?

Nếu ngày hôm qua nàng không gặp Thi Ánh Diệp và các nàng kia thì tốt rồi.

Nếu ngày hôm qua nàng không cậy mạnh, ăn nói lung tung thì tốt rồi.

Nếu ngày hôm qua nàng không quá xúc động mà hướng hấn cầu hôn thì tốt rồi.

Nếu Sớm biết có nếu thì nàng sẽ không đem chính mình trở thành bộ dạng như hiện tại.

Bất giác nàng nhếch môi cười khổ 1 tiếng, cho dù có bỏ qua và tiếp tục như bình thường thì sẽ như thế nào đây? Nàng tự hỏi chính mình. Bởi vì nàng đã biết Tề Sóc từng nói điều muốn làm nhất trong việc theo đuổi nàng chính là kết hôn, mà thực đúng hấn muốn kết hôn với nàng, nhưng vì cái gì mà bây giờ lại muốn nàng đợi 5 năm nữa?

Căn bản hấn không muốn cùng nàng kết hôn, không nghĩ lấy nàng. Cho dù là 5 năm sau hay 10 năm nữa cũng giống nhau a!

Ngực đột nhiên thắt lại đến đau đớn, nàng bất giác ôm ngực phát ra tiếng rên rỉ. Nàng rất đau khổ, thật sự rất đau khổ.

Một bàn tay đột nhiên đặt lên vai nàng, làm khuôn mặt mờ mịt của nàng bất giác ngẩng lên. Chỉ thấy là 1 nữ phục vụ của quán nhìn nàng với vẻ mặt lo lắng hỏi thăm.

“Tiểu thư, người không sao chứ?”

Nàng mờ mịt trừng mắt nhìn lại rõ, sau đó nở nụ cười miễn cưỡng lắc lắc đầu.

“Ta không sao. Làm phiền người tính tiền cho ta.” Nàng vừa cảm bóp vừa nói.

“Nha, vâng.”

Sau khi ngồi gần 8 tiếng trong quán cà phê, hiện giờ nàng đứng ở đầu đường nhìn xe cộ qua lại liên tiếp, vẻ mặt ngơ ngác như là trẻ con bị lạc đường không biết nên đi hướng nào. Nàng rốt cuộc là nên đi đến chỗ nào đây?

Công ty thì không được rồi, bởi vì nàng đã nghỉ việc, cho nên giờ quay về công ty là không thể.

Còn về nhà? Nơi đó tuy là nhà của nàng nhưng đơn giản là nàng không biết làm thế nào đối diện với Tề Sóc, nàng như thế nào muốn trở về chứ?

Tối hôm qua sau khi hấn nói với nàng như thế, trong lúc đó cả 2 đều không cảm thấy ngượng ngùng, vẫn rất bình thường. Tuy rằng phản ứng của nàng liền cười to sau đó nói rằng là nàng chỉ nói giỡn, muốn hấn đừng để ý mà quên đi, nhưng vấn đề là căn bản nàng không quên được a.

Tối hôm qua lúc đi ngủ, hấn như thường lệ muốn cùng nàng yêu đương nhưng nàng lại lấy lý do mệt mỏi mà cự tuyệt hấn. Buổi sáng chuẩn bị đi làm, hấn cũng như thường lệ đòi chở nàng đến công ty, nàng lại tiếp tục biện hộ đã hẹn tiếp khách hàng vào buổi tối mà cự tuyệt hấn. Sau đó nàng biết rõ hấn sẽ tới công ty đón nàng lúc về, nàng lại tắt điện thoại di động để hấn không thể tìm nàng.

Hiện tại không biết hấn có sốt ruột không? Có lẽ rất tức giận, biết nàng cố ý tắt điện thoại không để hấn tìm được.

Nhưng vậy thì có sao đâu chứ?

Có lẽ như thế lại hay hơn. Căn bản là không khúc mắc về việc kết hôn với hấn, tiếp tục cùng hấn quen nhau, không bằng cứ như vậy đi nếu không làm hấn tức giận cùng nàng cãi nhau to để rồi chia tay.

“Ha ha” Quan Chi Yên khẽ cười thành tiếng, mắt bắt đầu nhoè đi rồi.

“Tề tiên sinh?”

Bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh quen thuộc, Tề Sóc theo tiếng quay đầu, chỉ thấy đồng nghiệp của Quan Chi Yên vẻ mặt kinh ngạc nhìn hấn, sau đó tiến lại gần.

“Chào Dương tiểu thư. Chi Yên hiện còn làm việc không?” Hấn nhìn nàng gật 1 cái, mỉm cười hỏi.

“Người không biết sao?” Ánh mắt vẫn không thay đổi nhìn hấn.

Về mặt Tề Sóc không hiểu.

“Chi Yên cùng Giám đốc cãi nhau ầm ĩ 1 trận to, đã từ chức và rời công ty lâu rồi.”

Hắn tròn mắt ngạc nhiên hỏi “Thế chuyện xảy ra từ lúc nào rồi?”

“Trưa hôm nay. Nàng không có nói cho người sao?”

Hắn mạnh bạo lắc đầu.

“Ngày hôm qua Chi Yên bị 1 khách hàng quấy nhiễu tình dục, nàng lấy túi xách đánh trả, không nghĩ tới Giám đốc lại cho là việc bị sờ 1 chút chỉ là chuyện nhỏ, muốn nàng lấy đại cục làm trọng, còn muốn nàng đến gặp tên háo sắc kia giải thích, cho nên Chi Yên liền xin từ chức.” Nàng thở dài nói, “Đều là phụ nữ, ta thật sự rất bội phục dũng khí của nàng, bởi nếu là ta, ta nhất định vì công việc mà khom lưng tạ lỗi.”

“Người biết tên quấy rối kia là người thế nào?” Tề Sóc hỏi, con người đen láy lộ ra ánh nhìn tức giận.

“Nếu ta nhớ không lầm thì hắn nói hắn là Tổng giám đốc công ty thiết kế Dương Vũ, tên là Trần... Hình như là Trần Minh Chương.” Nàng nhíu mày nói.

“Công ty Dương Vũ, Trần Minh Chương?”

“Nếu ta nhớ không lầm thì đúng là như vậy.” Dương tiểu thư gật gật đầu, “Người hỏi vậy không lẽ là muốn thay Chi Yên trả thù sao?” Nàng cười cười, giọng hỏi.

“Cám ơn người đã nói cho ta biết biệc này, ta còn có chút việc phải đi trước, cáo từ.” Tề Sóc không trả lời, hướng nàng gật đầu rồi liền sau đó xoay người rời đi.

Ngồi vào xe, hắn lập tức lấy điện thoại gọi cho Quan Chi Yên, liền không thấy tín hiệu trả lời. Hắn khẽ nhíu mày tiếp tục gọi về nhà nhưng điện thoại đã vang tiếng rất lâu nhưng lại không có người nghe máy.

Nàng không về nhà thì đi chỗ nào chứ?

Tề Sóc lại tiếp tục gọi điện thoại cho nàng lần nữa, đáp lại vẫn là tín hiệu tắt máy.

Hắn khẽ thở dài, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thật sự là không có cách nào tìm nàng.

Nàng cố ý giấu chuyện ở công ty, sao không nghĩ đến hắn? Biết rõ phát sinh việc lớn làm hắn lo lắng như thế, lẽ nào nàng lại còn như vậy tránh né, thật là con nít mà.

Bất quá nghĩ lại, nếu nàng không giống tiểu hài tử thì sao có thể ngọt ngào muốn cùng nàng kết hôn?

Lại nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, kỳ thật hắn cũng rất tức giận, bởi vì cho tới giờ hắn đối xử tốt với nàng biết bao nhiêu, thật sự rất nhiều là nhường nhịn, trong lòng nàng hắn cũng phải rõ mới đúng. Kết quả là quen nhau đã hơn 1 năm nay, nàng lần đầu tiên chủ động nói với hắn chuyện kết hôn, nhưng thực lại muốn lấy chuyện này chỉ để dọa sức với bạn bè thời ĐH nữa chứ.

Nữ nhân này thiệt làm hắn tức chết, cho nên hắn mới cố ý trả lời nàng là 5 năm sau, làm cho nàng cũng ném thử cảm giác thất vọng.

5 năm sau kết hôn sao? Dùng đầu gối tưởng tượng cũng biết là không có khả năng này nha, bởi vì hắn muốn kết hôn nàng đã hơn 1 năm rồi, bằng không như thế nào hội nghĩ sẽ hướng nàng cầu hôn, còn nghĩ chính mình sử dụng tất cả các kỹ năng ra với nàng, mục đích chỉ vì muốn làm cho nàng biết hắn thật sự làm 1 nam nhân tốt đến cỡ nào, muốn nàng nhanh chóng vì hắn mà chiếm lấy.

Nhưng điều làm hắn giận thật sự là nàng lại tin vào lời nói 5 năm sau của hắn. Thật ra hắn chỉ là muốn đùa giỡn với nàng nhưng hắn không nói ra điều đó, hội nhẹ nhẹ trừng phạt nàng đã không tin tưởng hắn.

Bất quá hiện tại hắn thật sự hối hận vì lời nói ngày hôm qua của mình.

Hiện giờ tâm trạng của nàng chắc chắn là rất tệ à? Đầu tiên là bị quấy rối, sau đó đến lượt bạn trai làm nàng thất vọng, ngay cả công việc hiện tại cũng không còn, nghĩ đến đây là tâm hắn đều đau.

Dựa vào tâm trạng suy sụp hiện giờ bất giác thở hắt 1 hơi, Tề Sóc lắc lắc đầu, thật sự đối với chuyện lớn ấy không phải là không có biện pháp.

Nàng vì sao không nói cho hắn biết hôm qua nàng gặp phải chuyện quấy rối? Vì sao khi hắn nói ra như vậy lại không giận dữ đáp trả, không cùng hắn cãi lộn 1 trận? Thậm chí buổi trưa mất việc cũng không gọi điện nói cho hắn biết, 1 người như thế nào không biết đã kiếm 1 chỗ nào tự xoa dịu nỗi đau a.

Nữ nhân này thật đúng là làm lửa giận trong hân hoá thành đau lòng a! Hân lại lắc đầu thở dài 1 cách đau lòng.

4. Chương 2.01

(rating 18+)

“Khách!”

Cửa truyền tới âm thanh mở khóa, trong đêm khuya vắng lặng bỗng có tiếng lớn.

Nằm trên sofa nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng 1 giây cũng chưa ngủ Tề Sóc nghe thấy âm thanh mình vừa gặp, lập tức từ sofa nhảy dựng lên vọt tới trước cửa, nàng còn chưa kịp dứt chìa mở khóa thứ hai thì nhảy mất cửa đã mở ra.

“Tại sao giờ người với về vậy? Người có biết hiện giờ là mấy giờ rồi không?” Hân cầm đầu mở cửa tức giận nói, nói xong mới phát hiện nàng đứng ngoài cửa cả người say khướt, bộ dáng ngay cả đứng cũng còn không vững.

“Hi.” Quan Chi Yên dựa vào cửa vẫy tay với hân, sau đó cả người mất đà hướng về phía hân mà ngã vào.

Hân nhanh tay lẹ mắt vội vàng ôm lấy nàng, tức giận cắn răng cúi đầu nhìn nàng nói:

“Chờ người ngày mai tỉnh rượu, người chết chắc.”

“Cái gì?” Quan Chi Yên lẩm bẩm hỏi.

Hân nhanh chóng cướp môi không để nàng nói và ôm nàng liền trở về phòng, phóng tới tận giường. Nhưng không ngờ bộ dạng của nàng say đến không đứng vững xoay người ngồi dậy, giãy dụa muốn xuống giường.

“Người muốn đi đâu?” Hân tức giận kéo nàng trở lại, trừng mắt hỏi.

“Ta còn chưa tắm rửa, ta muốn đi tắm a.” Nàng tựa vào đầu thành giường, lắc quay lắc lại đứng dậy.

Tề Sóc hít 1 hơi chột nghĩ, biết rằng nếu không cho nàng đi tắm, nàng tuyệt đối sẽ âm ỹ cả đêm cho đến khi nàng mệt mỏi mà ngủ hoặc tỉnh rượu mới ngừng. Hân cũng đã từng gặp trường hợp này của nàng nên biết rất rõ.

“Tránh ra, người không cần ở đó chắn đường của ta, ta muốn đi tắm.” Nàng lấy thân đẩy hân, nhưng không cách nào giữ được trạng thái cân bằng tiếp tục lại hướng cả thân người đổ ập lên hân.

Hân bất đắc dĩ thở dài, lại lần nữa ôm lấy nàng hướng vào nhà tắm. Trước tiên hân cho nàng ngồi trên bồn cầu, sau đó xoay người mở nước ấm, tiếp sau lại quay đầu chủ động giúp nàng cởi bỏ quần áo trên người.

Đây không phải là lần đầu hân giúp nàng cởi quần áo tắm rửa, cho nên đối với hân không 1 chút giấy dụa phản kháng mà còn miêng không ngừng hướng hân cười ngây ngô. Hân giúp nàng còn có lúc làm nàng nhột nhạt khiến nàng phát ra những thanh âm mê người kèm cả tiếng cười khúc khích, hại hân nửa chừng không tự chủ được lại theo đó mà phản ứng.

Nàng say, hơn nữa hân thực đang tức giận nàng. Tề Sóc không ngừng nhắc nhở mình, sau đó miễn cưỡng đè nén lại dục vọng của mình mà ôm nàng vào bồn tắm lớn kia.

“Nha ...”

Nàng đột nhiên phát ra 1 tràn âm thanh rên rỉ rất thoải mái, làm hân cả người cương cứng trừng mắt nhìn nàng, làm chính mình có cảm giác hơi thở ngày 1 dồn dập hơn, ngay cả cái kia của hân cũng không khống chế được mỗi lúc một nóng và phồng to lên.

Nữ nhân này thật là.....

“Thật thoải mái nha, Sóc, người không cùng tắm với ta sao?” Đôi mắt của Quan Chi Yên mờ mờ, ngẩng đầu mỉm cười nũng nịu mời hân.

Hắn nhếch môi tiếp tục trừng mắt nhìn nàng, nhìn theo khuôn mặt ngây thơ của nàng trong nước không hề che lấp thân hình cong cong gợi cảm, sau đó lướt đến cánh tay mịn màng trắng trẻo không tỳ vết chủ động sờ vào vật to ở dưới quần hắn, bao trùm vật nam tính ấy.

“Người đã chuẩn bị tốt rồi a.” Nàng liếm đôi môi mọng đỏ khàn giọng nói.

“Chết tiệt!” Tề Sóc thấp giọng rủa 1 tiếng rồi sự tự chủ vỡ tan.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất cởi bỏ hết quần áo trên người, trong nháy mắt tiến về phía bồn tắm, dùng tay nắm lấy eo nàng nhấc lên trên người hắn, vận sức hướng vật nam tính kia hướng đến bên ngoài lối vào mềm mại của nàng mà cọ xát.

Hai mắt hắn sáng ngời, trong ánh mắt lóe lên chút ác ý liếc nhìn phản ứng của nàng.

Quan Chi Yên đối với hành động của hắn, đầu tiên là khẽ cười thành tiếng, sau đó giống tiểu hài tử lấy nước hắt về phía hắn, tiếp theo là cả người nóng như lửa dần dần đắm mê nhục cảm, khẽ cắn môi dưới phát ra từng tiếng rên rỉ đầy mê hoặc.

Hắn tiếp tục khiêu khích nàng, cũng không tiến vào.

Trong cơ thể thật không thể nào chịu đựng nổi, nàng bắt đầu ở trên người hắn vận vẹo, thử muốn nhét vật kia của hắn vào trong cơ thể mình. Nhưng Tề Sóc không nguyện thỏa mãn yêu cầu của nàng, trải qua 1 hồi đùa giỡn nàng làm nàng chực muốn khóc thành tiếng, mới chịu buông tay tùy nàng xử trí.

Nàng cơ hồ cảm thấy hắn đã buông ra trong nháy mắt liền khẩn cấp cầm lấy vật kia hướng vào cơ thể mình mà ép vào. Nàng ngồi trên người hắn nhiệt tình vận vẹo, bồn tắm lớn theo hành động kịch liệt của nàng cứ 3 hồi lại nhấp nhô bắn nước tung tóe ra ngoài, từng đợt từng đợt phát ra tiếng càng lúc càng nhanh, càng lúc càng không thể khống chế được tiếng vang, dẫn đến cổ họng của nàng phát ra âm thanh gào thét.

Sau đó cả người nàng mềm nhũn vô lực, buồn ngủ tựa vào người hắn nhưng men say lại ngoài ý muốn làm nàng tỉnh lại không ít.

Hắn còn muốn nàng. Thật tốt a, hắn còn muốn nàng.

Tề Sóc lấy tay khẽ vuốt mắt của nàng, làm cho nàng không tự chủ mở to đôi mắt.

“Vì sao lại muốn khóc?” Hắn ôn nhu hỏi, thanh âm khàn khàn đầy nhục cảm cất lên.

Nàng trừng mắt nhìn, cũng không biết là mình đang khóc “Bởi vì hạnh phúc.” Nàng nhanh chóng vòng tay ôm cổ hắn, suy nghĩ muốn kéo dài cảm giác hạnh phúc lúc này, không nghĩ đến những chuyện khổ sở cả 1 ngày của nàng nữa.

Câu trả lời của nàng làm những tức giận của hắn trong nháy mắt tan thành mây khói.

Tề Sóc khoe miệng khẽ nhếch, cười hỏi: “Muốn hạnh phúc nữa sao?”

“Cái gì?” Nàng không hiểu ý tứ của hắn.

Hắn nâng mặt nàng lên, sau đó cúi đầu bình tĩnh hôn môi nàng, đồng thời lấy thân thể đang dừng lại bắt đầu hướng nàng cọ xát, làm cho nàng nhẹn không được mà run rẩy.

“Không cần.” Quan Chi Yên run run vì hành động của hắn sau đó lùi lại, không muốn chính mình lại cùng hắn mây mưa lần nữa, nhưng tay hắn ở bên hông nàng cứng ngắc không cho phép nàng di chuyển.

Ánh mắt hắn nóng bỏng, vật nam tính của hắn tại chỗ bộ phận mềm mại của nàng lại lần nữa gắng gượng, nóng rực dựng đứng lên trong cơ thể của nàng di chuyển.

Quan Chi Yên hai mắt nhắm nghiền, khó chịu phát ra tiếng rên rỉ, đôi tay tưởng như sẽ đẩy hắn ra thì giờ đây chuyển thành gắt gao ôm lấy hắn, cũng nhòm dậy hướng hắn tiến công.

Vòi nước đổ nước ấm vào không ngừng, bồn tắm mới tràn đầy lại lần nữa mãnh liệt bắn tung tóe lên.

Tiếng nước cùng hòa với tiếng rên rỉ tràn ngập cả phòng tắm, thật lâu không ngừng – bên ngoài cửa sổ, ánh nắng đã chiếu khắp nơi.

Bên trong cửa sổ cùng ngoài giống nhau 1 bức tranh phong cảnh đẹp đẽ, nhưng là thân thể mỹ nhân ngang dọc, xuân sắc tràn trề đầy mê hoặc.

5. Chương 2.02

Đã quá trưa, nàng vẫn còn say ngủ, chứng tỏ tối hôm qua hẳn thực sự làm nàng mệt chết rồi.

Tề Sóc đứng bên giường, mê đắm nhìn thân hình nửa kín nửa hở ra bên ngoài cửa nàng, phát hiện rằng chính mình thế nào cũng không cảm thấy chán nàng, mà ngược lại còn đối với nàng ngày một mê luyến hơn nữa.

Hắn thật biết còn có rất nhiều nữ nhân có sắc, có dáng điệu ôn nhu đáng yêu nhưng là hắn cũng không biết vì sao chỉ muốn nàng, thậm chí chỉ yêu nàng mà thôi, những nữ nhân tốt đẹp khác đều không hấp dẫn hắn.

Hắn không thể nào hình dung cảm giác chỉ xem trọng nhất mỗi mình nàng, nếu có người hỏi hắn lý do vì sao yêu nàng, có lẽ hắn có thể lập tức nói ra mấy chục cái nhưng hiện tại có hỏi thì hắn chỉ có thể trả lời rằng, bởi vì nàng là nàng.

Rất giống như bị nàng mê hoặc? Đôi lúc hắn cũng thường nghĩ vậy, nhưng hắn lại vui vẻ thường nhận điều đó.

Đôi mắt đen láy dịu dàng chăm chú nhìn nàng say ngủ, khóe miệng Tề Sóc bất giác mỉm cười sùng ái 1 chút, sau đó khom người ngồi xuống bên giường, thân thủ nhẹ nhàng mà vỗ vỗ nàng.

“Chi Yên.” Hắn gọi nhỏ.

“Ân?” Nàng nửa mê nửa tỉnh phản ứng, mơ hồ lên tiếng.

“Tỉnh dậy nào.” Hắn ôn nhu thúc giục nàng mở mắt, sau đó không nhịn được cúi xuống hôn nàng, mà Quan Chi Yên nghiêng nhiên vòng tay qua cổ hắn mà hưởng hắn hôn hít.

Hắn mỉm cười ngẩng đầu lên, xem nàng thông thả mở đôi mắt mơ màng, đầu tiên là chớp chớp, sau đó lại duỗi thân người vài cái, thực giống tiểu hài tử đáng yêu.

“Sóc? Hiện tại mấy giờ rồi?” Nàng vừa ngáp vừa hỏi.

“1 giờ.”

Nàng trợn to 2 mắt, cả người đột nhiên tỉnh táo lại. “1 giờ?!” Nàng nhìn hắn khó tin.

Tề Sóc mỉm cười nói “Bụng ngươi chắc là đói bụng rồi đúng không? Ta đã nấu món cơm rang hải sản mà ngươi thích ăn nhất, nhanh đứng dậy đi.”

Quan Chi Yên nhìn vẻ mặt ôn nhu sùng ái của hắn bỗng nhiên có cảm giác như đang mơ. Hắn đối với thái độ của nàng một chút cũng chưa có thay đổi thái độ, còn đối tốt với nàng như vậy? Chẳng lẽ những chuyện ngày hôm qua tất cả chỉ là một giấc mơ sao?

Thật đúng là mơ sao? Như vậy— “Nguy rồi! Ta bị muộn giờ làm rồi!” Nàng đột nhiên kêu to, vội vàng nhảy khỏi giường.

“Đừng vội vàng.” Hắn nhanh chóng ngăn nàng lại “Ngươi đã quên ngươi đã từ chức sao?”

“Từ chức?” Nàng ngây ngốc nhìn hắn, vẻ mặt đột nhiên trở nên có chút hỗn loạn. Nói như vậy có nghĩa tất cả những chuyện kia đều không phải là mơ, mà là rất chân thật sao?

“Làm sao vậy?” Tề Sóc lấy tay chạm vào mặt của nàng, quan tâm hỏi.

“Ngươi.....” Nàng muốn nói nhưng lại thôi, đột nhiên nhớ tới đêm đó nàng nói với hắn là đó chỉ là nói giỡn, nên hắn nghĩ là thật, cho nên thái độ đối với nàng vẫn bình thường như cũ, cũng không phát sinh bất kỳ cái gì sao?

“Làm sao vậy?” Hắn vẫn nhìn nàng đăm đăm, hỏi lại.

“Không, không có gì.” Quan Chi Yên lắc đầu.

Nếu hẳn thật sự tin rằng buổi tối hôm kia nàng nói muốn kết hôn là nói giỡn thì cứ cho là như vậy đi.

Chỉ cần hẳn đối với nàng thái độ không thay đổi, chỉ cần nàng có thể quên chuyện hẳn sẽ không lấy nàng, chỉ cần bỏ hết những chuyện tối hôm đó về phía sau, như vậy nàng vẫn có thể hưởng thụ sự ôn nhu cũng như che chở của hẳn, tiếp tục làm hẳn hạnh phúc ở cùng với bạn gái, nàng có gì mà không làm được? Cứ như vậy đi.

“Người làm sao có thể biết chuyện ta đã từ chức?” Nàng hỏi, tay nhanh chóng mặc quần áo vào.

“Ngày hôm qua ta đi đón người nghe được đồng nghiệp của người nói như thế.” Hẳn dừng lại 1 chút, sau đó nhăn trán giận dữ 1 chút nói “Tối hôm qua vì sao người lại đi uống rượu, còn uống đến say khướt, người có biết như vậy là rất nguy hiểm hay không?”

“Thực xin lỗi, mất việc, tâm trạng của ta không được tốt thôi.” Nàng ôm cánh tay của hẳn nũng nịu.

“Tâm tình không tốt cũng không thể như thế được!”

“Được rồi, một lần thôi mà, lần sau sẽ không có chuyện đó nữa đâu?” Nàng nũng nịu cam đoan.

Hẳn không lên tiếng trả lời, trên mặt vẫn có vẻ rất nghiêm túc, giống như là muốn giáo huấn nàng về chuyện ngày hôm qua thêm chút nữa.

Ở chung lâu như vậy, Quan Chi Yên đã sớm nghĩ ra cách đối phó với bộ dạng nghiêm túc này của hẳn, phải thay đổi đề tài thôi.

“Đúng rồi, người tại sao không đi làm? Ta đã nghỉ việc thì có thể ở nhà, vậy còn người? Người sẽ không giống ta nghỉ việc.....Không đúng, công ty của người, ai cũng không thể đuổi việc được người, trừ phi.....” Nàng đột nhiên tròn to đôi mắt nhìn hẳn “Không phải công ty của người phá sản đó chứ?”

“Người với quạ đen có hay không có quan hệ đây, dù sao lấy chồng thì phải theo chồng, gả cho giặc phải tùy theo giặc, gả cho gã ăn mày là ta thì người cũng chỉ có thể làm lão bà ăn mày, sẽ không so sánh với ta chỗ nào là tốt đi.” Hẳn nhìn nàng nói

(sr bà con vì câu này ta dịch hoài mà cứ thấy nó lủng củng sao ấy. Tuy nhiên nội dung vẫn đúng như câu gốc...hix hix hix TT^TT)

Quan Chi Yên giật mình ngạc nhiên nhìn hẳn, tim có chút đập mạnh, tâm tư nóng lạnh giao hợp có chút làm nàng khó chịu.

Lời hẳn nói là có ý gì? Nếu chưa từng nghĩ muốn lấy nàng, vì sao luôn nói như thế, làm người khác hiểu nhầm hay mong đợi những lời hẳn nói chứ?

Nếu không phát sinh chuyện dây trẻ đi trẻ này, nàng thực rất thoải mái cười to, hờn dỗi nói hẳn ai muốn gả giặc, gả ăn mày gì chứ? Nhưng là hiện tại.....

“Ta đói bụng quá, người vừa mới nói người làm cơm rang hải sản đúng không? Oa, ta muốn đi đánh răng, không nên ngăn cản ta nha.” Nàng khoa trương nói, lập tức vọt vào phòng tắm.

Nhìn theo hướng nàng biến mất, Tề Sóc chậm rãi nhắm hai mắt.

Trên bàn ăn cơm, không khí có vẻ cứng nhắc, Quan Chi Yên cố gắng khen ngợi món cơm của Tề Sóc, tuy rằng chỉ là thời gian ngắn nhưng chẳng tìm ra đề tài gì để nói, không khí cũng trầm xuống làm cho nàng cả người đột nhiên giống như đang nói chuyện 1 mình.

Kỳ thật đã yêu nhau hơn 1 năm, khi thời điểm yêu nhau cuồng nhiệt, mỗi ngày đều nói không hết chuyện, cho nên hiện tại hẳn im lặng không phản ứng gì thật yên tĩnh a, nhưng hiện tại đối với không khí thế này làm nàng cảm giác khó chịu.

Trời ạ, phải nhanh tìm đề tài khác nói a.

“Àn.....Hôm nay người không đi làm sao?” Nàng hỏi.

“Không đi.”

“Nhưng không phải gần đây người có rất nhiều việc sao? Người thật sự không cần ở nhà với ta, ta không sao, công việc mới sẽ nhanh chóng kiếm được thôi. Quan trọng nhất là ta còn có thể thừa dịp này có thể hảo hảo nghỉ ngơi 1 thời gian.”

Tề Sóc trầm mặc nhìn nàng.

“Ta nói thật đấy.” Nàng gật đầu cam đoan. “Thật sự người không cần lo lắng cho ta, thật sự đấy. Ta nhớ rõ người gần đây còn có mấy dự án thiết kế sàn diễn trong fashionshow không phải sao, còn có 2 buổi biểu diễn nghệ thuật cũng muốn người giúp.....”

“Trong công ty còn có những người khác.” Hắn ngắt lời nàng.

Nàng khẽ nhếch mép nhìn hắn, một hồi lâu mới sực nhớ tới biểu hiện trên mặt thật xấu, mới đột nhiên mỉm cười toe toét.

“Ta không có ý đó, ý của ta là người không phải luôn luôn nói nếu không chuyên tâm, chăm chỉ học hỏi thì sẽ không làm tốt công việc sao?”

“Dù sao bọn họ cũng phải tự trưởng thành.”

Quan Chi Yên ngẩn ngơ, nhin không được bật cười.

6. Chương 2.03

“Người đừng nói ngang ngược thế chứ, giống như ông già 80, người cũng chỉ mới 25 tuổi a, so với những tên kia còn rất trẻ mà không phải sao?” Nàng cười nói.

“Tuy rằng ta mới 25 tuổi nhưng đã có đến 8 năm kinh nghiệm rồi, tại đây còn là số một số hai nổi tiếng có ảnh hưởng. Công việc không phải dùng tuổi để định cao thấp mà là lấy năng lực cùng kinh nghiệm để nói chuyện.”

Quan Chi Yên đồng ý với cách nói của hắn, càng hiểu được hắn thật sự là có cái tư cách “Cây già lên mặt”.

Tề Sóc tuy rằng mới 25 tuổi, nhưng bởi vì lúc còn ở trường có biểu hiện rất tốt, cho nên sớm đã bị giáo sư tóm được, cũng thường góp công sức cho đàn anh đàn chị, cho nên từ lúc hắn chính thức có học vị, cũng đã nổi tiếng rồi, làm cho rất nhiều nơi nổi tiếng muốn kéo hắn về làm cho mình.

Mà khi hắn ở Đài Loan sau khi tốt nghiệp liền 1 mình mở 1 văn phòng tư làm việc, cho dù lúc ấy hắn vẫn còn trẻ chỉ mới 20 tuổi, năng lực chưa bao giờ bị nghi ngờ, vì thế phòng làm việc nho nhỏ của hắn lúc nào cũng đông như trẩy hội, công việc làm mãi mà vẫn không hết được.

Suy cho cùng, Tề Sóc không chỉ tuần tú lại trẻ tuổi, hắn thông minh lại còn có tiền, so với tiêu chuẩn lão công của các nàng Thi Ánh Diệp thực giống nhau, nàng từ lúc nào nghiêm nhiên đem hắn trở thành lão công rồi không?

Lão công nha.....Quan Chi Yên không tự chủ được gục đầu cười khở. Nàng thật sự không nên làm cho mình suy nghĩ đến chuyện này, không nên nghĩ nữa.

“Nếu không đi làm, người tính đi đâu?” Nàng hỏi.

“Thế người muốn đi chỗ nào?” Tề Sóc nhìn nàng hỏi ngược.

“Không biết, có lẽ đi dạo phố, ta đã muốn từ lâu rồi được hưởng ngày nghỉ để đi dạo phố.” Nàng nhún vai nói.

“Tốt, ta đi cùng người.”

Nàng sững sốt 1 chút “Bồi nữ nhân đi dạo phố là chuyện rất ưa nhàm chán, ta thấy người vẫn là nên đi làm chuyện người muốn làm, không cần theo giúp ta đi dạo à, ta sợ người sẽ nhàm chán đến chết đó.”

“Ta sẽ không.”

“Nhưng.....”

“Ta muốn đi cùng người.” Ánh mắt kiên định của hắn ngắt lời nàng.

Hắn đã nói như vậy, nàng còn có thể nói gì hơn đây?

“Thế, cũng được.”

Lúc tâm trạng buồn chán mà đi dạo phố tuyệt đối như đau khổ tra tấn mà, hơn nữa bên cạnh còn có 1 người quan sát thật kỹ nhất nhất cử động của mình.

Quan Chi Yên rất hối hận tại sao chính mình lại nói muốn đi dạo phố, đáng ra nàng phải nói là muốn đi công viên trò chơi mới đúng, sau đó chơi 1 trăm lần trò rơi tự do, trực tiếp đem chính mình dọa cho đau tim đến chết, thế là hết chuyện.

“Cẩn thận!”

Thân người đột nhiên bị hắn giữ chặt lại, nàng ngược đầu khó hiểu nhìn hắn.

“Người suýt nữa là đụng vào ghế rồi kìa.”

Nàng mở mắt quay đầu, chỉ thấy đầu gối nàng cách cái ghế kia chưa đến 10 cm nữa, tại sao nàng lại có thể hoàn toàn không chú ý đến nó ở phía trước chứ?

“Người đang suy nghĩ gì vậy, vì sao đi cả quãng rồi mà cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, người thật sự muốn đi dạo phố sao?” Tề Sóc hỏi.

Nàng im im không nói, trầm mặc 1 chút sau đó lắc đầu “Không đi nữa, ta muốn về nhà.”

“Tốt, nhưng trước khi về nhà có thể đi với ta đến chỗ này được không?” Hắn có chút dăm chiêu nhìn nàng. Nàng gật đầu.

Tề Sóc nắm tay nàng vòng ngược lại, mặc kệ cho hắn tùy ý dẫn đi, không chút tò mò hỏi hắn muốn đưa nàng đi đâu. Đến khi cửa hàng Vàng Bạc Đá Quý quốc tế nổi tiếng hiện ra trước mặt nàng, còn hắn thì vẫn nắm tay nàng hướng thẳng cửa lớn bước tới, nàng mới hoàn hồn lên tiếng.

“Người muốn vào đây?” Nàng hồ nghi hỏi.

Hắn nhướn mày, liếc qua cửa hàng trước mặt sau đó quay lại nhìn nàng biểu hiện “Ta nghĩ người hẳn phải biết”

Nàng không biết nha, nàng làm sao có thể sẽ biết? Ngày Valentine, sinh nhật nàng, lần đầu tiên hôn nhau, lần đầu tiên thân mật, lần đầu tiên cầm tay, tất cả những ngày kỷ niệm đó đều đã qua lâu rồi a, vậy hắn còn có lý do gì muốn đến chỗ này?

Muốn mua quà cho người thân hay bạn bè sao? Nếu nàng nhớ không lầm thì sinh nhật của bác gái còn rất lâu mới tới, bác trai thích đánh golf, lễ vật tốt nhất chính là bộ gậy golf a, tại sao hắn lại tới cửa hàng này mua quà chứ? Vậy là cho bạn bè? Sắp tới có bằng hữu làm đám cưới hay khách hàng có con tròn đầy tháng sao?

Vấn đề là nàng chưa hề nghe hắn nói tới, những chuyện này hắn thường giao cho nàng thu xếp không phải sao? Đã như vậy thì rốt cuộc vì sao hắn lại muốn dẫn nàng đến chỗ này, muốn mua cái gì chứ?

“Người muốn mua cái gì sao?” Quan Chi Yên nhíu mày hỏi, bất bản thân không nghĩ đến những chuyện hoang đường không có khả năng đó.

“Nhẫn.”

Hai mắt nàng tròn to nhìn hắn, hoàn toàn không nghĩ đến một đáp án như vậy.

Nhẫn? Hắn mua nhẫn tặng ai? Không có khả năng là muốn đưa cho nàng, hắn đã từng nói muốn nàng đợi 5 năm nữa không phải sao? Vậy rốt cuộc hắn mua nhẫn là.....

“Tại sao đột nhiên lại muốn đi mua nhẫn?” Nàng hỏi, đem câu “Người muốn tặng cho ai” nuốt lại.

“Người không phải nói muốn kết hôn sao? Kết hôn thì cần có nhẫn.” Hắn nhìn nàng, khóe miệng khẽ nhếch.

Nàng không nghĩ là.....Không, là nàng không dám tưởng tượng đến điều này. Quan Chi Yên ngạc nhiên trừng mắt nhìn hắn, đầu đột nhiên bị chia làm 2 nửa, 1 nửa mùng rở như điên, 1 nửa cứng ngắc như đá.

Cái này là thật sao? Cái gì đã thay đổi quyết định của hắn, không phải là hắn muốn nàng đợi 5 năm sao? Vì sao đột nhiên quyết định muốn kết hôn, là đồng tình với nàng sao? Không phải hắn nghĩ nàng mất việc là vì hắn?

Cảm giác mùng rở kia dần giảm đi, tất cả chỉ còn là sự chua xót và cười thảm a.

“Đó là ta nói giỡn lung tung thôi, người tưởng thật sao?” Nàng nhếch miệng cười nói.

Sắc mặt Tề Sóc trầm xuống, đột nhiên neho mắt lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn nàng chằm chằm.

“Nói giỡn?” Hắn lên giọng hỏi.

“Đương nhiên, người đã biết ta đối với việc kết hôn đều không có hứng thú, nếu thật muốn kết hôn thì từ lúc đầu người mở lời cầu hôn ta đã đồng ý rồi.” Nàng gật đầu, tránh đi ánh mắt của hắn, thuận tiện cho hắn biết sẽ không ép buộc hắn phải lấy nàng, muốn hắn cứ yên tâm.

“Ý người là lại không nghĩ đến chuyện kết hôn?” Cảm xúc của hắn bắt đầu cuồng bạo, lên giọng hỏi lại.

“Không phải không nghĩ mà là chưa nghĩ đến. Không phải ngày đó ta nói đó là lời nói chơi hay sao? Người đừng tưởng thật chứ. Chúng ta về nhà đi, lâu lắm không đi dạo phố, giờ mới đi có 1 chút mà chân ta đã có cảm giác rã rời, mỏi quá đi a.”

“Nói lại lần nữa coi.”

“Cái gì? Chân của ta có cảm giác rã rời?”

“Không phải lại không nghĩ.” Hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng nói.

“Nha. Không phải lại không nghĩ, là chưa nghĩ đến. Ta nói thật.”

“Người nói thật!” Tề Sóc cắn răng thốt ra, nắm lấy bả vai nàng mà đứng vững, thiếu chút bị nàng làm cho tức chết.

Không nghĩ đến việc kết hôn lại cùng hắn quen nhau, không nghĩ tới muốn kết hôn lại cùng hắn dây dưa, không muốn kết hôn lại còn mở miệng nói muốn kết hôn, sau đó không làm hắn tức giận đến mức thiếu chút nội thương, thiếu chút muốn nổi điên sao? Nàng cũng dám nói hiện tại nàng chưa nghĩ đến việc kết hôn, còn nói đó là sự thật, nàng là muốn làm hắn tức điên lên có phải không?

“Người sao lại tức giận như thế?” Quan Chi Yên cẩn thận hỏi. Nàng nói như thế không phải là thuận theo ý của hắn sao? Hắn là hắn phải cảm thấy cao hứng chứ? Vậy tại sao mới đó đã biến thành bạo long rồi?

“Tại sao ta tức giận?” Hắn tiếp tục trừng mắt nhìn nàng gào rít.

Quan Chi Yên không khỏi nhăn mặt nhăn mày, hoàn toàn không hiểu tại sao hắn lại như thế.

“Người bị làm sao vậy, Sóc?” Nàng lấy tay sờ mặt hắn quan tâm hỏi.

Sắc mặt của Tề Sóc xanh mét trừng mắt nhìn nàng, thiếu chút nữa là tức đến hộc máu. Nữ nhân này – Hắn đột nhiên buông tay khỏi vai nàng, xoay người bước đi.

“Sóc? Người đi đâu vậy?” Nàng sững sốt, vồn vàng đuổi theo.

“Công ty.” Hắn ngắn gọn nói ra hai chữ.

Nàng ngẩn ngơ, không nhận được hỏi “Đã gần hết giờ làm rồi, người đến công ty lúc này làm gì?”

“Tăng ca.”

Hắn không dừng bước, tiếp tục đi nhanh về phía trước, làm cho nàng phải chạy theo mới đuổi kịp.

“Người đang giận ta sao?” Nàng im lặng 1 chút mới mở miệng hỏi.

Hắn không trả lời, nhưng biểu hiện nhếch môi và hơi rung nhanh cảm của hắn đã thay hắn trả lời cho câu hỏi của nàng. Nàng không hiểu, hắn rốt cuộc tức cái gì, nàng cũng đã nói cho hắn là không nghĩ kết hôn,

chưa muốn kết hôn, cũng sẽ không muốn ép buộc hẳn phải lấy nàng? Vẫn tiếp tục duy trì quan hệ, hết thấy đều dựa theo quyết định của hẳn, hẳn còn không vừa lòng gì nữa chứ?

Đột nhiên nàng cũng cảm thấy khó chịu, tức giận.

“Người đã nói là muốn đi công ty, vậy thì ta tự bắt taxi về, người không phải chờ ta cho mất công.” Nàng dừng bước, giận dữ nói với hẳn.

Hắn cuối cùng cũng dừng bước quay đầu nhìn nàng “Tùy ý người.” Nói xong liền tiếp tục bước đi, cũng không quay đầu lại.

Nhìn theo bóng dáng hẳn bước đi, Quan Chi Yên nhin không được rơi nước mắt.

Tề Sóc đáng chết! Đáng chết...Ồ ô.....

g chỉ là thay mặt người chủ thờ ơ kia mà thôi.

Về phần tại sao nàng biết chuyện này, cũng vì lúc trước người thiết kế cùng trang trí tiệm cà phê này là nàng. Thậm chí nàng còn biết ban đầu tiệm có tên là “Tiệm cà phê Duyên Đến”, sau đó lại có truyền thuyết về cột hạnh phúc rất nổi tiếng, cho nên về sau đổi thành “Tiệm cà phê Hạnh Phúc”.

“Lúc nào đến đây cũng đều có nhiều người a.” Quan Chi Yên quay đầu nhìn hết 4 phía.

“Cái này phải cảm tạ danh tiếng của cột hạnh phúc.” Đoạn Lại Lăng mỉm cười nói.

“Hạnh phúc nha.....” Quan Chi Yên thì thảo vừa nói vừa nhìn các đôi các cặp tình nhân ngồi trong tiệm, trong lòng càng lúc càng nặng nề chưa xót.

Kỳ thật nàng cũng đã nghe đến truyền thuyết 7 cái cột trong tiệm, nghe nói những nữ nhân ngồi ở đây, đều có thể nhanh chóng lấy được lão công nhất hảo (tuyệt nhất), sau đó còn nghe mỗi người ca ngợi cuộc sống rất hạnh phúc. Cho nên có rất nhiều đôi tình nhân hoặc nam nữ độc thân đến đây ngồi cả trên cả dưới lầu của tiệm để mong có thể cũng được hạnh phúc như thế.

Nói thật, nàng nghe chuyện không có căn cứ khoa học thật rất ngạc nhiên sửng sốt, vậy mà không thể hiểu sao có những người mù quáng tin vào, nhưng dù sao thì ai mà chả hy vọng chính mình có thể có được hạnh phúc chứ?

Giống như nàng bây giờ, cho dù từng cười nhạo truyền thuyết này là không có căn cứ, nếu không phải bắt ngờ nghĩ đến nó, còn cho rằng thực sự có khả năng mang lại hạnh phúc cho mình mà nhất thời nẩy lòng ham muốn chạy đến đây.

Hạnh phúc nha, nếu truyền thuyết 7 cột này là thật, nàng cũng hy vọng có thể hưởng 1 chút sự kỳ diệu, có thể hy vọng cùng Tề Sóc đi đến hạnh phúc, ít nhất có thể giúp nàng thu hồi những sự kiện phát sinh lúc này.

“Về mặt của người lúc này hình như là có tâm sự.” Đoạn Lại Lăng nhìn nàng nói “Người ăn tối chưa? Muốn uống cái gì hay là muốn dùng cơm?”

“Chưa ăn, nhưng hiện giờ ta nuốt không vô.” Quan Chi Yên lắc đầu nói.

“Ăn không nổi cũng phải ăn một chút gì chứ. Cứ như vậy đi, lão Từ gần đây có học qua cách chữa bệnh mới, người chịu khó ăn thử xem, ăn không được cũng không sao, dù sao cũng là sản phẩm thử nghiệm. Người chờ ta 1 chút, ta vào bếp lấy ra cho người.”

Nói xong, Đoạn Lại Lăng lập tức đi từ quầy bar vào bếp, chỉ lát sau bưng ra liền 1 đĩa tỏa mùi thơm khắp nơi, làm cho nàng vừa ngửi thấy liền đưa tay đón lấy cái đĩa mới vừa được đưa ra.

“Đây là món gì?” Quan Chi Yên tò mò hỏi.

“Rượu đế don cây Ngưu Tất.” Đoạn Lại Lăng mỉm cười nói “Ha ha nhìn, nhìn thì không thể ăn a.”

Quan Chi Yên liếm môi dưới, do dự 1 chút, rốt cục vẫn là không chịu được trong bụng lẫn miệng không ngừng chảy nước miếng, liền cầm dao nĩa cắt 1 miếng đầu cây Ngưu Tất đưa vào miệng ăn.

“Thế nào?” Đoạn Lại Lãng hồ hởi hỏi. Nhìn lướt qua nàng đã sớm biết rằng Rượu đế đôn cây Ngưu Tất có bao nhiêu là vị ngon.

“Người rõ ràng đã biết rồi, vậy mà còn hỏi ta sao?” Quan Chi Yên giận dữ liếc nàng 1 cái, hai tay vẫn không ngừng cắt cắt, tiếp tục đưa từng miếng từng miếng vào miệng ăn.

Xem ra nàng đã khôi phục việc ăn uống, Đoạn Lại Lãng yên tâm xoay người tiếp tục làm việc, không quấy rầy nàng thường thức.

Món ăn chữa bệnh cùng với âm nhạc du dương, còn có mọi người xung quanh nói chuyện hòa nhã, tâm trạng buồn bực và khổ sở của Quan Chi Yên phần nào cũng vơi đi 1 chút. Nhưng khi nghĩ đến bộ dáng quay người bỏ đi của Tề Sóc vẫn làm cho nàng cảm thấy rất khó chịu.

“Người lại có chuyện gì cần giúp sao?” Nhìn thấy nàng 1 lúc lâu lại không ăn tiếp, Đoạn Lại Lãng đưa đến ly cà phê mà nàng thường uống đến, đồng thời nhẹ nhàng hỏi.

“Người làm ở đây cũng được 2 3 năm rồi, người cảm thấy truyền thuyết về mấy cái cột đó có thể làm cho người ta hạnh phúc thật sao?” Quan Chi Yên hỏi.

“Người hỏi như vậy thật sự làm ta không trả lời được.” Đoạn Lại Lãng ôn nhu mỉm cười “Bất quá ở tại nơi đây có một đôi so với một đôi vợ chồng rất vui vẻ hạnh phúc ân ái nha (câu này ko trans lại nổi, ko hiểu dc a L), vậy người hỏi ta tại sao điều đó có thể làm người ta hạnh phúc? Nói thật ra là ta cũng không biết, có điều từ khi đến Hạnh Phúc làm việc cho tới giờ, đã có hơn 50 cặp từng đến đây gửi thiệp hồng a.”

Nàng từ hướng quầy bar gơ tay trái chỉ về khuôn mặt đang mỉm cười trên tường.

Chi Yên theo ánh mắt của nàng cũng nhìn về phía vách tường, thấy bức hình chụp một đôi tươi cười tràn đầy hạnh phúc, nàng hảo nghĩ hy vọng 1 ngày nào đó trên tường cũng treo ảnh cưới của nàng và Tề Sóc, nhưng cơ bản là chuyện không thể.

Có lẽ lúc đó hẳn muốn mua nhẫn nàng không nên có ý kiến hay tỏ thái độ quá, chỉ cần làm theo quyết định của hẳn, cùng hẳn kết hôn thì tốt rồi.

Không cần nghĩ hẳn có thể hối hận hay không, không cần hẳn có cảm thấy miễn cưỡng, cũng không cần về sau hẳn có oán hận nàng hay không, cuối cùng lại càng không nghĩ đến bọn họ sẽ ly hôn hay không, dù sao cho dù là ly hôn, nàng cũng sẽ có tiền phụng dưỡng không phải sao?

Lúc này nàng muốn ích kỷ, chỉ cần nghĩ tốt cho chính mình là đủ rồi, mặc kệ tương lai, kết quả của bọn họ có bên nhau hay chia tay hay không, ít nhất có thể cam đoan, khi đến ngày kỷ niệm thành lập trường nàng khẳng định có thể lấy hẳn khoe với 3 đối thủ sống mái kia, vậy chưa đủ sao?

Nàng hy vọng chính mình có thể ích kỷ a, nếu nàng có thể chỉ nghĩ cho mình, không cần phải lý trí, không cần phải khao khát hạnh phúc giống những đôi kia thì tốt rồi, như vậy hiện giờ nàng sẽ không khó nghĩ như vậy.

Nếu nàng có thể không yêu hẳn nhiều như vậy thì tốt rồi.

Quan Chi Yên thở dài, đột nhiên lộ ra vẻ đau buồn 1 chút, mỉm cười buồn bã.

“Người không sao chứ?” Đoạn Lại Lãng nhăn mày, vẻ mặt lo lắng ngó nhìn nàng.

“Không có việc gì.” Nàng lắc đầu.

“Tuy rằng năng lực của ta có hạn, nhưng nếu ta có thể giúp được gì thì nhất định người phải nói cho ta biết nha.” Đoạn Lại Lãng chân thành nói với nàng.

“Cám ơn.” Nàng mỉm cười gật đầu.

Đoạn Lại Lãng sau khi thấy nàng đã cười liền đi tới chỗ khác của quầy tiếp đón khách, mà nàng lại bắt đầu tiếp tục chìm đắm trong u buồn, nàng hội nghĩ sau này nên dùng thái độ và hành động như thế nào khi ở chung với Tề Sóc đây.

Từ lúc hai người bọn họ yêu nhau, sống chung đến nay, đây là lần đầu tiên hẳn tức giận quay lưng bỏ đi trước mặt nàng, có thể hẳn quyết định cùng nàng chia tay hay không ?

Đột nhiên ngực thắt lại, làm cho nàng đau đến lập tức không thở nổi.

Nếu hắn thật sự mở lời nói muốn chia tay, nàng nên làm gì bây giờ?

Ngực vẫn còn đau, mặc dù không giống lúc vừa rồi đau rất nhiều, nhưng đau đến cuộn cuộn không ngừng, không dứt.

Nếu ngay cả việc tưởng tượng hắn và nàng chia tay làm nàng đau lòng đến vậy, nếu thật sự có một ngày như thế, nàng thật sự có thể chấp nhận được sao?

Mũi ngẹt ngẹt, nàng đột nhiên cảm thấy muốn khóc a.

Nhắm mắt lại, gục đầu xuống quầy bắt đầu khóc không thành tiếng.

7. Chương 3.02

=====

Quan Chi Yên không biết Đoạn Lại Lăng có danh thiếp của Tề Sóc, bởi vì nàng chỉ mang Tề Sóc đến Hạnh Phúc có 1 lần thôi, không nghĩ tới hai người đó đã trao đổi liên lạc với nhau. Hơn nữa để cho người cùng có thể nói chuyện riêng tư, Đoạn Lại Lăng còn nhớ rõ liền lấy ra danh thiếp của bạn trai nàng và gọi. Còn về phần nàng sau khi gục đầu khóc 1 hồi liền mệt mỏi rồi ngủ, tỉnh lại thấy Tề Sóc ngồi bên người, không bị dọa cho khiếp đảm.

“Tỉnh?” Tề Sóc bắt đầu nhìn nàng.

Nàng trừng mắt nhìn, hoài nghi rằng mình vẫn còn đang trong mơ, nếu không tại sao hắn lại có thái độ bình thường với nàng như vậy, không hề tức giận.

“Còn chưa tỉnh ngủ sao?” Hắn lấy tay khẽ chạm mặt nàng.

Quan Chi Yên bất ngờ đưa tay bắt lấy tay hắn, mờ mịt nhìn hắn hỏi “Người là thật sao?”

“Người ngủ đến mức hồ đồ rồi sao?” Hắn dùng tay kia nâng khuôn mặt của nàng lên hôn.

Trong nháy mắt mắt nàng tròn to. Nàng nhất định là đang nằm mơ, nhất định là thế! Nhưng giấc mơ này rất đẹp a, tuyệt đến mức làm cho nàng muốn kéo dài thêm, không muốn tỉnh lại nữa. Nàng nhắm mắt lại, một lần nữa nằm úp mặt trên quầy tiếp tục ngủ.

“Đừng ngủ, muốn ngủ thì về nhà ngủ tiếp nào.” Tề Sóc kéo nàng dậy, bắt đầu nhìn về phía Đoạn Lại Lăng “Cảm phiền người tính tiền giúp ta, hết bao nhiêu?”

“Hai ly cà phê, tổng cộng 300 đồng.” Nàng mỉm cười nói.

“Không phải nàng còn dùng bữa tối ở đây sao?” Hắn nhìn thoáng qua cô bạn gái vẫn còn đang ngơ ngác của hắn nói.

“Đó là sản phẩm thử nghiệm cho nên miễn phí.” Đoạn Lại Lăng cười.

“Thật không?” Hắn cười cười, không hề lăm lăm mở bóp da rút ra 1000 đồng chẵn đưa cho nàng.

Đoạn Lại Lăng mở ngăn kéo của máy tính tiền tìm 600 đồng thối trả hắn, vậy mà hắn chỉ cầm lấy 500, để lại 100 đồng lẻ trên bàn.

Đoạn Lại Lăng nhướn mày nhìn hắn, còn hắn thì mỉm cười trả lời nàng 2 chữ “Phụ phí.” Sau đó nắm tay người bạn gái vẫn có vẻ mặt ngu ngơ chưa tỉnh bước ra khỏi tiệm cà phê.

Đêm đã khuya rồi, ban đêm bên ngoài có chút lạnh, Quan Chi Yên bắt giắc lấy tay chà xát 2 bên cánh tay để trần, liền sau đó hắn lấy tay kéo nàng vào trong lòng, dùng nhiệt độ ấm áp của cơ thể giúp nàng sưởi ấm.

Thái độ hắn ôn nhu chăm sóc, làm cho nàng thực tỉnh, biết mình không nằm mơ liền hoe hoe mắt, nàng cúi gầm mặt mặc cho hắn dẫn nàng ra xe. Sau khi thay nàng đóng cửa xe, Tề Sóc vào chỗ của mình bắt đầu khởi động xe, chậm rãi lái xe ra phía đường. Hiện giờ hắn cũng chưa mở miệng nói câu nào hết.

Hắn im lặng làm cho nàng lại nhin không được suy nghĩ lung tung, nghĩ hắn vừa rồi ôn nhu sẵn sốc là để che mắt người khác, chứ kỳ thực là hắn vẫn còn đang tức giận, cơ bản là không nghĩ đến đón nàng, vì nhận được điện thoại của Đoạn Lại Lăng mới bất đắc dĩ không thể không xuất hiện ở Hạnh Phúc.

Đột nhiên ngực thắt lại đau đớn, làm cho nàng nắm chặt tay cổ nén cơn đau, bàn tay to của hắn nắm chặt mười ngón tay trắng nhợt của nàng.

“Người lại suy nghĩ lung tung gì thế?” Hắn hỏi.

Nàng mờ mịt quay đầu nhìn về phía hắn, chỉ thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của hắn than nhẹ 1 tiếng, sau đó tay giơ lên nhẹ nhàng lau dưới mắt phải, rồi tiếp tục qua mắt trái. Nhìn thoáng thấy ngón tay của hắn có nước, nàng mới sực hiểu là mình vừa khóc. Khó trách hắn lại nói nàng suy nghĩ miên man, nhưng thật sự này giờ nàng đang suy nghĩ lung tung sao?

“Người làm sao có thể biết ta ở Hạnh Phúc?” Nàng lau hết những giọt nước mắt không biết sao lại chảy xuống, hỏi.

“Đoàn tiểu thư gọi cho ta.” Tề Sóc đáp.

“Nàng gọi điện thoại cho người sao?”

“Ừ”

“Nếu nàng không gọi cho người, người có đến đón ta không?” Nàng trầm mặc 1 chút rồi lại hỏi.

“Chỉ cần người gọi cho ta, ta sẽ đến.”

“Nếu ta không gọi thì sao?”

“Người thật ra là muốn biết cái gì, biết ta có lo lắng cho người hay không sao?” Hắn nhìn nàng 1 cái, chậm rãi mở miệng hỏi.

Quan Chi Yên không nói gì mà chống tay cúi đầu đau lòng mà không tìm được ỨA nước mắt. Lúc này ngay cả lời an ủi nàng hắn cũng không nói.

Tề Sóc đột nhiên thở dài 1 hơi, lại trầm mặc 1 chút, mới lấy hơi mở miệng “Ta vẫn cứ nghĩ rằng sẽ không tức giận với người, nhưng người thật sự làm ta quá giận, người có biết hay không?” Hắn nói, “Từ khi quen nhau cho đến nay, ta đối với người có tốt không, có thật không, hay chỉ là giả dối, người so với bất cứ người khác đều rõ nhất mới đúng, nhưng người có lần nào thật sự đáp lại ta sao?”

Hắn nhẹ nhàng mà lay động bên dưới “Không có”

“Kỳ thật với ta mà nói, lời ngon tiếng ngọt cũng không hẳn là trọng yếu. Người không muốn nói hoặc ngượng ngùng ta cũng đều không bắt buộc người, bởi vì chỉ cần trong lòng của người có ta là đủ rồi. Nhưng hiện giờ ta mới phát hiện, tất cả những khả năng này đều là do ta tự tưởng tượng, căn bản trong lòng của người ta không quan trọng như vậy.”

Quan Chi Yên cả người run lên, không tin là hắn sẽ nói như vậy. Đối với nàng hắn quan trọng bao nhiêu hắn hẳn phải biết chứ, điều hắn tự cho đều không đúng, trong lòng nàng xác thực có hắn, hơn nữa chỉ có mình hắn mà thôi, không hề có những người khác. Nhưng tại sao hắn lại nói nàng không xem trọng hắn?

Hắn nói như thế làm cho nàng cảm thấy lòng đau như cắt, rất đau a. Người khác có không biết nàng nàng cũng không cần, nhưng hắn hẳn là muốn hiểu nàng, phải biết rằng nàng yêu hắn bao nhiêu mới đúng chứ.

“Ta nói có đúng không?” Hắn hỏi nàng.

Nàng cúi đầu, họng giống như mắc phải cái gì đó làm cho nàng không phát ra âm thanh đáp lại.

“Cho dù có như vậy, chỉ cần người không mở miệng nói muốn chia tay, ta sẽ không tức giận với người.” Hắn đột nhiên cầm tay nàng, vẻ mặt nàng bỗng ngây ngốc nhìn hắn, mắt đã sớm nhắm lệ nhìn về phía hắn. Nàng có nghe nhầm không?

Tề Sóc lại lấy tay lau nước mắt trên mặt nàng, sau đó kéo nàng về phía mình, ôn nhu kiên định ôm nàng như bảo bối quý giá. Lúc này nàng mới để ý hắn đã dừng xe ở ven đường từ sớm, còn mở đèn hiệu tắt xe, chỉ thế thì mới có thể dùng cả hai tay ôm nàng vào lòng.

“Ta yêu nàng.” Hắn quay về phía nàng nói.

3 chữ này bình thường hắn cũng nói với nàng, nhưng trong giây phút này đối với nàng mà nói thật quý báu. Nàng nhìn hắn mãi, nước mắt lại tiếp tục chảy xuống không ngừng.

“Người...” Quan Chi Yên giọng khàn khàn mở miệng, lại nghẹn ngào nói không nên lời.

“Ta yêu nàng” Hắn lại tiếp tục nói với nàng, cũng nhẹ nhàng giúp nàng lau đi những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống. “Người làm cho ta rất tức giận, nhưng căn bản ta không thể bỏ người, không thể không nghĩ tới người, không lo lắng cho người. Người có biết không, chiều hôm nay sau khi ta bỏ đi được 3’ liền ảo não quay lại chỗ cũ tìm người? Người có biết khi ta nhìn thấy người lên taxi liền như điên như rồ bắt 1 chiếc khác đuổi theo, lúc đầu thấy người về tới cửa nhà, tiếp theo lại cùng người đến Hạnh Phúc, sau đó nhìn người đẩy cửa bước vào trong?”

Miệng nàng khẽ giật giật, ngơ ngác nhìn hắn, khiếp sợ đến không thể nhúc nhích. Nàng biết là hắn không nói dối, bởi vì nếu hắn nói dối thì sẽ không biết chuyện nàng về tới cửa nhà nhưng sau đó lại nảy ý định đến Hạnh Phúc. Hắn...hắn...

“Sóc..Sóc...” nàng đột nhiên mở rộng hai tay gắt gao ôm lấy hắn, nhất thời kích động đến cảm động không nói thành lời.

Hắn không hề không muốn nàng, không đòi chia tay, hắn còn yêu nàng, còn đi theo nàng, còn có thể lo lắng cho nàng, ô...ô...ô.....

“Tốt lắm, tốt lắm, đừng khóc, người cứ khóc như thế đến mai là mắt sẽ sưng to trương phình lên như mắt heo, lúc đó đừng có mà hối hận nha.” Hắn vỗ nhẹ trấn an nàng.

Quan Chi Yên nín khóc mỉm cười khẽ đánh hắn 1 cái. Cái này là lời lẽ an ủi hay sao, cái gì mà sưng to như mắt heo!

“Cười là tốt rồi.” Tề Sóc âm thầm thở dài nhẹ nhõm, sau đó nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng 1 cái “Chúng ta về nhà thôi.” Hắn nhìn nàng ôn nhu nói.

“Ừ.” Nàng gật đầu.

Hôn nàng thêm 1 chút rồi mới buông ra, sau đó lái xe về nhà.

Về sau hai người vẫn hòa hợp tốt đẹp, rất thủy thụ như hai người hạnh phúc nhất trên đời, chỉ trừ 1 điều đó là nàng thất nghiệp.

Ấy da! Quan Chi Yên nhin không được khe thở dài 1 tiếng, nàng còn tưởng giám đốc kia sớm hay muộn cũng sẽ cho người mời nàng trở về làm việc tiếp, dù sao thì tại công ty nàng cũng là thiết kế giỏi nhất, doanh thu hàng năm của công ty 1 phần tư cũng là do nàng kiếm về, cho nên mới mạnh dạn quay đầu bỏ đi.

Nhưng không nghĩ tới lão giám đốc mập ú đó cho công ty vận chuyển chuyển hết đồ của nàng trả cho nàng, cũng muốn làm xẹp đi nhục khí của nàng, dám không phách người đến thỉnh nàng trở về, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không có, qua nhiên là người tính không bằng trời tính nha!

Làm sao bây giờ, hiện tại rốt cuộc nàng nên làm cái gì bây giờ? Dù Tề Sóc nói nuôi nàng nhưng tất cả không thể chỉ dựa vào hắn không liên quan.

Nhưng giờ không phải bị chết đói hay không mà nếu nàng cứ tiếp tục mỗi ngày ở nhà như vậy, không có việc gì để làm hết, nàng sẽ nhàm chán đến chết mất!

Thực tế cũng không phải không làm gì, bình thường hiện tại nàng đang làm những gì ta? Nàng đã hai tuần lễ ở trong nhà mà thôi nhưng đã tổng vệ sinh hơn 3 lần, 1 lần thay đổi đồ đạc 2 lần trang trí lại nhà cửa, còn hơn 1 lần sơn lại tất cả những bức tường, cuối cùng vẫn là có cảm giác nhàm chán đến chết rồi.

Rốt cuộc là vì sao nào?

Có lẽ, trời sinh nàng là phải làm việc, ây da!

Nhìn xung quanh không hề có 1 hạt bụi nào, nàng quyết định vẫn là nên ra ngoài 1 chút có vẻ tốt hơn, miễn không phải ở trong nhà, nếu không nàng nhịn không được lại tiếp tục lần thứ 3 trang trí thay đổi lại hết đồ đạc, làm cho tới khi buổi tối Tề Sóc về nhà lại nghĩ mình vào nhầm nhà.

Quay về phòng thay quần áo, trang điểm nhẹ trên mặt, nàng cầm túi xách rời khỏi nhà.

Sau 1 hồi dạo 2 vòng ở trung tâm mua sắm mua được 1 đôi giày cùng 1 đôi bông tai, Quan Chi Yên liền phát hiện mình không hề có hứng thú đi dạo phố.

Ngồi ngây ngốc ở ghế đá 1 hồi lâu, nàng quyết định thay đổi đi đến nơi làm việc của Sóc xem sao, nếu có công việc gì đó cũng có thể cùng nhảy vào làm, vì dù sao bọn họ cũng đều cùng nghề với nhau, còn là người đứng đầu, miễn cưỡng còn được xưng là trăm sông đổ về 1 biển.

Thật là, tại sao nàng lại không nghĩ sớm đến điều này chứ, nếu nghĩ ra sớm thì có phải không bỏ phí hết 2 tuần buồn chán hay không.

Mang theo mong chờ cùng tâm trạng hưng phấn, nàng đón taxi thẳng tới chỗ làm của Tề Sóc. Do đoạn đường tới không thuận tiện cho xe chạy, nàng nói tài xế taxi cho xe tấp vào lề đường đối diện rồi tự mình đứng đợi ở phần đường cho người đi bộ qua đường chờ đèn xanh đèn đỏ.

Khi đèn xanh bật lên, những người đứng đợi bỗng chốc nhanh chóng bước đi, nàng cũng theo đó bước qua đường, đi đến tới tòa nhà đối diện.

Bộ dạng nhàn nhã cùng với tâm trạng khoái trá, thiếu chút là cất tiếng ca hát. Nàng vẫn còn có thể làm việc, thật có ý muốn chuyên tâm làm việc, không vô tâm nữa.

Hé môi mỉm cười, nàng ngẩng đầu nhìn về phía lầu ba nơi Tề Sóc làm việc, trong nháy mắt độ nhiên ngây người, chằm chằm nhìn Tề Sóc và 1 nữ nhân tóc dài xinh đẹp đang đứng, hai người vừa cười vừa nói chuyện trước mặt nàng.

Nữ nhân kia là ai? Sao chưa bao giờ nàng nghe hẳn nói tới ở công ty hẳn có 1 người xinh đẹp như vậy?

Nàng – hẳn là khách hàng sao?

Rồi đột nhiên sững sốt, nàng ra sức lắc đầu, đem tất cả sự nghi ngờ bỏ đi. Nàng không nên nghi ngờ hẳn.

Thu hồi tầm mắt nhìn theo bọn họ, nàng hít 1 hơi thật sâu, lập tức dựa theo kế hoạch ban đầu mà bước đến công ty của hẳn.

“Đại tẩu?”

Liếc thấy Quan Chi Yên xuất hiện ở trong công ty, các nhân viên đang làm việc của Tề Sóc đều mở to đôi mắt, lộ rõ sự ngạc nhiên.

Bởi vì tất cả họ đều xem Tề Sóc là Lão đại, đối với bạn gái của Lão đại – cho dù hai người chưa kết hôn nhưng mọi người vẫn luôn theo thói quen gọi nàng là Đại tẩu, chẳng qua không phải vì kính trọng mà là trêu chọc mới đúng.

“Người tại sao lại đột nhiên tới đây? Có báo cho Lão đại chưa? Lão đại hiện giờ không có ở đây!” Tiểu Trần chạy tới nói chuyện với nàng.

“Không có gì, dù sao ta cũng không phải là đến tìm hẳn.” Quan Chi Yên mỉm cười nói. Câu trả lời của nàng làm cho Tiểu Trần tỏ vẻ ngây dại không hiểu.

(To be continued...)

8. Chương 3.03

“Người không phải đến tìm lão đại?” Miệng hẳn khẽ nhếch nhìn nàng, trên mặt có ý nói “Vậy người đến đây làm gì”.

“Ta tới xem ở đây có việc gì ta có thể giúp không.” Nàng cười cười nói rõ lý do mình đến.

“A?” cái miệng của hắn càng mở lớn hơn nữa.

“Ta là đến giúp, có chuyện gì ta cho làm không, mọi người các người không cần phải khách sáo, toàn bộ lấy lại đây cho ta a.” Tay cầm túi xách để xuống, sau đó nàng xắn tay áo, điều bộ xoa xoa tay chuẩn bị làm việc.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn nàng.

“Làm sao vậy?” Nàng vẫn tươi cười hỏi.

“Đại tẩu, người như vậy.....” Tiểu Trần nhìn nàng thốt lên, trên mặt lộ vẻ khó xử không biết nói thế nào với nàng.

Nàng là đại tẩu, là phu nhân giám đốc nha, ai dám mở miệng nhờ nàng giúp đỡ làm việc chứ?

Quan trọng hơn nữa là lão đại hiện không có ở đây, nếu bọn họ không nghĩ thấu đáo rồi nói sai cái gì, hoặc làm sai chuyện gì, ai cứu được bọn họ đây? Mọi người cũng đã từng cùng làm việc với đại tẩu đều biết, tuy nàng xinh đẹp động lòng người đến vậy, nhưng liên quan đến công việc là trở nên rất khùng bố, siêu khùng bố a.

“Như thế nào?” Quan Chi yên nhìn hắn hỏi, thấy hắn có vẻ vẫn đang do dự, nàng nhin không được khê thờ dài 1 tiếng, sau đó quay lại nhìn về phía mọi người.

“Các người không cần phải khẩn trương, hôm nay ta không phải đến giám sát.” Nàng hài hước thở dài nói “Ta nghĩ mọi người đều đã nghe Tề Sóc đề cập, ta đã nghỉ việc ở [Kết nối ý tưởng mới], bởi vì hiện giờ ở nhà quá nhàn rồi đến khó chịu, ta mới nghĩ đến đây tìm việc để làm. Hiện tại ta không phải thiết kế sư của [Kết nối ý tưởng mới], chỉ là 1 người bình thường có thời gian rảnh thơi, cho nên các người nguyên ý thấy đáng thương ta, chia công việc cho ta làm được không?”

“Đại tẩu, người nói vậy thì chúng ta trả lời thế nào bây giờ?”

“Đúng rồi, đúng rồi. Tuy rằng không dám làm phiền người nhiều chuyện, nhưng nếu người nói muốn giúp đỡ, chúng ta mong mà không được nha.”

“Nói đúng lắm, chính là hy vọng người giúp đỡ ít nhiều a.”

“Đúng, đúng...”

Trong văn phòng nhất loạt vang lên âm thanh thân thiện, làm cho Quan Chi Yên nhẹ nhàng thở phào.

“Người đã nói như vậy, chúng ta đây sẽ không khách sáo với người nữa, đại tẩu.” Tiểu Trần mừng rỡ nói. Bởi vì họ đã muốn nhanh chóng làm việc trở lại a.

Lập tức mọi người cùng nhau hành động, nhanh chóng lấy ra 1 cái bàn vẽ thiết kế sạch sẽ, còn vào toilet lấy ra 1 cái khăn cẩn thận lau sạch bụi bặm, sau đó lại chạy vào phòng lấy ra 1 cái ghế cho nàng.

“Đại tẩu, người ngồi ở đây có được không?” Tiểu Trần hỏi.

“Có thể.” Nàng gật gật đầu. Chỉ cần cho nàng làm việc, kêu nàng ngồi ở cạnh cửa cũng không sao.

“Ở đây có 1 bản thiết kế đã sửa chữa 1 phần, người có thể dựa theo bản vẽ này sửa lại trong máy tính giúp chúng ta được không? Người biết dùng phần mềm đồ họa mà đúng không?”

Nàng gật đầu.

“Vậy thì tốt rồi, tất cả vẫn còn nguyên ở trong này.” Tiểu Trần cầm mouse, click mở file trên màn hình ra.

“Chỉ cần đối chiếu theo bản vẽ sửa chữa lại?”

“Đúng, nếu có vấn đề gì thắc mắc, người có thể hỏi ta.”

“Tốt.”

“Vậy đành làm phiền người rồi, đại tẩu.” Hai tay hắn tạo thành chữ thập hướng nàng cúi lạy 1 cái.

“Giao cho ta đi.” Quan Chi Yên định liệu nói trước. Thật tốt quá, nàng rút cuộc đã có việc để làm rồi.

9. Chương 4.01

Đột nhiên có bàn tay đặt lên vai của Quan Chi Yên làm cho nàng đang chú tâm làm việc bị hết hồn, ngẩng đầu lên thì thấy Tề Sóc không biết từ lúc nào trở lại công ty rồi, còn đến phía sau nàng, mà nàng vẫn hồn nhiên.

« Người đã về rồi. » Nàng mỉm cười nhìn hắn nói, khuôn mặt trở nên tỏa sáng, tâm trạng vô cùng tốt do có việc làm.

Bộ dạng xinh đẹp của nàng làm cho Tề Sóc không kìm lòng thuận tiện cúi đầu hôn lên môi nàng 1 chút.

« Sao người lại tới đây ? » Hắn hỏi, không để ý những âm thanh trầm trồ khen ngợi xung quanh.

« Đến giúp nha, không hoan nghênh sao ? » Mặt nàng ửng đỏ nói, cố gắng học theo hắn không để ý đến thanh âm cười đùa của bọn người kia. Họ đúng là gạt người, nếu thực bận rộn như vậy, làm sao còn có thời gian nhìn lên nàng cùng Tề Sóc thân mật ? Thật là !

« Nếu không chống đỡ nổi, không trả nổi lương liền hoan nghênh. » Tề Sóc cong môi nói « Nguyên lai người là 1 người chủ rất keo kiệt nha. »

« Là không có biện pháp a, ta muốn nuôi người, vậy mà ai đó còn kêu nhà ta chỉ có 1 người kiếm tiền. » Hắn cố ý lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, lấy hơi thở dài nói.

Nàng nghe vậy, nhin không được cười khẽ ra 1 tiếng, dùng tay đánh hắn 1 cái.

« Lúc này người đi đâu vậy ? Ta lúc đến đây..... » nàng bỏ tay xuống « Đã nhiều tiếng trôi qua rồi, hiện tại người giờ mới trở về. Nói, không phải người chạy đi vụng trộm cùng nữ nhân khác ước hẹn đó chứ ? »

« Làm gì có. Hôm nay ta chạy hết 3 công trình, từ buổi sáng ra ngoài liền làm việc đến giờ mới về đến công ty nghỉ ngơi 1 chút, làm sao có thời giờ gặp nữ nhân khác chứ. » Hắn dùng chân kéo 1 cái ghế ngồi bên cạnh nàng, còn dựa vào vai nàng, biểu hiện rõ hắn thật rất mệt.

Quan Chi Yên trong lòng đột nhiên giật 1 cái, cảm giác có gì đó không đúng.

« Buổi sáng đến giờ người đều ở ngoài làm việc tới giờ mới về công ty sao ? » Nàng hỏi.

« Đúng rồi, mệt muốn chết a. »

Chẳng phải lúc mới đến công ty còn nhìn thấy hắn sao, không lẽ nào là nhầm ? Diện mạo, quần áo, bộ dạng tươi cười đều giống nhau, nàng chưa bao giờ nhìn lầm người a. Vậy chẳng lẽ lúc ấy hắn chạy ngang qua công ty nhưng không vào ? Nàng nhìn hắn ngơ ngác, biểu hiện trên khuôn mặt có chút quái dị.

« Làm sao vậy ? » Hắn hỏi.

« Người... » Nàng muốn nói nhưng lại thôi, không biết có nên nói chuyện nhìn thấy hắn nói ra hay không.

« Người muốn nói cái gì ? » Tề Sóc nhướng mày nhìn nàng.

« Không có gì, ta chỉ là nghĩ trở về công ty dù công việc có thể nào đi nữa thì cũng nên đi ăn trưa? Không nhất thiết vì làm việc mà bỏ qua bữa trưa a. » Nàng nhẹ nhàng nói phải trái, cuối cùng vẫn là không khỏi nghi hoặc mà nói ra.

« Oa, thật ngọt ngào qua đi a. »

« Lão đại, đại tẩu đối với người rất tốt nha, còn có thể quan tâm người có hay không ăn cơm nữa .»

« Ta cũng muốn có người quan tâm mình như thế, hâm mộ quá đi. »

Xung quanh nhất thời vang lên 1 loạt các âm thanh láo nháo, chọc Quan Chi Yên từ sững sờ đến đỏ hết cả mặt. Lúc này yên ắng tưởng rằng mọi người đã tiếp tục công việc của mình, hóa ra sở dĩ họ im lặng là vì nghe lên nàng và hắn nói chuyện, bọn họ thật là.....

« Không nhất thiết về công ty mới có thể ăn cơm, hôm nay ở 3 nơi công trình đều được người ta mời cơm, cho nên ta cũng đã ăn 1 chút rồi. » Hấn ôn nhu mỉm cười nói, vẫn như ban đầu không để ý đến những tạp âm xung quanh.

Những gì hấn nói làm cho tim của Quan Chi Yên bỗng như treo đá, cả người đều cứng lại ?

Hấn đang nói dối, vì sao lại muốn lừa gạt nàng chứ ? Hơn hai giờ trước rõ ràng nàng còn ở dưới lầu nhìn thấy hấn, hấn vì sao muốn gạt nàng nói là hấn cả ngày đều ở ngoài suốt ? Là vì lúc đó hấn đang ở bên cạnh mỹ nhân tóc dài kia sao ?

Sắc mặt nàng càng ngày càng trở nên trắng bệch.

« Làm sao vậy, sắc mặt ngươi sao lại khó coi như vậy ? » Tề Sóc trong nháy mắt đứng bật dậy, thập phần lo lắng, sờ sờ mặt rồi đến trán nàng.

« Ta đột nhiên nhớ ra có 1 việc rất quan trọng cần phải làm, ta đi trước. » Vội vàng đẩy ghế ra, nàng nhanh chóng đứng dậy, xoay người bước đi.

« Chờ 1 chút. Chuyện gì mà quan trọng đến vậy, ngươi muốn đi đâu, ta đưa ngươi đi. » Tề Sóc sững sờ đứng dậy, vội vàng kéo nàng lại.

« Không cần. » Nàng dùng sức lắc đầu, miễn cưỡng cười 1 cái, sau đó gạt tay hấn ra. « Ngươi không phải còn rất nhiều việc phải làm sao ? Ngươi làm việc của ngươi đi, ta đón taxi là được rồi. »

Nói xong, nàng nhanh chóng xoay người rời đi, Tề Sóc lại 1 lần nữa tóm lấy tay nàng.

« Ta đưa ngươi đi. » Hấn kiên định nhìn nàng nói. Bộ mặt tái nhợt của nàng làm cho hấn không thể yên tâm.

Nàng mờ mịt nhìn lại hấn, trong mắt lộ rõ không biết nên làm sao. Căn bản là nàng không muốn đi đâu hết, làm thế nào mà để hấn chở được ? Sợ dĩ nàng rời đi không phải vì có việc mà là nàng sợ chính mình không khống chế nổi cảm xúc mà khóc, nàng không muốn mất mặt trước mọi người như vậy.

« Ngươi đi theo ta. » Ánh mắt lợi hại nhìn nàng trong chót lát, Tề Sóc đột ngột vòng tay ôm lấy nàng, đem nàng giữ chặt bước về văn phòng của mình, sau đó đóng cửa lại, ngăn cách hết những ánh mắt tò mò.

« Được rồi, hiện giờ có thể nói đi ? Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra ? » Hấn tựa vào cửa trước, đem nàng kéo tới trước ngực, cúi đầu hỏi.

Quan Chi Yên cắn nhẹ môi, cúi đầu không nói.

« Chi Yên ? » Hấn lấy tay nâng cằm nàng lên, muốn nàng nhìn hấn « Rốt cuộc là có chuyện gì ? » Hấn hỏi lại 1 lần nữa, giọng ôn nhu, nhưng ngữ khí lại tỏ ra rất kiên quyết, nếu không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua.

Nhìn vẻ mặt dịu dàng của hấn, nàng không nhịn được nước mắt bắt đầu chảy ra, đau lòng gục xuống.

Tề Sóc đột nhiên cứng đờ, không hề nghĩ rằng thái độ của hấn làm nàng hoảng sợ đến phát khóc.

Đứng phồng ra chưa được bao lâu, hấn bất đắc dĩ thở dài, nắm tay nàng kéo đến sau bàn làm việc của hấn ngồi xuống, tiếp đó ôm nàng đặt lên đùi, sau đó mở ngăn kéo rút ra mấy tờ khăn giấy trực tiếp thay nàng lau nước mắt.

« Đừng khóc. » Hấn ôn nhu nói, ngữ khí cũng rất bất đắc dĩ « Nói cho ta biết vì sao ngươi khóc ? »

« Lúc ta mới tới đây có nhìn thấy ngươi. » Nàng sụt sịt xì mũi, thút tha thút thít vừa khóc vừa trả lời.

Hấn sững sờ ngây ngốc 1 chút « Ngươi... »

« Ta nhìn thấy ngươi cùng với 1 mỹ nhân tóc dài nói chuyện rất vui vẻ, ngươi tại sao lại muốn gạt ta ? » Quan Chi Yên hai mắt đầm lệ nhìn hấn, cất giọng chất vấn.

(to be continued...)

10. Chương 4.02

Hắn nhin không được mở to hai mắt, trong chớp lát kinh ngạc đến không biết phản ứng thế nào. Hắn không hề nghĩ rằng nàng lại nhìn thấy hắn a!

« Ta tự nói với chính mình là phải tin tưởng người, cho nên ta không hỏi cũng không nhắc tới. Nhưng người tại sao lại gạt ta, nói là hôm nay cả ngày đều ở bên ngoài làm việc ? Người vì sao lại nói dối, vì sao không dám nói thật chứ ? »

« Chi Yên..... »

« Nữ nhân kia là ai ? Ta không bao giờ muốn hỏi người như vậy, lúc nào cũng muốn tin tưởng người, người có biết hay không ? Nhưng tại sao lại muốn nói dối, lừa gạt ta ? »

Nàng vừa nói vừa khóc, đột nhiên không chịu đựng được việc dựa gần vào hắn như vậy, giãy dụa muốn nhảy xuống khỏi đùi của hắn muốn rời xa hắn, nhưng lại bị vòng tay hắn kiên định giữ chặt, không cho nàng có cơ hội rời khỏi.

« Có thể nghe ta giải thích được không ? » Tề Sóc thở dài trầm giọng nói.

Nàng khóc đến mức mặt đỏ lựng lên hết, cái mũi cũng hồng hồng, im lặng hít hít cái mũi khóc thút thít, không lên tiếng trả lời.

« Thật xin lỗi đã nói dối người. » Hắn vừa giải thích vừa giúp nàng lau lệ « Ta vốn tưởng.....Quên đi, nếu đã bị người bắt gặp, ta đành nói thật với người vậy, ta giúp người mở 1 văn phòng làm việc mới, bên trong do ta thiết kế là để tặng cho người, tháng sau có thể khai trương. »

Quan Chi Yên đột nhiên ngẩn người, nàng khiếp sợ đến không thể nhúc nhích, đầu trống rỗng. Thiết kế phòng làm việc ? Tháng sau có thể khai trương ?

« Người..... » Nàng ngơ ngác nhìn hắn, không tin nổi.

« Ta cứ tưởng sẽ làm cho người 1 phen vui mừng bất ngờ, không nghĩ lại làm cho người hiểu lầm, hại người đau lòng, thật xin lỗi ? » Hắn rút ra 2 mẫu khăn giấy, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt của nàng, vẻ mặt bất đắc dĩ cùng hối lỗi.

« Những gì người nói là thật sao ? » Quan Chi Yên không chuyển mắt, nhìn hắn chằm chằm lên tiếng tra hỏi, vẫn có chút cảm giác khó có thể tin nổi.

« Nếu người không tin lời ta nói, hiện giờ ta có thể mang người đến xem qua văn phòng mới. » Hắn nói.

Lập tức nàng lắc đầu thật mạnh, rồi cúi đầu tỏ vẻ ăn năn. Nàng cảm thấy thật mất mặt, việc không tin hắn còn chưa tính, thế mà nàng còn hiểu lầm hắn bắt cá hai tay.

« Thật xin lỗi. » Nàng nhìn hắn nói.

« Là ta nói dối trước nên cũng thể trách người hiểu nhầm. » Tề Sóc lắc đầu nói.

« Thật xin lỗi. » Nàng nói thêm 1 lần nữa.

Hắn nâng mặt nàng lên, ôn nhu vô cùng thân thiết hôn môi nàng, làm nàng không còn cảm thấy tự trách mình nữa, trong đầu chỉ còn ý niệm ngọt ngào là hôn hắn thôi.

Hắn ngừng đầu, lưu luyến khe liếm liếm đôi môi ngọt ngào của nàng rồi hỏi « Có muốn đi xem văn phòng mới của người không ? Nó cách đây không xa lắm, chỉ tốn 5' đi bộ thôi. »

Hai mắt nàng mơ màng, đôi môi đỏ mọng nửa ngẩn lên nhìn hắn, 1 lúc sau mới hồi phục lại tinh thần, mới hiểu lời vừa rồi hắn nói.

« Bây giờ sao ? » Quan Chi Yên hỏi.

Hắn gật đầu.

Nàng do dự lắc đầu.

« Vì sao ? » Hấn có vẻ ngạc nhiên hỏi, còn nghĩ nàng sẽ nhanh chóng gạt đầu đi.

« Hiện tại mặc ta rất khó coi lắm đúng không ? Mắt sưng đỏ hết lên rồi đúng không ? Ta không muốn ra ngoài để bị xấu mặt a. » Nàng chu miệng nói.

Tề Sóc khoe miệng khe khẽ, nhin không được cười khe.

« Vậy mỹ nữ tóc dài nói chuyện với người lúc đó rốt cuộc là ai vậy ? Nhân vật quan trọng sao ? » Nàng tò mò hỏi.

« Cô ấy tên là Trương Đình, cũng là thiết kế sư, bắt quá là thiết kế rất giỏi. » Hấn nói cho nàng « Ta từng cùng nàng hợp tác vài lần, lần trước có nghe nói nàng muốn đi du học để nghiên cứu sâu hơn, cho nên ta mới liên lạc với nàng ấy, hỏi chuyện này có thật hay không, nếu là thật có hay không nguyện ý sau khi học xong trở về công ty ta làm việc. »

« Thật sao ? »

Hấn gạt gạt đầu.

Không nghĩ tới trong hai tuần vừa qua, hấn vừa bận rộn trăm việc mà còn vì nàng làm chuyện này, nàng cảm thấy rất cảm động.

« Lúc nào người bắt đầu tiến hành chuyện này ? »

« Ngày thứ ba sau khi người rời khỏi công ty cũ. »

Nàng khiếp sợ trợn to hai mắt, bởi vì việc quét dọn kia mà hiểu lầm cái vả hết hai ngày, hấn cơ hồ là không có ngơi nghỉ, ngay từ đầu vì việc của nàng mà vất vả.

« Vì sao ? Làm sao người biết ta sẽ không quay về [Kết nối ý tưởng mới], hoặc tìm việc ở công ty thiết kế khác ? » Nàng hỏi.

« Ta cũng không có nghĩ nhiều đến vậy, chỉ biết người tuyệt đối có thể 1 mình đảm đương công việc, lại không quen bị bó buộc, không bằng vì chính mình làm việc, vì tin tưởng quan niệm của mình mà làm việc. » Hấn nói.

« Tin tưởng ? » Quan Chi Yên nhìn hấn.

« Mục đích người làm thiết kế sư không phải là kiếm tiền, cảm giác hạnh phúc mới là những gì người muốn gửi gắm trong những thiết kế của mình không phải sao ? » Hấn mỉm cười.

Lòng nàng chợt nóng lên như có lửa đốt, kích động đến không nói thành lời, hấn như vậy lại biết tất cả động lực cùng mục đích mà nàng thiết kế chính là vì muốn những người ở trong đó có cảm giác được hạnh phúc.

« Người làm sao có thể biết được ? » Hốc mắt nàng ửng đỏ lên tiếng hỏi.

« Bởi vì ta hiểu rõ nàng, bởi vì ta yêu nàng. Ngốc. » Hấn hôn môi nàng.

« a. »

(to be continued...)

11. Chương 4.03

[Thanh âm thứ mười]

Tiểu Trần cùng Dương Tử liếc mắt nhìn nhau, hai người mắt đưa mày lại thoái thác lẫn nhau [người đi đi], được nửa ngày trời, rốt cuộc làm cho người ngồi đối diện hai bọn họ nhin không được đứng dậy nói « Để ta đi. » Sau đó liền khăng khải hy sinh hướng về phía bàn làm việc của giám đốc đi tới.

« Giám đốc, có thể quấy rầy người 1 chút không ? » Hấn nghiêm túc lên tiếng hỏi.

Tề Sóc thông thả ngẩng đầu lên nhìn hấn 1 cái, bắt lực gạt đầu nói « Chuyện gì ? »

« Thứ lỗi cho ta nói thẳng. Giám đốc, người gặp phải chuyện gì khó khăn sao? Nếu đúng như vậy, chúng ta có thể họp mọi người lại cùng nhau thảo luận, tiếp thu ý kiến của quần chúng, người cứ tiếp tục thở dài nữa cũng không phải là biện pháp hay. » A Thác ngắn gọn dứt khoát nói.

Tề Sóc ngây ngốc sững sờ 1 chút « khó khăn ? »

« Không phải, ý của A Thác là Giám đốc đang gặp chuyện gì phiền não, muốn hay không nói ra để chúng ta có thể cùng nhau nghĩ cách giải quyết. » Tiểu Trần vội vàng đứng ra giải thích.

Cách nói chuyện của A Thác luôn có nề nếp, nghiêm trang, nghiêm túc làm cho người ta nghe xong đều có chút đau. Vì chính mình không thể kìm nén sự tra tấn lúc này mà đành phải tự nhảy vào. Quan trọng hơn nữa là tên kia đôi khi muốn làm rõ ràng trọng điểm của vấn đề nằm ở đâu, thế nhưng hỏi giám đốc gặp phải chuyện gì khó khăn ? Lão đại dù gì cũng là con người làm sao mà không có vấn đề khó khăn, thật sự muốn làm cho rõ ràng tình huống a !

« Các người làm sao mà biết ta có chỗ phiền não ? » Tề Sóc hỏi.

« Bởi vì từ lúc người ngồi ở đây cho đến giờ đã liên tục thở dài 10 lần. »

« Vậy sao ? » Tề Sóc hữu khí vô lực nói, 1 chút cũng không để ý rằng tinh thần của mình làm ảnh hưởng sĩ khí của mọi người.

Xem ra vấn đề thật sự nghiêm trọng a.

Tiểu Trần cùng Dương Tử nhện không được lại quay đầu nhìn nhau, đồng thời trên mặt đối phương đều có vẻ lo lắng. Trừ việc Lão đại ở ngoài công ty là người có tầm ảnh hưởng không nhỏ, thì sự kiện lớn như vậy là bọn họ sao có thể mặc kệ được.

« Lão đại, người không sao chứ ? » Tiểu Trần đem A Thác đẩy ra, kéo ghế ngồi gần bên cạnh hắn quan tâm hỏi.

« Đã xảy ra chuyện gì, có gì muốn nói thì cứ nói, chúng ta sẽ giúp người nghĩ biện pháp ? » Dương Tử cũng kéo ghế ngồi gần vào phía bên kia của hắn.

« Là chuyện công việc mới đây sao ? » Tiểu Trần hỏi.

« Hay vẫn là chuyện cá nhân ? » Dương Tử tiếp lời.

« Việc kinh doanh của văn phòng của đại tẩu không thuận lợi như mong muốn sao ? » Tiểu Trần lại hỏi.

« Nhưng người biết chuyện này không thể xảy ra. » Dương Tử nói.

« Lão đại, không phải người lại cùng đại tẩu cãi nhau chứ ? » A Thác đứng một bên đột nhiên ngắt lời, Tiểu Trần và Dương Tử sợ tới mức mở tròng hai mắt, cùng lúc đá vào chân hắn.

« Quả nhiên người lúc nào cũng hồ đồ đến như thế sao ! » Tiểu Trần cả giận nói.

« Tránh ra, người mà nói thêm câu nữa, cẩn thận ta đánh người ! » Dương Tử giương giọng uy hiếp.

Mọi người ở đây đều biết, đánh chết cũng không để nói ra cửa miệng, bởi vì tất cả đều xem lão đại anh em huynh đệ chứ không phải là giám đốc, cho nên đối với hắn luôn thẳng thắn nói chuyện không chút kiêng kị không có chừng mực. Lần trước hắn cùng đại tẩu cãi nhau, huynh đệ bọn họ kể nói này kể nói nọ thêm vào 1 ít, nhưng chỉ mới nhắc đến đại tẩu có 1 câu, kết quả sau đó hại bọn họ tăng ca liên tục 1 tháng, thiếu chút nữa là chết vì lao lực.

Từ nay về sau, mọi người đều rất ăn ý thề tuyệt không xen vào chuyện tình cảm vợ chồng của họ, chỉ có tên A Thác này không sợ sống chết dám đem tình huống này nói rõ ràng a !

« Lão đại, người này gần đây sinh lý không được tốt, người đừng để ý đến hắn. » Tiểu nói rõ.

« Uy, ta là nam nhân, làm gì có chuyện sinh lý không tốt được ? » A Thác nhện không được phản đối.

« Người có biết lời người nói thực thú vị lắm có biết không ? A tạp a ! » Dương Tử đáp cho hắn 1 cái.

« Các người đang làm gì vậy ? » 1 đồng nghiệp khác của bọn họ, đóa hoa duy nhất của văn phòng, Tiểu Ngôn từ bên ngoài làm việc trở về, nhìn văn phòng náo nhiệt.

« Tiểu Ngôn, người đã về rồi, có mệt hay không ? Có khát không ? Trong tủ lạnh có lục trà sữa mà người thích, ta vừa mới mua về. » bộ mặt của Dương Tử nhất thời thay đổi 180o độ, ôn như săn sóc thăm hỏi.

Chuyện Dương Tử thích Tiểu Ngôn ai cũng biết, Tiểu Ngôn cố tình ôm chủ nghĩa độc thân, công khai chuyện không nghĩ đến việc kết hôn, cho nên cuối cùng là núi cao thì có núi khác cao hơn, mọi người đều còn trông ngóng quan sát.

« Cám ơn, ta gửi tiền lại cho người. » Tiểu Ngôn gật đầu nói.

Hiện tại tỉ số là 137 : 79, nghiêng về phía Tiểu Ngôn, Dương Tử vẫn mềm dẻo cố gắng.

« Lão đại, Giám đốc ST.YA muốn ta thay mặt cám ơn người, hần nói rất vừa lòng với thiết kế của người, hần nói gần đây bằng hữu của hần cũng muốn mở tiệm, thời gian hơi gấp gáp, không biết người có thể tiếp nhận không ? Đây là các tài liệu hần cung cấp. » Tiểu Ngôn đến trước mặt Tề Sóc, đem từ ba lô ra 1 tập hồ sơ để tới trước mặt hần.

Tề Sóc không hề hứng thú nhìn tập hồ sơ kia, ngay cả việc động thủ mở ra xem 1 chút cũng đều không muốn.

« Lão đại, người không xem qua 1 chút sao ? » Tiểu Trần nhịn không được hỏi.

Giám đốc ST.YA không chỉ có giới thiệu những khách hàng tốt cho công ty mà những lần trước cùng hợp tác với hần làm cho công ty thu về không ít tiền. Cái gọi là vật hợp theo loài, tin tưởng bằng hữu của hần cũng sẽ là khách hàng rất tiềm năng a, nên lão đại sẽ không sai lầm mà không tiếp nhận sinh ý này ?

« Tiểu Ngôn, ta hỏi người, người vì sao không nghĩ tới việc kết hôn ? » Tề Sóc đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

Tiểu Ngôn đột nhiên sững sốt, những người khác cũng đều ngây người hết, lấy vẻ mặt kinh ngạc biểu tình nhìn hần.

« Điều kiện của người rất tốt, hần là có rất nhiều người theo đuổi mới đúng a ? Vì sao người lại nhất quyết theo chủ nghĩa độc thân, không nghĩ kết hôn ? » Tề Sóc chăm chăm nhìn nàng, những người khác cũng không tự chủ theo hần nhìn về phía Tiểu Ngôn.

« Không muốn kết hôn cũng nhất định phải có lý do sao ? » Nàng trầm mặc 1 chút, không trả lời mà hỏi ngược lại.

« Dương nhiên. » Dương Tử khản cấp trả lời.

« Ta thì cho rằng không phải như vậy. » Tiểu Ngôn nhìn hần nhún vai nói.

« Tuy người không có lý do gì, nhưng người hần phải biết lý do không muốn kết hôn của đa số nữ nhân khác, có thể nói cho ta biết không ? » Tề Sóc khiêm tốn thỉnh giáo.

« Lão đại, người vì sao lại muốn biết điều này ? Chẳng lẽ đại tẩu không muốn gả cho người sao ? » Tiểu Ngôn nửa đùa nửa giỡn hỏi.

« Tiểu Ngôn ! » Tiểu Trần cùng Dương Tử đồng thời quá sợ hãi hướng nàng kêu to.

« Làm gì mà kêu lớn tiếng như vậy ? Ta không có điếc a. » Tiểu Ngôn bất chợt bị âm thanh lớn dọa hết hồn, tức giận quay sang hai người bọn họ trừng mắt, liếc mắt 1 cái.

« Người.....Người..... » Tiểu Trần lấy tay chỉ vào nàng, mãi mà không nói thành lời được.

Cũng biết lão đại có ưu điểm lớn chính là tuyệt đối sẽ không tức giận với nữ nhân, cho nên mọi người bị hành hạ đến chết đi sống lại 1 tháng kia a, cũng chỉ có Tiểu Ngôn vẫn tiếp tục cuộc sống thanh thoi, nữ nhân này có phải hay không muốn hại chết mọi người nha ?

« Người nói đúng đó. » Tề Sóc đột nhiên mở miệng, dọa mọi người tại đó choáng váng.

« A ?! » Tiểu Ngôn cảm thấy như mình đang nghe lầm.

« Chi Yên thật không muốn cùng ta kết hôn, người không có nghe sai đâu, cho nên ta mới muốn biết nữ nhân suy nghĩ cái gì mà không muốn kết hôn. » Tề Sóc thở dài nói.

Tất cả mọi người đều cứng họng trôn trối nhìn hắn, lộ ra vẻ mặt cùng biểu tình khó tin.

« Lão đại, người là đang nói thiệt hay giỡn chơi vậy ? » Tiểu Trần cẩn thận nói.

Dương Tử gật đầu thật mạnh « Đại tẩu làm sao có thể không muốn cùng người kết hôn được ? Nếu thật không nghĩ kết hôn, nàng làm gì ở cùng 1 chỗ với người, làm gì để cho chúng ta gọi nàng là đại tẩu ? »

« Ta không thấy đại tẩu có cùng ý định độc thân với ta. » Tiểu Ngôn nói.

« Vì sao người lại nói như vậy ? » Tề Sóc không tức giận, hai mắt ánh lên chút hy vọng.

« Ta thường cùng đại tẩu tán gẫu, cũng bởi vì từng trao đổi biện luận việc muốn kết hôn, nàng làm cho ta có cảm giác như vậy. »

« Lúc ấy nàng nói như thế nào ? » Hắc khản cấp hỏi.

« Nàng cảm thấy việc kết hôn là quá trình tất yếu trong cuộc đời của mỗi người, mặc cho kết quả xấu hay tốt, đều muốn trải qua thử 1 lần. »

« Phải không ? »

« Nàng nói sự nghiệp thành tựu có cao có thể làm cho cuộc sống của nữ nhân hiện đại tuy không thiếu thốn, nhưng lại bỏ khuyết không được tâm hồn. Nàng nói cuộc sống của nữ nhân trọng tâm chung quy là muốn trở về với gia đình, nếu không kết hôn thì làm sao mà có gia đình đây ? »

« Đại tẩu nói hay lắm. » Dương Tử đột nhiên ra sức vỗ tay.

Tiểu Ngôn nhin không được quay qua tròng mắt liếc người vừa vỗ tay « Ta nói cha mẹ cũng là gia đình, huynh đệ tỷ muội cũng là gia đình, cho dù là tự mình tạo ra một gia đình, cũng tốt hơn làm quần gia. »

(thực chất cái từ [quần gia] là cho San nghĩ ra, câu gốc của nó là từ [thai dong] San không hiểu rõ nghĩa của nó lắm nên đành dịch thành vậy)

« Cái gì mà quần gia ? » A Thác hỏi.

« Nấu cơm, giặt quần áo, quét dọn, chiếu cố cha mẹ chồng, chịu bao nhiêu mệt nhọc nhưng không thể than được. »

« Cái gì ? » A Thác vẻ mặt mờ mịt nhìn nàng, hoàn toàn nghe không hiểu nàng đang nói cái gì.

« Nữ nhân sau khi kết hôn, không phải đều phải làm tất cả những chuyện này sao ? Lão bà cũng chỉ là chút danh xưng mà thôi, khó nghe 1 chút chính là làm quần gia. » Tiểu Ngôn không có ý mỉa mai, mà chỉ là bình tĩnh nói ra suy nghĩ của nàng mà thôi.

« Cách nói của người có thể hay không rất có thành kiến a, Tiểu Ngôn ? Lão bà của ta cùng ta kết hôn cho đến giờ cũng không nấu quá 1 bữa cơm hay ngược lại quá 1 lần, gia sự đều là ta làm không tốt hay sao ? » Tiểu Trần không khỏi lên tiếng kháng nghị.

« Ta cũng không nói mỗi nữ nhân đều nhất định có suy nghĩ như vậy, bất quá đa số là như thế, ta không có nói sai a ? »

« Gả cho ta, ta thề tất cả mọi chuyện lớn nhỏ sẽ 1 mình ta làm hết. Mặt khác người cũng không cần phải lo lắng về phía mẹ ta, bởi vì mẹ ta lúc ta còn nhỏ đã qua đời, ba ta thì đi bước nữa, bọn họ giờ đang chăm lo cho đứa nhỏ của mình, không để tâm nhiều đến ta. » Dương Tử nhân cơ hội cầu hôn.

« Nếu đứa nhỏ của bọn họ bất hiếu không chiếu cố đến bọn họ ? Người sẽ bỏ mặc sao ? » Tiểu Ngôn nhìn hắn 1 cái hỏi.

Dương Tử lập tức nhíu mày « Trường hợp này sẽ không xảy ra. »

« Ta nói nếu. »

« Nếu thật sự có xảy ra, ta sẽ dựa vào quyết định của người. » Dương Tử trầm mặc 1 chút trả lời.

Tiểu Trần lập tức giơ ngón tay cái về phía hắn nói 1 câu « Biện pháp hay. »

« Thật là cách giải quyết hay, chỉ tiếc vấn đề không phải chiếu hay không chiếu cổ, mà ở chỗ ta không quan tâm đến việc này, nhưng chiếu cổ về sau chính ta sẽ khổ, cho nên việc không kết hôn không phải loại vấn đề này, hiểu không ? » Tiểu Ngôn nhìn bọn họ liếc qua 1 cái nói.

« Oa a, vậy người vừa mới nói người không có lý do không muốn kết hôn, vậy cái này không phải lý do hay sao ? » Tiểu Trần có cảm giác bị lừa.

Tiểu Ngôn sững sốt 1 chút.

« Ta sẽ không bỏ cuộc. » Dương Tử nhìn nàng nói.

« Tốt lắm, huynh đệ chúng ta ủng hộ tinh thần duy trì cao của người. » Tiểu Trần đồng tình vỗ vỗ hắn.

« Cho nên, » Tề Sóc đột nhiên lên tiếng « Các người có thể quay trở lại thảo luận vấn đề chính được hay không ? »

Bốn người ngẩn ngơ, lập tức trăm miệng 1 lời nhất loạt nhanh chóng gật đầu « Đương nhiên, lão đại. »

12. Chương 5.01

Trong văn phòng, năm người vây quanh nửa cái bàn, mặt ai cũng đều có vẻ rất hình sự, nhăn trán nhíu mày, tự như đang thảo luận chuyện sống chết.

« Ta cảm thấy vấn đề ở chỗ là người đối xử với đại tẩu quá tốt, rõ ràng chúng ta thấy nên lật mềm buộc chặt có vẻ tốt hơn, người không cần lại đối tốt với nàng như vậy, làm cho nàng chậm rãi cảm thấy người thay đổi, sau đó nàng bắt đầu sợ hãi lo lắng, cuối cùng sẽ muốn dùng phương pháp kết hôn để giữ chặt người ở bên cạnh mình. » Tiểu Trần đề nghị.

« Ta ghét nhất là loại nam nhân này. » Tiểu Ngôn nói.

« Yên tâm, ta cũng không phải là loại người này. » Dương Tử vội vàng thanh minh, bất quá không có ai để ý lời hắn nói hết.

« Tốt, vậy người nói thử phương pháp của mình xem. »

« Lão đại, trước kia lúc người cầu hôn đại tẩu phần lớn là thuận miệng nói ra, không có tính chính thức đúng không ? Nữ nhân nào cũng thích có không khí lãng mạn, người thấy vậy có được không ? » Tiểu Ngôn hỏi.

« Có. » Tề Sóc bất đắc dĩ gật đầu « Nhưng lãng mạn đối với Chi Yên mà nói thực vô dụng. »

« Nhẹ nhàng không được thì dùng mạnh bạo, trực tiếp hỏi đại tẩu muốn kết hôn hay là muốn chia tay, chọn 1 trong 2. » A Thác vừa nói xong lập tức bị Tiểu Trần cùng Dương Tử cùng lúc bạo lực đánh cho 1 cái.

« Người không nói lời nào, không có ai nói người cầm a. » Tiểu Trần mắt trợn trắng.

« Lão đại, tiền trăm hậu tẩu, người cảm thấy thế nào ? » Dương Tử đang trầm ngâm suy nghĩ, đột nhiên mở miệng nói.

« Vậy là ý gì ? » Tiểu Trần hỏi.

« Chính là gạt đại tẩu chuẩn bị tiến hành kết hôn, mua nhẫn, đặt nhà hàng, phát thiệp cưới, hết thấy đều vụng trộm mà làm, coi như làm cho tân nương ngoài ý muốn mà vui mừng, sau đó mời thân nhân bạn bè tốt hỗ trợ hợp tác, mọi người giữ im lặng đợi đến ngày hôn lễ, đến lúc đó đưa tân nương đến hội trường, tắt cả đèn trời chầy, vấn đề đã đóng thuyền mọi người đều có mặt, làm sao mà có thể để mất mặt mà không gạt đầu đồng ý a ? » Dương Tử nói.

Không khí bỗng trầm tĩnh hẳn.

« Ha ! Ha ! Ha ! » Tiểu Trần đột nhiên cười to ba tiếng, hai tay chụp mạnh bả vai của Dương Tử lớn tiếng khen « Tốt, tốt. Dương Tử, nhìn người cứ tưởng là người bình thường thật thà, không ngờ người ranh ma như vậy, ha ha..... »

Dương Tử đột nhiên giật đầu tránh ra lên tiếng thanh minh « Cái này không phải là ta nghĩ, mà là bạn hữu hồi trung học của ta năm ngoái lấy vợ đã giở ra chiêu này, vợ của hắn mang thai con của hắn nhưng lại lấy đủ mọi lý do kiên trì không muốn lấy chồng, hắn không còn biện pháp nào đành phải thông đồng với gia đình hai bên cùng bạn bè bằng hữu diễn 1 vở kịch hay a. »

« Có con? Lão đại, phương pháp này cũng rất tốt, trước làm cho đại tẩu mang thai, đến lúc có đứa nhỏ, gạo đã nấu thành cơm sẽ không còn sợ phải lấy người nữa a. » Tiểu Trần linh hoạt vội vàng tiếp tục diễn kế.

« Oa, nói ta ranh ma, người như vậy càng ranh ma càng hèn hạ nha ! » Dương Tử chỉ vào hắn nói.

« Cái này gọi là mưu lược, không phải là hèn hạ. » Tiểu Trần trừng mắt « Lão đại, người cảm thấy thế nào ? »

Tề Sóc có chút dăm chiêu im lặng suy nghĩ trong chốc lát « Tiểu Ngôn, người cảm thấy thế nào ? » Hắn hỏi nữ nhân duy nhất hiện đang ngồi đây.

« Ta cảm thấy đại tẩu sẽ vì đứa nhỏ mà kết hôn, tuy rằng vào thời điểm ban đầu sẽ tức giận. » Tiểu Ngôn trả lời hắn.

« Lão đại sẽ không sợ đại tẩu tức giận a, hắn chỉ sợ không lấy được vợ thôi, ha ha ha..... » Tiểu Trần cười to nói.

« Ai sợ không lấy được vợ thế ? » Cửa công ty đột nhiên vị đẩy ra, Quan Chi Yên đi vào tò mò hỏi, 5 người đang ngồi nhất thời sợ đến mức cả người ngây ngốc hóa đá.

« Sao người lại tới đây ? » Tề Sóc nhanh chóng hoàn hồn từ chỗ mình đứng dậy bước đến nơi nàng đang đứng.

« Các người đang họp à ? Ta không làm phiền mọi người đây chứ ? » Quan Chi Yên có chút ngượng ngùng nhìn mọi người.

« Không có, đã xong rồi. » Tề Sóc lắc đầu nói, cẩn thận xem xét biểu hiện trên mặt của nàng, xác định nàng có vừa nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện lúc nãy của bọn họ hay không, nhưng xem ra không nghe thấy.

« Phải không ? Ta đến đây không đúng lúc phải không ? » Nàng mỉm cười nói.

« Tìm ta có việc gì sao ? » Hắn vòng tay ôm lấy nàng, cúi đầu hôn nàng 1 chút.

Mặt nàng hơi hơi đỏ lên, nũng nịu trừng mắt liếc mắt 1 cái. Người này mặc kệ nàng nói thế nào cũng không để vào đầu, muốn hôn nàng là liền hôn, cũng không nghĩ nàng có hay không cảm thấy thẹn thùng, hoặc người bên ngoài nhìn vào có hay không cảm thấy xấu hổ a.

« Mời người ăn cơm trưa, được hay không ? » Quan Chi Yên nhanh chóng nói, tính dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi chỗ này.

« Đương nhiên, cho dù không rảnh cũng sẽ làm mình rảnh a. » Hắn cong môi nói « Tiểu Trần, Tiểu Ngôn cầm lấy tư liệu này xem xét đánh giá, nếu thời gian cho phép, cùng khách hàng ra 1 cái giá hợp lý, lên lịch hẹn gặp khách hàng. » Hắn quay đầu phân rõ công việc cho mọi người.

« Ok. » Tiểu Trần liền trả lời.

« Ta đi ăn cơm đây, không có chuyện gì quan trọng thì đừng gọi cho ta. » Hắn nói giọng trêu ghẹo.

Quan Chi yên nghe vậy vừa bực mình vừa buồn cười, nhin không được lấy tay nhéo hắn 1 cái. Người này thật là.....

« Hồi nãy các người nói ai sợ không lấy được vợ thế ? » Rời khỏi phòng làm việc, nàng liền tò mò hỏi.

Tề Sóc hơi sững sốt 1 chút, không nghĩ rằng nàng còn nhớ rõ chuyện ban nãy.

« Dương Tử. » Hấn lập tức lựa chọn nói dối.

« Hấn không phải là thích Tiểu Ngôn hay sao ? » Nàng nói.

« Ừm đúng như vậy, nhưng Tiểu Ngôn lại theo chủ nghĩa độc thân, căn bản không muốn kết hôn, cho nên hấn mới sợ là không lấy được vợ a. » Hấn bình tĩnh trả lời.

« Tiểu Ngôn năm nay mấy tuổi rồi ? 24 hay 25 ? Cuộc sống của nàng vẫn còn rất dài, tư tưởng như bây giờ thì tương lai cũng sẽ nghĩ như thế. Người nói Dương Tử hãy cố gắng lên, cùng chân thành kiên định. Sẽ có 1 ngày Tiểu Ngôn sẽ cảm động, có thể đồng ý lấy hấn cũng không chừng. »

« Vậy còn người ? »

« A ? »

« Tấm lòng chân thành kiên định. Sự thành tâm của ta từ đó đến giờ có làm người cảm động hay không ? »

Quan Chi Yên đột nhiên trầm mặc cúi xuống, bởi vì nàng không biết phải trả lời hấn như thế nào.

Làm sao nàng có thể không cảm động a ? Nếu không cảm động, nàng sẽ không cùng so với chính mình (tiểu nhân) kết giao với hấn, sẽ không ở chung với hấn, sẽ không yêu hấn nhiều đến vậy, cứ nghĩ đến việc chia tay là đau lòng muốn chết a.

Nhưng lần trước hấn trả lời việc kết hôn thật sự làm nàng sợ hãi, cho tới giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi, đối với thái độ có thể trở mặt của hấn không biết nên làm sao, căn bản sợ hãi không dám mạo hiểm tiến lên trước.

Nàng sợ hấn làm như vậy là đang thử nghiệm nàng, nếu nàng vui vẻ gật đầu muốn kết hôn để trói chặt hấn, hấn sẽ lập tức cùng nàng nói lời [bye bye], sau đó phui tay bỏ đi. Bởi vì cơ bản hấn không muốn kết hôn, hay ít nhất không nghĩ sớm như vậy.

Nàng không muốn mạo hiểm như vậy, không muốn mất đi hấn, không muốn làm hấn cảm thấy áp lực mà rời nàng đi. Cho nên chỉ có thể liều mình tránh né đề tài kết hôn này, tự bản thân nên cẩn thận 1 chút không để lộ ra mong muốn kết hôn mà dọa hấn chạy mất. Hiện giờ yêu cầu của nàng không nhiều lắm, chỉ cần có thể duy trì cuộc sống như bây giờ thì quá tốt rồi.

« Quên đi, coi như ta chưa nói gì hết. » Tề Sóc đột nhiên mở miệng nói, làm cho nàng không khỏi bất ngờ ngẩng đầu nhìn hấn.

Là có ý gì ?

« Quên lời ta vừa nói đi, ta không muốn lại có không khí căng thẳng giữa chúng ta. Người muốn mời ta ăn cái gì đây ? » Hấn mỉm cười hỏi, tươi cười vui vẻ làm như không hề nhớ đến việc lỡ nhắc tới chuyện kết hôn vừa rồi, dường như làm cho hấn cảm thấy thật vừa lòng. (vừa lòng cái con khỉ anh í >.< đầu="” óc="” chị="” í="” hồng="” rồi="” ngu="” hết="” biết="” mà...="” tt.tt="” ta="” hận="” ta="” hận...hận="” sao="” anh="” không="” thể="” đập="” vãi="” phát="” cho="” chị="” í="” được="” thông="” a="”>

Tim của nàng đột nhiên nhói lên 1 chút.

Trong lòng hấn thật sự là nghĩ như vậy sao ? Vẫn là chính mình quá để tâm a ? Nàng ngay cả việc cơ bản hướng hấn hỏi cho rõ cũng không có dũng khí.

« Làm sao vậy ? » Hấn quan tâm hỏi.

Nàng vội vàng lắc đầu, nhanh nhóng cười tươi 1 cái, đồng thời loại bỏ hết tạp niệm ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng, chỉ cần có thể duy trì như hiện giờ cũng đã làm nàng cảm thấy mỹ mãn rồi. Nàng lại 1 lần nữa kiên định tâm lý.

« Muốn ăn gì tùy ý người lựa chọn. » Nàng ngẩng đầu mỉm cười.

« Tự ta lựa chọn ? »

« Ừm. »

« Cái gì cũng được sao ? »

« Đúng, cái gì cũng được. » Nàng mỉm cười gật đầu.

Nhìn mặt nàng sáng lạng mỉm cười hơi thái quá, Tề Sóc không khỏi nghi ngờ.

« Ta làm chuyện gì tốt sao ? » Hấn nhìn nàng hỏi.

« Cảm ơn người đã tặng ta văn phòng làm việc kia, cảm ơn người giúp ta quảng cáo tuyên truyền, cảm ơn tất cả những gì người làm cho ta. Kỳ thực bữa cơm này ta nên mời người sớm 1 chút, nhưng không nghĩ rằng sau hôm khai trương đã nhận được hợp đồng khẩn cấp, cho nên đã kéo dài tới hôm nay. Bữa cơm này..... »

« Có thể không ăn cơm được không ? » Tề Sóc thỉnh linh ngắt lời nàng.

Nàng hơi sững sốt 1 chút, gật gật đầu « Đương nhiên, ta nói, muốn ăn cái gì thì tùy người chọn lựa a. »

« Vậy ta có thể lựa chọn người được hay không ? » Hấn bất ngờ kề gần tai nàng khàn khàn giọng nhẹ nhàng nói.

Nàng ngây người 1 chút, nháy mắt mặt đỏ lên.

« Đừng có lộn xộn. » Nàng nũng nịu trừng hấn liếc mắt 1 cái, cười nói.

« Ta cũng không phải là nói giỡn nha, là người nói ta có thể tự chọn mà, hiện tại món mà ta muốn ăn nhất chính là người. » Hấn dùng vẻ mặt bất đắc dĩ vô tội nhìn nàng nói.

Quan Chi Yên nhanh tay bịt miệng của hấn, sợ người khác nghe thấy lời dẫn dụ của hấn, làm ơn a, hiện tại bọn họ đang đi ở đường chính, vậy mà hấn còn lớn tiếng nói hấn muốn ăn nàng nha !

Nha, trời ạ, nàng rốt cuộc có nên theo ý của hấn hay không a ?

Nàng trừng hấn, nhưng hấn không biết ngừng lại mà còn bắt đầu hôn lên tay nàng, thậm chí còn vươn đầu lưỡi khẽ liếm.

Nàng đột nhiên rút tay trở về, khó tin mở to hai mắt nhìn hấn chăm chăm, hấn lại dùng ánh mắt nóng bỏng gắt gao nhìn nàng, làm cho nàng không kìm chế mà run rẩy.

« Có thể chứ ? » Hấn dùng tay khẽ vuốt đôi môi đỏ mọng của nàng, cất tiếng hỏi.

« Cái gì ? » Nàng thở hổn hển 1 chút.

« Ta muốn nàng. »

13. Chương 5.02

Trời ạ, khi hấn nói như vậy kêu nàng làm thế nào cự tuyệt được đây a ?

Lý trí đang réo rắc nhắc nhở nàng, văn phòng hiện còn rất nhiều việc chờ nàng ăn xong cơm trưa trở về giải quyết, nàng còn có rất nhiều cuộc gọi cần phải điện, còn phải nhanh chóng kiếm 1 tay trợ lý giúp nàng làm việc nữa chứ. Nàng thật sự có rất nhiều việc cần phải làm, nhưng mà – « Có thể chứ, Chi Yên ? » Hai mắt hấn cháy bỏng ngóng nhìn nàng, lòng bàn tay hướng về phía trước người nàng, sau đó lẳng lặng chờ nàng trả lời.

Quan Chi Yên phát giác chính mình không thể thờ nổi.

Mọi vật xung quanh trong nháy mắt bỗng dưng trống trơn, tất cả chỉ còn lại hấn và nàng trên đời. Nàng không nghe thấy tiếng xe cộ chạy trên đường, không nhìn thấy mọi người bận rộn qua lại, càng không cảm nhận được xung quanh đang tò mò nhìn hai người họ.

Thân thể nàng ý thức được hấn, nàng phát hiện cả người nàng đều hướng về phía lòng bàn tay đang đặt phía trước của hấn, hơn nữa lại còn mở miệng trả lời hấn « Được. » Thanh âm khàn khàn phát ra từ môi nàng, làm nàng không nhận thức được đó là tiếng của mình.

Tề Sóc lập tức 1 tay nắm lấy tay nàng, tay kia nhanh chóng ôm lấy nàng. Hắn đem nàng kéo đến rìa đường lớn, vẫy tay gọi 1 chiếc taxi. Xe vừa dừng ở trước mặt bọn họ, hắn đã mở cửa xe đem nàng đẩy mạnh vào trong, rồi chính mình ngồi sát vào.

Hắn nói địa chỉ cho lái xe nghe xong, liền im lặng không nói, nhưng hai tay không rời khỏi trên người nàng, không phải chỉ vỗ nhẹ mu bàn tay của nàng mà còn đặt tay trượt nhẹ nhàng trên chiếc quần dài nàng đang mặc.

Chờ mong cùng hưng phấn làm cho hòng nàng đánh ực 1 cái, nói không nên lời, hô hấp không tự chủ mà càng ngày càng gấp gáp. Vì thế nàng cũng cùng hắn im lặng về nhà.

Thanh toán tiền xuống xe, hai người bọn họ vẫn im lặng như cũ.

Trên đường lên lầu bọn họ gặp bảo vệ khu nhà, bọn họ mỉm cười gật đầu. Gặp mấy người hàng xóm tốt bụng ân cần thăm hỏi, hắn khách khí đáp lễ.

Thang máy mở ra rồi đóng lại, rốt cuộc bọn họ cũng về tới tầng 9.

Nàng lẳng lặng mở túi xách lấy ra chùm chìa khóa mở cửa, Tề Sóc nhanh tay cầm lấy, nhanh chóng ở khóa cửa, sau đó kéo mạnh nàng vào trong, túi xách rơi phịch ngay trước cửa, kế tiếp nàng đã ở trong lòng của hắn, bị hắn gắt gao ôm lấy ngay trước cửa nhà, khẩn trương, nhiệt tình mà vội vàng hôn lên môi nàng, đồng thời nhanh tay cởi bỏ quần áo trên người nàng.

Lúc này hắn không khống chế bản thân được, nàng cũng như vậy.

Trên đường từ công ty về đến nhà, hắn vẫn không ngừng dùng tay sờ sờ mó mó khiêu khích nàng, làm cho người nàng sớm khô nóng, khát vọng đối với hắn làm bước chân nàng run run.

« Sóc..... » Nàng bắt lấy đầu của hắn phát ra tiếng rên rỉ.

«Cứng, nàng mặc nhiều quần áo quá. » Tề Sóc giọng khàn khàn gằm nhẹ. tiếp tục loại bỏ những gì cản trở hắn chạm vào da thịt mềm mại của nàng.

« Người...người cũng vậy. » Nàng khàn khàn oán giận, lấy tay cởi bỏ sơ mi trắng trên người hắn, thiếu chút nữa như muốn bức sạch nút áo của hắn ra.

Hắn thô dốt khẽ cười thành tiếng, hơi nhích ra khỏi nàng chừng 2s, trực tiếp đem áo sơ mi cởi phăng sang 1 bên, rồi nhanh chóng tiếp tục dán chặt trên người nàng.

Ngực hắn nóng hừng hực kề sát trước bộ ngực trần của nàng làm cho nàng không nhịn được rên rỉ thành tiếng, hắn tiếp tục hôn nàng, bá bạo muốn giữ cả những tiếng rên rỉ của nàng. (á á...cấp cứu, nhanh nhanh, e chảy máu rồi...hix hix...hehe [mặt cười toàn máu là máu, vừa cười vừa type =)))]

Khi tay hắn đột nhiên xâm phạm vào bên trong cơ thể giữa 2 chân của nàng, nàng mới phát hiện quần của mình không biết từ lúc nào đã bị hắn xé bỏ. Hắn thuần thực mà to gan thăm dò làm nàng không nhịn được run run rên nhẹ, hoàn toàn không thể tin mình có thể như vậy a.

Hắn đột nhiên dùng sức đỡ 1 chân của nàng nâng lên, làm cho nàng đột nhiên trợn tròn 2 mắt kinh hoảng, không biết làm sao phát ra tiếng rên nhẹ. « Sóc ? »

Hắn đem chân nàng kéo đến ôm lấy bên hông hắn, đồng thời đem chính mình càng ngày càng ép chặt hơn vào người nàng. Nháy mắt nàng liền cảm giác được vật cương cứng nóng hổi của hắn kề sát ở lối vào của nàng, bắt đầu thông thả muốn chen vào trong cơ thể nàng.

Hắn trong lúc này muốn nàng ? Cứ như vậy đứng ? Ở ngay trước cửa nhà ?

« Không được, Sóc. » Nàng vội vàng di chuyển người mình, chống đẩy kêu lên.

Hắn hơi chút khựng lại, ánh mắt nóng bỏng khát khao ngó nhìn nàng, khàn khàn cắn răng hỏi « Vì sao lại không được ? »

« Nhà đối diện có người, không được. » Quan Chi Yên khàn khàn trả lời. Không tưởng tượng được nếu cửa nhà hàng xóm đối diện đột nhiên bây giờ mở cửa, hay đứng ở ngoài cửa thang máy chờ, mà 2 người bọn họ chỉ cách những nơi ấy có mấy bước chân làm tình thì... « Chúng ta trở về phòng được không ? »

« Tốt. » Hấn nói, sau đó di chuyển thân người.

Nàng cứ tưởng hấn sẽ rời khỏi nàng, không nghĩ tới hấn lại điều chỉnh góc độ, trong nháy mắt liền chen vào trong cơ thể nàng, dùng sức rút ra đẩy vào. Nàng nhịn không được hít 1 hơi dài, thiếu chút nữa là hết to.

« Người nói tốt. » Nàng đánh hấn, ánh mắt mê ly, lằm bằm sẵn giọng.

« Tốt, tiếp tục. » Ánh mắt hấn sáng quắc, khẽ nhếch mép chỉnh lại lời nói, sau đó bắt đầu ở trong cơ thể nàng hoạt động, 1 lần lại tiếp 1 lần đâm thẳng đến mức làm nàng quên hàng xóm ở nhà đối diện, tất cả đều quên hết, cùng hấn làm tình cho tới khi lên đỉnh mới thôi.

Quả nhiên sau đó hấn mới hết lòng tuân thủ hứa hẹn, tiếp theo đem chuyển bọn họ về phòng và tiếp tục tiến hành.

« Ngày hôm qua có chuyện gì xảy ra với người vậy ? »

Trong phòng làm việc của Chi Yên, Dương Bách Huệ lấy vẻ khó hiểu nhìn đồng nghiệp bước tới, giám đốc tương lai, cũng là bằng hữu thân thiết của Quan Chi Yên, hỏi nàng chuyện hôm qua.

Ngày hôm qua các nàng rõ ràng đã hẹn gặp nhau, kết quả là đến giờ hẹn thì không thấy bóng dáng của Chi Yên đâu, gọi di động không thấy trả lời, trợ lý ở văn phòng còn nói buổi sáng Chi Yên có ra ngoài nhưng tới giờ chưa trở lại, cũng không gọi điện báo, dường như đột nhiên bốc hơi mất, hại nàng lo lắng muốn chết.

May mắn buổi tối nàng ấy tự động gọi cho nàng hẹn lại vào ngày hôm nay, mới làm cho nàng yên lòng đôi chút, nhưng vẫn làm nàng có chút ngạc nhiên không biết có chuyện gì xảy ra vào ngày hôm qua.

Vừa nghe thấy vấn đề đó, cả người Quan Chi Yên đều cứng đờ, vẻ mặt đột ngột trở nên có điểm mất tự nhiên, 2 má không tự chủ bắt đầu ửng đỏ.

« Bất ngờ có việc, thật xin lỗi. » Nàng nói.

« Có chuyện gì xảy ra sao ? »

« Thật sự không có việc gì chứ ? Di động của người có phải bị hư hay không, tại sao gọi hoài cũng không bắt máy ? Trợ lý của người cũng nói như vậy. »

« Ừa, nó gần đây có vẻ muốn hư rồi, ta cũng đang muốn đổi cái khác. »

« Thì ra là thế, khó trách tại sao gọi hoài cũng không thấy ai bắt máy. » Dương Bách Huệ chợt hiểu ra gật đầu « Vậy ngày hôm qua buổi chiều rốt cuộc là người đi đâu, vì sao không báo cho trợ lý ? »

« Ừm, chính là đột xuất có chút việc. Đúng rồi, giám đốc mập mạp cũng chẳng nói gì sao ? Chuyện người đột nhiên từ chức ? » Quan Chi Yên trả lời qua loa, sau đó nhanh chóng thay đổi đề tài.

Nếu nàng bạn thân kia cứ hỏi nàng như vậy, nàng sợ mình không nhịn được mà để lộ ra dấu vết, từ đó về sau xấu hổ không dám gặp người khác nữa a.

Buổi chiều ngày hôm qua – không, phải nói là toàn bộ buổi chiều nàng đều ở nhà, nói 1 cách chính xác là nàng cùng Tề Sóc đều ở trên giường.

Nàng cũng không hiểu Tề Sóc rốt cuộc hôm qua xảy ra chuyện gì, đột nhiên nhiệt tình như hỏa giống thanh thiếu niên mới nếm thử trái cấm, không chỉ tinh lực tràn đầy còn làm hoài không thôi, hại hai chân của nàng từ đó đến nay vẫn còn cảm thấy có chút đau nhức.

Đây là bạn trai trẻ tuổi hảo cùng chỗ cùng hổng nha, thật không biết nên vui hay nên buồn a.

« Làm sao có thể không có a ? » Dương Bách Huệ không để ý đến mục đích thay đổi đề tài nói chuyện của nàng, nhanh chóng trả lời.

« Cái tên béo kia tức giận đến toàn thân nổi toàn thịt là thịt, miệng thối phun toàn lời thô tục mắng chửi, nhưng ai mà thèm để ý tới hấn, là do hấn trước không tôn trọng sự chuyên nghiệp của chúng ta, kiên quyết muốn triệu chúng ta trở thành nữ nhân ứng phó, đối đãi với khách hàng. » Nói xong, nàng đột nhiên chấp tay hướng nàng kia cúi đầu « Chi Yên, ta phải cảm ơn người nhiều a, nếu không phải hấn thay người mỗ

văn phòng này, ta đến giờ khả năng còn vì công việc mà phải cúi đầu chấp thuận. Còn nữa, cảm ơn người đã thu nhận ta. »

« Cái gì mà thu nhận hay không thu nhận, về sau ta còn phải dựa vào năng lực chuyên nghiệp của người giúp ta khởi động cái văn phòng này cho tốt a. » Quan Chi Yên mỉm cười lắc đầu nói. Thật cao hứng khi thành công dời đi sự chú ý của nàng kia.

« Cho xin đi, lấy năng lực trình độ của người về thiết kế rất được hoan nghênh a, cơ bản người không cần phải dựa vào ta. Huống chi người còn có 1 người có thể giúp đỡ người hết mình, hẳn tùy tiện treo đèn hô lớn, còn sợ người không có dự án cho đến năm sau a, làm cũng làm không hết không phải sao ? » Trong lòng biết rõ rằng Dương Bách Huệ liếc nàng 1 cái lời lẽ có chút nộ khí nói.

Quan Chi Yên đột nhiên không nói nổi lời nào. Trình độ của nàng được hoan nghênh là không dám nói tới, nhưng về phần Tề Sóc thì đúng là sự thật, xác thực là hẳn có năng lực giúp nàng kiếm khách hàng về, bởi vì hôm khai trương rầm rộ đó đã nói lên tất cả.

Có trời biết văn phòng của nàng thực chất chỉ nhỏ nhỏ thôi, chưa có danh tiếng để cá nhân hay ai biết tới hết, nhưng lại có những thương nhân nổi tiếng đến chúc mừng, tặng hoa tặng nhiều kinh khủng, quả thực là dọa chết người.

« Nói đến bạn trai của người, hai người cũng đã ở cùng 1 chỗ gần 2 năm rồi ? Khi nào thì tính chuyện kết hôn đây ? » Dương Bách Huệ nói.

Quan Chi Yên đột ngột cứng đờ. Tại sao lại chuyển sang đề tài này chứ ?

« Bách Huệ, chúng ta vẫn nên thảo luận trước công việc. Ở đây ta có dự án này, thời gian mặc dù hơi gấp 1 chút, nhưng ta nghĩ lấy năng lực của người chắc sẽ không có vấn đề gì, người có muốn xem qua trước không ? »

Nàng mở ngăn kéo cầm tệp hồ sơ ra, bận rộn lật xem tư liệu bên trong, sau đó rút giấy tờ từ giữa đống về phía nàng kia.

« Người xem đi. »

Dương Bách Huệ liếc nhìn tư liệu trên bàn 1 cái, sau đó ngẩng đầu lên nhìn nàng « Vì sao ta cảm thấy người có vẻ khẩn trương nhỉ ? » Nàng hoài nghi nói.

Quan Chi Yên không tự chủ lại cứng người « Làm sao có thể ? Ta làm gì có khẩn trương đâu ? » Nàng gượng cười cười nói.

« Người cùng Tề tiên sinh có phải hay không lại xảy ra vấn đề gì rồi ? » Dương Bách Huệ sâu sắc hỏi.

« Làm gì có, văn phòng này là hẳn tặng cho ta, nếu hẳn không yêu ta, tại sao lại tốn tâm trí cho ta nhiều đến như vậy ? » Nàng nhếch miệng cười.

« Ta giống như là hỏi người hẳn có yêu hay không yêu người sao? » Dương Bách Huệ thật cẩn thận nhìn nàng nói.

Chớp mắt 1 cái, Quan Chi Yên ở trên mặt liền tươi cười. Nguyên lai cái này là chứng tỏ giấu đầu lòi đuôi, không đánh đã khai nha, nàng cười khổ tự giễu.

« Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ? » Dương Bách Huệ quan tâm hỏi.

« Ta không biết. » Quan Chi Yên lắc đầu.

« Cái gì mà người nói là không biết ? »

« Ta tưởng hẳn muốn kết hôn, vì cùng ta quen nhau cho tới giờ đều vì điều kiện đầu tiên đó, nhưng ta thực sai lầm rồi. »

« Là sao ? Theo ta được biết, hẳn không phải bình thường nói muốn kết hôn, mà còn hướng người cầu hôn rồi mà không đúng sao? Ta nhớ người không đồng ý hình như là người ? »

« Trước đây đúng là như vậy ? »

« Cái gì mà trước đây đúng là như vậy ? Chẳng lẽ hiện tại không phải như thế sao ? » Dương Bách Huệ nhăn mặt nhăn mày, vẻ mặt biểu tình như đã bị nàng làm cho hồ đồ mất rồi.

« Có nhớ lúc ta rời [Phát triển ý tưởng mới] không ? Đang họp mà ta lại không chú tâm, cho nên mới cùng mập mạp âm ỹ cãi nhau 1 trận to ? »

« Người không phải vì tên khách hàng háo sắc kia mới cùng tên béo cãi nhau sao ? »

« Cũng không hẳn là thế, kỳ thật ngày hôm đó tâm trạng của ta hơi tệ, cho nên mới cùng tên mập cãi nhau, thậm chí không để ý hậu quả mà phần nộ từ chức. »

Dương Bách Huệ mơ hồ đoán được tâm tình của nàng nhất định là cùng Tề Sóc có liên quan, nhưng – « Đã xảy ra chuyện gì ? » Nàng hỏi, đối với người yêu của nàng kia nhưng là đối tượng hâm mộ của tất cả mọi người nha.

« Buổi tối trước hôm đó, ta nói với Tề Sóc là chúng ta kết hôn đi, kết quả hắn lại trả lời ta..... » Quan Chi Yên không khỏi nghẹn ngào.

« Nói cái gì ? » Dương Bách Huệ sốt ruột hỏi.

« Hắn nói gần đây có nhiều việc, cũng không vội chờ hắn thêm vài năm nữa. » Nàng nói.

Dương Bách Huệ trừng mắt nhìn, không biết Tề Sóc trả lời như thế có vấn đề gì a.

« Ta nói tốt, sau đó hỏi hắn khi nào thì rảnh, kết quả hắn lại trả lời... » Nàng lại lần nữa đứt quãng không nói nổi.

« Trả lời cái gì ? » Dương Bách Huệ nhin không được hỏi.

« Hắn nói, đại khái...5 năm sau. »

Dương Bách Huệ nhất thời tròn to đôi mắt, không tin nổi kêu to « Người nói cái gì ?! »

14. Chương 6.02

« LâmTán Đức cầu hôn người ? » Quan Chi Yên kinh hỉ tròn 2 mắt.

« Ừ » Dương Bách Huệ vui vẻ gật gật đầu, vẻ mặt xấu hổ.

« Chúc mừng người, Bách Huệ. Chúc mừng ! Thiệt chúc mừng ! » Quan Chi Yên lập tức hưng phấn từ chỗ ngồi đứng lên, nhanh chóng bước đến bên người nàng dùng sức ôm nàng 1 chút.

Bạn thân muốn kết hôn, nàng thật sự cảm thấy vui mừng cho nàng ấy !

« Cám ơn. Cho nên hôm nay sau khi tan tầm, người có thể đi giúp ta chọn nhẫn được không ? » Dương Bách Huệ cười hỏi.

« Đương nhiên. » Nàng lập tức đáp ứng « Ừ, nhưng sao người lại không cùng đi với Tân Lâm ? »

« Hắn đang làm việc. » LâmTán Đức là 1 họa sĩ truyện tranh « Hơn nữa hắn nói chuyện này tự ta quyết định, hắn hoàn toàn không có ý kiến. »

Dương Bách Huệ mặt không đỏ lời không run nói dối, tất cả những điều này đều là nói dối, mục đích là tìm 1 cái cơ hợp lý để mang cô bạn thân này đi lựa nhẫn cưới mà thôi.

Đây là việc đầu tiên mà Tề Sóc nhờ nàng hỗ trợ, việc thứ 2 chính là chọn và thử áo cưới. Muốn hoàn thành 2 nhiệm vụ này, nếu không phải dùng lý do chính nàng kết hôn để hoàn thành việc này thì thật sự không tìm thấy lý do nào tốt hơn.

« Nha. » Quan Chi Yên gật gật đầu « Vậy người quyết định khi nào thì tổ chức ? »

« Đại khái khoảng tháng sau, giữa hoặc cuối tháng. »

« Nhanh như vậy sao ? »

« Ừm, cho nên ngoài việc lựa chọn, người còn phải đi theo giúp ta thử áo cưới nữa, mà chính người cũng phải thử. »

« Ta cũng phải thử ? »

« Đương nhiên, người phải làm phù dâu cho ta nha, hay là người không muốn ? » Dương Bách Huệ nhún mày nghiêng người nhìn cô bạn này.

Quan Chi Yên sững sốt, lập tức trả lời nhanh chóng « Ta đương nhiên đồng ý rồi ! »

« Vậy là tốt rồi. » Nàng cười yên tâm.

« Tuy vậy thời gian chỉ còn hơn 1 tháng mà thôi, hiện tại mới chuẩn bị thật sự có kịp không ? Còn chưa có chụp hình cưới nữa đó ? » Quan Chi Yên không khỏi nhún mày lại.

« Hình thì sau khi kết hôn chụp cũng được a ! » Dương Bách Huệ nhún nhún vai, 1 lúc sau, nàng thử hỏi « Người cảm thấy việc chụp hình cưới rất quan trọng sao ? »

« Ta không biết suy nghĩ của người thế nào, nhưng đối với ta thì không có hứng thú, bỏ 1 đồng tiền chụp mấy tấm hình tạo dáng này dáng kia cũng ngắc mà cả đời nhìn không quá 2 lần, không bằng để tiền đó bỏ tiết kiệm sinh lời thì tốt hơn. »

« Hẳn thật đúng là hiểu người. » Dương Bách Huệ nhin không được lắm lắm.

« Cái gì ? » Chi Yên nghe không rõ.

« Không, không có gì. » Bách Huệ lập tức chuyển sang chuyện khác « Theo cảm tưởng của người thì hôn lễ như thế nào là tốt ? »

« Ta sao ? »

« Ừm. Ta muốn tham khảo 1 chút, bởi vì hiện tại đầu ta vẫn trống rỗng, chưa nghĩ ra được cái nào hay. »

« Nếu là ta, ta thích đơn giản 1 chút, giống như trong film điện ảnh truyền hình của nước ngoài ấy, ở nhà mình mở 1 bữa tiệc nhỏ, mời tất cả bạn bè bằng hữu thân thiết, không khí ấm áp hài hòa. Nhưng ta biết ba mẹ ta nhất định là không chịu như vậy, họ thích làm cho náo nhiệt, nếu không bày khoảng 100 bàn thì sao cảm thấy vừa lòng a ? Huống hồ ba mẹ ta dư dả không thể thay đổi được, cho nên ta cũng chỉ có thể lựa chọn làm đứa con gái ngoan. » Quan Chi Yên thở dài nói.

« Hoặc người có thể tổ chức như ý mình trước, sau đó thì theo ý ba mẹ người dãi lớn không được sao ? » Dương Bách Huệ hỏi.

« Ta không muốn đã kết hôn 1 lần lại phải làm thêm 1 lần nữa. »

« Vậy sao ? Thế thì đúng là phiền toái nha. » Dương Bách Huệ vuốt cằm lắm lắm tự nói.

« Phiền toái cái gì ? Đây là chuyện phức tạp của ta chứ nào phải của người. » Quan Chi Yên nhin không được cười nói, tươi cười có vẻ chua xót « Huống hồ có lẽ ta cơ bản không có cơ hội bị việc này làm cho phiền não đâu. »

Dương Bách Huệ không khỏi gật đầu, bởi vì tất cả đều đã có Tề Sóc thay người phiền não rồi, đương nhiên không tới lượt của người đâu.

Thật hy vọng đến lúc nàng kết hôn, Lâm Tấn Đức cũng có thể giống như Tề Sóc phụ trách thu xếp hết thảy mọi việc, mà nàng chỉ cần ở yên một chỗ trang điểm ăn mặc cho thật đẹp và đợi nhận những lời chúc phúc của mọi người thì tốt rồi. Ai, thật sự là hâm mộ Chi Yên quá đi !

Hai người bắt đầu chìm vào suy nghĩ của riêng mình, sau đó lại tự nhiên mà quay lại tiếp tục công việc.

Chuyên tâm làm việc, thời gian trôi qua rất nhanh, bắt đầu bắt đầu đã đến giờ ra về.

Quan Chi Yên đem chìa khóa giao lại cho người trợ lý ở lại tăng ca, sau đó liền cùng Bách Huệ rời khỏi công ty đón xe tới khu Đông. Ở trên đường nàng gọi điện báo cho Tề Sóc hôm nay sẽ về muộn.

« Khi nào tới giờ về thì gọi cho ta biết, ta đi đón 2 người. » Tề Sóc chỉ nói 1 câu như vậy.

Vì thế nàng liền mang theo tâm trạng cao hứng khoái trá pha chút phức tạp, ăn xong bữa tối, cùng Bách Huệ bắt đầu đi dạo các cửa hàng trang sức chọn nhẫn kết hôn.

« Chi Yên, người xem, thật đẹp quá ! »

Nhìn từ bên ngoài vào hướng tới tủ kính thấy trang sức đủ mọi kiểu dáng sang trọng, sáng lấp lánh, Dương Bách Huệ cả người đều hưng phấn lên.

« Đứng đứng ở bên ngoài cửa kìa, chúng ta đi vào xem đi. » Chi Yên mỉm cười nhìn nàng nói.

Bách Huệ lập tức dùng sức gạt đầu, nắm lấy tay nàng kia nhanh chóng kéo vào trong.

Vừa thấy có khách tới, nhân viên cửa hàng lập tức mang theo nụ cười thân thiết niềm nở đón tiếp.

« Hoan nghênh quý khách. Xin hỏi 2 vị cần mua thứ gì ? »

Dương Bách Huệ khẩn cấp nói rõ ý đồ « Chúng ta muốn xem nhẫn kim cương . »

« Mời hai vị qua bên này. »

Theo sự dẫn dắt của nhân viên cửa hàng, các nàng được đưa tới 1 phòng trưng bày các tủ kính chứa đủ loại kiểu dáng trang sức.

Không đợi nhân viên tiếp đón, Bách Huệ hai mắt hưng phấn lập tức chạy tới 1 tủ xem, không quên kéo theo cô bạn kia lại cùng xem.

« Chi Yên, nhanh xem 1 chút, nhanh xem đi. »

« Là người kết hôn chứ không phải ta nha, người xem thì tốt rồi, trước tiên chọn những kiểu người thích, sau đó ta sẽ cho người ý kiến. » Chi Yên cười lắc đầu nói, trong lòng ề ề, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cứ nghĩ nàng mãi mãi không có cơ hội và khả năng cùng Tề Sóc đi chọn nhẫn, tâm tình của nàng liền thấp đến tận đáy, làm sao còn có tâm trạng xem xét lựa chọn chứ ?

« Mặc kệ, con mắt của người so với ta thực tốt hơn, người giúp ta chọn. »

« Bách Huệ, đây là nhẫn cưới của người, đương nhiên phải là tự mình người lựa chọn →»

« Người giúp ta chọn, nhanh lên nào ! » Không để ý tới sự kháng cự của nàng, Bách Huệ ngắt lời nàng.

« Bách Huệ..... »

« Nhanh nào, người đi cùng ta đến đây không phải là giúp ta sao ? Nhiều nhẫn như vậy chính ta nhìn mà còn muốn hoa hết cả mắt, người nhanh qua giúp ta. » Tựa hồ cảm thấy cô bạn này tới giờ phút này tâm tình có hơi phức tạp, Bách Huệ bốc đồng vẫy tay nói.

Quan Chi Yên cảm thấy hơi bất đắc dĩ, nhưng là nàng cũng biết điều vô lý rằng nàng đâu phải Bách Huệ. Bách Huệ dẫn nàng đến, không phải vì muốn nhờ nàng hỗ trợ cho ý kiến sao ? Nàng sao có thể chỉ vì tâm tình của mình mà không giúp đỡ đây ?

Nhẹ thở dài 1 hơi, nàng nhìn cô bạn thân gạt gạt đầu.

« Được rồi, chúng ta đều tự chọn 2 cặp nhẫn đi, đến lúc đó từ 4 mà chọn ra 1 đôi người ưng ý nhất. » Nàng đề nghị.

« Tốt, cứ như vậy mà làm đi. » Dương Bách Huệ gạt đầu vừa lòng.

Hai người bắt đầu chuyên tâm tìm chiếc mà các nàng cảm thấy vừa ý nhất, đột nhiên Chi Yên ngẩng đầu lên, lấy tay kéo cô bạn của mình đến bên cạnh rồi nói nhỏ vào lỗ tai của nàng kia hỏi « Bách Huệ, người có khoảng bao nhiêu ? Người chưa nói cho ta biết. »

« Bao nhiêu cũng được. » Bách Huệ trả lời nhanh chóng.

« A ? »

« Bao nhiêu cũng được. » Nàng lặp to lại 1 lần nữa.

Chi Yên ngây ra như phỗng nhìn nàng, hoài nghi nàng đang nói giỡn hay nói thiệt « Lúc này là nói thật, Bách Huệ, ta hỏi thật đó. »

« Ta cũng trả lời thật mà. »

« Thực xin lỗi, chúng ta qua bên này nói chuyện 1 chút » Quan Chi Yên đột nhiên quay đầu hướng nhân viên trả lời, sau đó kéo bạn mình đến 1 góc « Bách Huệ, người xác định Tấn Lâm có tiền đến [bao nhiêu cũng được] sao ? »

« Nhấn kết hôn chỉ mua 1 cái, nếu còn phải vì tiền mà tính toán chi ly không phải thật làm mất vui sao ? » Dương Bách Huệ tỏ vẻ.

« Nhưng cũng phải theo khả năng làm được nha. »

« Yên tâm, tác phẩm mới đây của hần đột nhiên rất đắt hàng, không chỉ có tiền nhuận bút gia tăng thêm không ít, tiền xuất bản cũng thu về nhiều hơn trước. Người không cần phải thay hần lo lắng. » Tề phú hào, Tề đại ca, đại thiết kế sư, lễ cho phù dâu của người tốt nhất cũng phải lớn 1 chút nha, nếu quá nhỏ ta không tha cho người !

« Bách Huệ, đặt tiệc cũng cần dùng rất nhiều tiền, người không lo lắng đến điểm này sao ? »

« Ấy da, tóm lại chúng ta cứ lấy ra những cái mình thích trước đã, còn về vấn đề giá tiền thì đến cuối cùng có thể xem xét lại là được. Đi, chọn trước nói sau, dù sao cũng không có người quy định chọn rồi thì nhất định phải mua. » Dương Bách Huệ kéo nàng trở lại quầy.

Quan Chi Yên bất đắc dĩ nhìn người bạn này liếc mắt 1 cái, thôi thì cứ chiều theo ý cô nàng cũng được.

Tia sáng lấp lánh ánh lên từ cặp nhẫn kim cương làm cho người ta động tâm, Quan Chi Yên bất giác chú ý đến, cẩn thận chọn ra 2 cặp.

« Mang vào thử xem nào. » Dương Bách Huệ nhìn nàng nói.

Nàng trừng mắt nhìn, ban đầu tỏ vẻ mờ mịt, lập tức bật cười thành tiếng.

« Người đang nói cái gì vậy, muốn mang thử cũng nên là người chứ sao lại bảo ta thử ? » Nàng cười cười từ chối.

« Tay người thon dài như vậy, mang vào nhất định rất đẹp, ta muốn người mang thử cho ta xem thôi. » Dương Bách Huệ hăng say lộ rõ nói « Được rồi, mang thử xem nào, dù sao thử cũng đâu có mất tiền. »

« Bách Huệ, người thật là..... » Quan Chi Yên nhìn không được liếc nhìn nhân viên phục vụ của cửa hàng 1 cái, có chút xấu hổ.

« Vị tiểu thư này nói đúng đó, mang thử không mất tiền, tiểu thư cứ đeo vào xem. » Nhân viên cửa hàng mỉm cười, tính tình hảo tốt cổ vũ nàng.

« Người thấy không, người ta là nhân viên còn nói như vậy, người liền đeo vào cho ta xem nào. » Dương Bách Huệ nóng ruột nói nàng.

Không còn cách nào khác, Chi Yên đành phải ứng theo yêu cầu của mọi người mang nhẫn đeo vào ngón áp út.

Nhẫn cưới nha, cả đời này có 1 ngày nàng sẽ đeo nó sao ? Nàng kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn trên tay.

« Thế nào, lớn nhỏ vừa vặn chứ ? » Dương Bách Huệ hỏi.

« Vừa vặn. » Nàng hoàn hồn trả lời.

« Đưa ta xem xem. » Dương Bách Huệ đem tay nàng kéo tới, cẩn thận xem xét kỹ lưỡng 1 chút « Viên kim cương này không phải là nhỏ quá đấy chứ ? »

« Không đâu, ta cảm thấy rất cân xứng vừa vặn, thanh tú rất đẹp a. » Quan Chi Yên nhìn nhẫn trên tay nói.

« Cái này mấy carat ? » Dương Bách Huệ hỏi nhân viên cửa hàng.

« Đại khái khoảng 0.5 carat. »

« Không được, ít nhất cũng phải 1 carat. » Dương Bách Huệ nhú mày nói « Tiểu thư, loại này có đính viên 1 carat không ? »

(Nếu ta mà là BH, hô 3 hay 5 carat lun...chỉ mà có 1 carat trời...TT.TT vẫn nhỏ xíu à...>.<.)

« Có. Các người muốn xem qua không ? » Nhân viên cửa hàng tỏ vẻ thân thiết.

« Tốt. » Dương Bách Huệ gật đầu nói.

« Bách Huệ, người thật có nhiều tiền mua nhẫn như vậy sao ? » Chi Yên vẫn như cũ cảm thấy không ổn.

« Xem thử cũng không phải mất tiền a. » Dương Bách Huệ lại mang lý lẽ không cần tiền lý luận.

Quan Chi Yên chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

« Đây, trước đem chiếc này đổi lấy viên cỡ lớn hơn mang lại đây. » Thừa dịp nhân viên cửa hàng đi lấy chiếc nhẫn khác, Dương Bách Huệ cầm tay nàng ra 1 chỗ khác chọn 1 chiếc nhẫn kim cương đeo vào tay nàng.

« Người không cần lại phải dùng tay ta để thử, nhẫn này là người muốn đeo nha. » Chi Yên cảm thấy dở khóc dở cười.

« Ta biết. Ta sẽ thử, nhưng trước đó người phải mang vào cho ta xem đã. » Không để ý tới phản ứng của nàng, Dương Bách Huệ còn thật sự xem kỹ chiếc này trên tay nàng, sau đó – « Ta cảm thấy chiếc này so với chiếc kia có vẻ đẹp hơn, chỉ có điều vẫn là viên kim cương quá nhỏ. »

Quan Chi Yên đã không muốn nói gì nữa.

« Tiểu thư, kiểu này có viên lớn hơn 1 chút không ? » ngay khi nhân viên quay lại nàng liền hỏi.

« Hình như có, người chờ 1 chút ta sẽ đi tìm thử xem, đây là chiếc nhẫn cùng kiểu với chiếc kia, 1 carat, các người xem thử xem. » nhân viên cửa hàng tỏ thái độ siêu tốt.

« Cám ơn. » Dương Bách Huệ nhếch miệng nói, lập tức lấy chiếc nhẫn Chi Yên đang đeo ra và thay vào chiếc 1 carat này « Người cảm thấy thế nào ? » Nàng ngẩng đầu nhìn hỏi.

« Cũng không tệ lắm. » Quan Chi Yên nhìn ngón tay đeo nhẫn trả lời.

« Cái chính là so với cái trước thì cái nào tốt hơn là được rồi. » Dương Bách Huệ chỉ vào cô bạn của mình giơ ra 2 chiếc nhẫn.

« Quan trọng là người thích, không phải là ta thích, Bách Huệ. » Quan Chi Yên nhin không được nhắc nhở nàng.

« Ta không phải mới này đã nói rồi sao ? Con mắt của người so với ta nhìn tốt hơn, người thích, ta đương nhiên cũng sẽ thích. » Tề phú hào, Tề đại ca, đại thiết kế sư, nếu lễ cho phù dâu mà dưới 1 vạn đồng người nhất định phải chết !

« Tiểu thư, người xem thử chiếc này xem. » Nhân viên cầm tới chiếc nhẫn thứ 2 đính viên 1 carat.

Không ngoài dự tính, Chi Yên nhìn bạn thân lại đem nhẫn đeo vào tay nàng.

Nhẫn kim cương ở trên tay nàng tỏa sáng, ánh sáng chói mắt, đẹp quá. Nhưng mà so với nơi này có vô số những viên carat hoàn mỹ thế nào đi nữa, nàng tình nguyện cùng Tề Sóc cùng 1 chỗ lựa chọn cảm thụ cảm giác hạnh phúc, cho dù hạnh phúc này khó có thể cam đoan dài ngắn ra sao, nhưng cổ nhân cũng từng nói, không cần thiên trường địa cửu, chỉ cần từng có được, cái này không đủ hay sao ?

« Người cảm thấy thế nào ? » Dương Bách Huệ lại hỏi nàng.

Hình thức là dựa theo sở thích của nàng mà lựa chọn viên lớn hơn 1 chút mà thôi, chiếc nhẫn kim cương này vẫn là nàng cảm thấy thích nhất.

« Rất được. » Quan Chi Yên hỏi.

« Phải không ? » Bách Huệ lộ ra nụ cười cảm thấy rất vừa lòng, rốt cuộc quyết định chọn cái này.

Nhiệm vụ thứ nhất, hoàn thành 1 cách viên mãn.

Tề phú hào, Tề đại ca, đại thiết kế sư, người chuẩn bị 1 đại hồng bao [bao lì xì] cho ta đi !

(to be continued...)

15. Chương 7.01

« Hi. »

Nhẹ nhàng hôn lên môi của Chi Yên làm cho nàng đang mơ màng ngủ trên sofa hơi tỉnh lại, hai mắt mờ sương mở ra, Tề Sóc mỉm cười ôn nhu nhìn nàng.

Gần đây vì giúp Bách Huệ chọn áo cưới, nàng phải làm việc đến hơn 10h mới về nhà, có khi thậm chí còn vượt hơn 12h. Nàng tưởng rằng đã quá nhiều việc để làm rồi, không ngờ so với nàng hẳn làm việc còn nhiều hơn. Hai người muốn chạm mặt nhau chỉ có thể vào lúc buổi tối sau khi hẳn đi tiếp khách về hay buổi sáng sau khi cả 2 rời giường tới công ty, thời gian gặp nhau ngắn ngủi như thế, đã thế còn nhiều việc xoay quanh chuyện kết hôn của Bách Huệ, làm cho nàng nghĩ đến đều cảm thấy thật có lỗi.

Cho nên nhân dịp hôm nay Trầm Hân Hạnh đến thăm nhưng đột xuất hủy hẹn, nàng liền trở về nhà thật sớm chuẩn bị cùng hẳn bồi đắp tình cảm, nàng chờ mãi đến khi ngủ gật trên sofa.

« Người tại sao lại nằm ở đây, không về phòng ngủ ? » Hẳn vén mấy sợi tóc mai rơi trên mặt nàng, ôn nhu hỏi.

« Bởi vì ta đang đợi người. » Nàng ngồi dậy, ánh mắt mềm dẻo ngược nhìn.

« Chờ ta ? » Hẳn kinh ngạc nhíu mày.

« Ừm. » Quan Chi Yên gật đầu đồng thời nhìn lên đồng hồ treo trên tường, đã hơn 10h rồi sao, nói như vậy là nàng đã ngủ hơn 2 tiếng. Kỳ quái, nàng có mệt đến vậy sao ? (Á á á...manh nha..có vẻ rồi ;) hí hí :>)

« Người chờ ta có việc gì không ? » Hẳn hỏi.

« Không có chuyện gì thì không thể chờ người sao ? » Nàng hờn dỗi nhìn hẳn 1 cái « Đây con người nghiện công việc kia, chúng ta đã lâu không có ngồi cùng với nhau xem tivi nói chuyện phiếm, ta nhớ cảm giác này. » Nàng dựa sát vào hẳn rồi nói.

« Cho nên người chờ ta vì để cùng ngồi xem tivi nói chuyện ? » Tề Sóc cong môi mỉm cười, rất thích thân hình nhỏ nhắn của nàng nép vào người hẳn.

« Không được sao ? »

« Đương nhiên là được, tuy nhiên ta mới từ bên ngoài trở về cả người bụi bặm nhễ nhại, người đợi ta vào tắm 1 cái rồi sau đó cùng người xem tivi nói chuyện phiếm ? »

Nàng do dự 1 lúc lâu sau mới có chút không cam lòng miễn cưỡng trả lời « Được rồi. » hại Tề Sóc nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười.

« Ta sẽ tắm bằng tốc độ nhanh nhất có thể. » Hẳn cam đoan với nàng, sau đó nhanh chóng chạy vội vào phòng tắm.

Quan Chi Yên cười tủm tỉm thu hồi tầm mắt, cầm lấy remote tivi ở bên cạnh bật lên, tìm tìm kiếm kiếm những kênh có tiết mục hấp dẫn. Đột nhiên trong lúc đó nàng buông remote, cúi đầu nhìn bụng của mình, sau đó lại duỗi tay sờ sờ vào.

Kỳ lạ, rõ ràng nàng vừa mới ăn tối, còn ăn rất nhiều nha, vì sao giờ lại cảm thấy đói bụng rồi ?

Mặc kệ, xem tivi mà không có món gì ăn vặt thì cũng hơi kì kì, đi vào bếp làm mấy món vậy.

Nghĩ xong, nàng lập tức đứng dậy chuẩn bị đi vào bếp, đột nhiên lại nghe thấy có tiếng nhạc chuông của di động vang lên, nàng quay đầu tìm kiếm 1 chút, thấy cặp tài liệu của Tề Sóc đặt trên bàn, tiếng nhạc kia đúng là phát ra từ chiếc cặp này.

Không do dự, nàng lập tức đi về phía cặp rút ra chiếc điện thoại của hắn, sau đó tự nhiên nhìn thoáng qua màn hình hiển thị, rồi mới ấn nút call.

« Alo ? Ai vậy. »

Đầu bên kia im lặng 1 hồi.

« Alo ? Ai vậy. » Nàng nói lại 1 lần nữa, nhưng đầu bên kia vẫn không có tiếng đáp trả, nàng hoài nghi đưa điện thoại ra trước mặt nhìn 1 chút, mới phát hiện điện thoại đã sớm bị ngắt.

Nàng ngậy ngốc sững sốt, rồi nhún vai ra chiều không để ý lắm, cầm điện thoại di động đặt lên bàn, xoay người đi vào phòng bếp làm thức ăn.

Nàng mở tủ lạnh tìm được đồ nấu món canh toan lật (hình như là canh gì chua cay í hay canh trứng...San ko hiểu rõ lắm, dịch đại :D), nấu xong thì suy nghĩ 1 chút lại cảm thấy món này 2 người ăn không đủ, vì thế lại quay sang làm thêm 1 mẻ bánh sủi cảo.

« Người đang làm gì thế ? » Tề Sóc đột nhiên từ phía sau ôm lấy eo của nàng, đưa cằm nhẹ nhàng tựa vào vai nàng rồi hỏi.

« Làm sủi cảo. » Nàng quay đầu nhìn hắn nhoẻn miệng cười.

« Người chưa ăn tối sao ? » Hắn đột nhiên nhăn mặt nhăn mày.

« Rồi nhưng giờ ta cảm thấy có hơi đói bụng, cho nên muốn làm vài món để ăn. »

Hắn nghe xong liền giãn mày « Ta nhớ người nào đó nói với ta dù làm việc thế nào cũng phải nhớ ăn uống đầy đủ, nhớ kỹ lắm a. » Hắn nhìn nàng nói, sau đó hôn lên môi nàng 1 chút.

Quan Chi Yên nhin không được cảm thấy buồn cười « Những lời này là ta nói với người. »

« Ta biết, ý ta muốn nói là người không cần quan tâm người khác mà quên chăm sóc tới chính mình. » Hắn nói xong lại tiếp tục hôn nàng.

« Ừm. » Nàng ngoan ngoãn lên tiếng trả lời.

« Đến đây đi, còn lại để ta làm cho. »

« Tuy rằng tay nghề làm bếp của ta không phải là thượng hạng nhưng làm sủi cảo không khó đối với ta, đừng lo lắng. » Nàng mỉm cười tỏ vẻ.

Tề Sóc gật đầu, theo ý của nàng.

« Thế còn cái nồi này là gì ? » Hắn nhìn về phía bếp gaz đang đặt 1 chiếc nồi bốc hơi nghi ngút hỏi.

« Canh toan lật. Giúp ta khuấy 1 chút được không ? » Nàng đem nồi mở ra, cầm lấy 1 cái thìa.

Tề Sóc lập tức thay nàng cầm lấy 1 quả trứng gà bỏ vào, cũng thuận tay đánh tới trứng trong nồi canh.

« Người nấu nhiều như vậy ăn có hết không ? » Hắn hỏi.

« Ăn không hết thì có người giúp ta ăn hết mà, ta nói có đúng hay không ? »

Tề Sóc còn có thể nói được gì đây, chỉ có thể cười khổ đáp lại.

Tất cả đã được nấu xong xuôi, bọn họ di chuyển các món ra ngoài phòng khách chuẩn bị đại chiến giành ăn, Quan Chi Yên đột nhiên nhớ tới cuộc gọi lúc này.

« Sóc, vừa rồi có người gọi cho người, ta bắt máy nhưng khi ta trả lời thì bên kia dập máy. » Nàng nói.

« Là ai ? » Hắn vòng tay ôm nàng, tay di chuyển từng chút từng chút.

« Không biết, màn hình hiển thị là Đoàn tiểu thư. »

Hắn ngạc nhiên sững sốt 1 chút, tay lập tức buông nàng ra, sau đó đứng dậy nhảy xuống khỏi sofa « Ta đi gọi điện 1 cái, người ăn trước đi nha. » Nói xong, hắn cầm lấy di động trên mặt bàn bước ra ngoài ban công gọi điện.

Quan Chi Yên có chút hoài nghi nhìn bóng dáng hẩn, nhưng mùi thơm của các món ăn không ngừng thu hút vị giác và khứu giác của nàng, làm cho nàng không thể tâm suy nghĩ nữa. Quên đi, trời đánh còn tránh miếng ăn, vẫn là nên ăn trước rồi nói sau vậy.

Ăn sủi cảo trước sau đó tới canh, húp canh xong lại tiếp tục ăn sủi cảo, 1 viên tiếp nối 1 viên nữa, chờ Tề Sóc nói chuyện điện thoại xong lúc quay trở về phòng khách, trên bàn đĩa sủi cảo và canh đã hao hơn 1 nửa, mà nàng vẫn còn tiếp tục ăn, cảm giác như không có gì thỏa mãn hay muốn dừng lại.

Tề Sóc nhìn tình hình lúc bấy giờ, cả người đều ngây dại.

« Chờ 1 chút, người ăn nhiều như vậy không sao đấy chứ ? » Hẩn lấy tay đoạt lấy nồi canh và thìa của nàng, vội vàng nắm lấy tay nàng hỏi.

« A, người đã quay lại. Nhanh ngồi xuống ăn đi, bằng không sẽ bị ta ăn sạch a, ta mặc kệ cho coi. » Nàng ngẩn đầu đứng lên nhếch miệng cười, dừng 1 chút sau đó lại nhin không được ảo não liếc nhìn bàn ăn 1 cái rồi nói « Sớm biết như vậy thì nấu nhiều hơn rồi. »

Hẩn cứng họng nhìn nàng, hoài nghi có phải nàng bị cái gì hay không.

« Chi Yên, người không sao chứ ? » Về mặt hẩn quan tâm ngồi xuống bên cạnh nàng.

« Không có việc gì, sao lại hỏi như vậy ? » Nàng lại nhoẻn miệng cười ngọt ngào.

« Không phải người vừa nói người đã ăn tối rồi sao, vậy sao giờ còn ăn nhiều như vậy ? »

« Người bị hết hồn đúng không ? Chính ta cũng bị dọa a. » Nàng nhìn hẩn trên trọc « Không biết có phải do gần đây thường cùng với Bách Huệ chạy tới chạy lui tiêu hao nhiều năng lượng, đặc biệt bụng luôn mau đói, cũng đặc biệt ăn rất nhiều. Người nói xem ta ăn như vậy có thể sẽ biến thành 1 người béo phì hay không a ? » Kỳ thực chính nàng cũng có điểm hơi lo lắng.

Biết nàng không phải đang rượu chè say xỉn mà chỉ ăn uống quá độ đến mức không nói nên lời, Tề Sóc nhất thời yên tâm ngồi xuống.

« Người trở nên béo phì, ta thấy đời này không có khả năng. » Hẩn liếc nàng 1 cái không đồng ý với nàng, sau đó cầm lấy đôi đũa trên bàn gắp sủi cảo đưa vào miệng.

« Ta làm sủi cảo ngon không ? » Quan Chi Yên chờ mong hỏi.

« Là ta mua sủi cảo ngon không ? » Hẩn nói xong liền cầm lấy bát của nàng, uống mấy ngụm canh.

« Canh ta nấu ngon chứ ? » Nàng lại hỏi.

« Nước quá ít, hơi mặn. » Về mặt hẩn nghiêm túc nhận xét.

« Uy, khó khăn lắm ta mới xuống bếp nấu này nấu nọ, người không khen được 1 lời nào hay sao a. » Nàng nhin không được đánh hẩn 1 cái.

« Ta nói giỡn thôi. » Đột nhiên hẩn nhếch miệng nói « Ăn rất ngon. »

« Chán ghét ! » Nàng trừng mắt liếc hẩn 1 cái, lại đánh hẩn thêm mấy cái.

Sau khi 2 người vừa ăn vừa nói chuyện tất cả những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, từ công việc đến văn phòng phát sinh những chuyện bất ngờ, 1 đĩa sủi cảo cùng nồi canh bắt tri bắt giác hết sạch.

Tề Sóc đứng dậy thu thập bát đĩa, Chi Yên phụ trách tìm kênh có tiết mục [người đẹp và tên lừa đảo], chờ hẩn sau khi dọn xong cùng ngồi xem. Nhưng bụng ăn no mí mắt của nàng bắt đầu trĩu nặng, nàng nhìn màn hình tivi, nhìn nhìn 1 hồi liền nằm xuống, nhắm 2 mắt lại, chờ Tề Sóc ở trong bếp dọn dẹp tất cả xong xuôi bước ra thì mỹ nhân đã sớm đi vào giấc ngủ.

Hẩn lắc lắc đầu, mang theo sự sủng ái cùng thái độ bất đắc dĩ mỉm cười tiến đến sofa, xoay người đem nàng từ sofa ôm vào phòng ngủ, sau đó mới trở lại phòng khách tắt tivi, tắt đèn.

Một ngày đã trôi qua, cuối cùng mục tiêu lấy nàng của hẩn từng bước được thực hiện rất tốt.

Ngày kết hôn của bọn họ ngày càng đến gần.

16. Chương 7.02

« Ấc ~ »

Mới ăn xong bữa sáng, Quan Chi Yên liền đột nhiên nôn mửa, làm cho trợ lý và mấy nhân viên đang ngồi ở văn phòng vừa hết hồn vừa sợ hãi.

« Quan tử, người có sao không ? »

« Quan tử, người cảm thấy thế nào ? Có cần ta gọi xe chở người tới bệnh viện không ? »

« Hay là chúng ta giúp người gọi cho Tề tiên sinh, kêu hắn tới đưa người đi bệnh viện ? Ta cảm thấy người nên đi bệnh viện 1 chuyến đi, nhìn người có vẻ không khỏe lắm. »

« Ta cũng cảm thấy vậy. »

« Ta cũng thế. »

« Cho ta xin 1 ly nước. » Quan Chi Yên vô lực lắc đầu nói.

« Nước đây, Quan tử. » Trợ lý Tiêu Lí lập tức dâng lên bằng 2 tay.

« Cảm ơn. » Nàng đón lấy ly nước, dùng nước nóng đè nén dư vị tởm lợm muốn nôn kia xuống.

« Quan tử, ta gọi taxi rồi cùng người đến bệnh viện nhé được không ? » Trợ lý khác – Tiểu Dương quan tâm hỏi.

« Ta đỡ nhiều rồi. » Chi Yên khoát tay áo « Cảm ơn mọi người đã quan tâm. »

« Nhưng là vẫn nên đi bác sĩ xem sao, Quan tử à. » Nhân viên làm part-time Tiểu Bình nhịn không được nói.

« Ta biết tình trạng của mình, cho nên mọi người không cần lo lắng quá như vậy. » Chi Yên lại từ chối.

Nàng nghĩ chắc chắn là do tối qua ăn uống tùm lum rồi liền đi ngủ thành ra dạ dày không tiêu hóa hết thức ăn, cho nên vừa rồi ăn bánh trứng đầy dầu mỡ mới có thể đột nhiên buồn nôn, sau đó nôn ra hết hoàn toàn thức ăn của ngày hôm qua, thật sự là khổ sở.

Tuy nhiên sau khi nôn xong, nàng liền cảm thấy tốt hơn nhiều, không còn cảm giác khó chịu muốn đòi mạng như lúc trước nữa, cũng không cảm thấy muốn ói, nên đúng là không có việc gì nghiêm trọng nữa.

« Quan tử, có phải là người mang thai không ? » Tiểu Bình đột nhiên trợn to mắt hỏi.

Chi Yên đột nhiên sững sốt, đôi mắt mở lớn hết cỡ, bởi vì cơ bản là nàng không nghĩ tới khả năng này.

Nhưng chết tiệt thật, nghe thấy vậy nàng mới phát hiện kinh nguyệt của mình đã tới chậm, do gần đây vì vội vàng giúp Bách Huệ nên nàng không hề để ý tới chuyện này.

Nàng mang thai sao ? Hay do gần đây quan hệ trong cuộc sống có nhiều thay đổi nên mới lùi lại ? Vậy rốt cuộc là cái nào nhỉ ?

Mang thai ?

Hay là lùi lại ?

Nàng phát hiện chính mình rất nhất gan, hoàn toàn không dám tưởng tượng đến 2 khả năng này.

Nếu nàng mang thai, nàng nên làm cái gì bây giờ ? Nàng không tưởng tượng nổi phản ứng của Sóc sẽ như thế nào.

Giả sử là khả năng lùi lại, nàng lại càng không cảm thấy vui mừng – chỉ cảm thấy mất mát a, bởi vì nàng muốn có con với hắn. Từ trước tới bây giờ nàng mới biết được mình mong có con với hắn biết bao nhiêu.

Đứa nhỏ a.....

Nàng nhịn không được lấy tay sờ trước bụng.

« Quan tỷ, người thật sự mang thai sao ? » Trợ lý Tiểu Lí kinh ngạc nhìn nàng.

« Bách Huệ sao tới giờ còn chưa tới, nàng có gọi điện thoại nói sẽ tới công ty mà ? » Không nghĩ tiếp chuyện này nữa, nàng quay đầu nhìn về phía chỗ ngồi của Bách Huệ đã muộn lắm rồi mà chưa thấy người đâu.

« Không có. » Trợ lý của Bách Huệ – Tiểu Dương lắc đầu.

« Kỳ lạ, sao tới giờ mà nàng ta còn chưa đến vậy ? » Quan Chi Yên nhíu mi.

Đường như để trả lời cho câu hỏi của nàng, điện thoại trên bàn bỗng reo lên, nàng vội tay cầm lấy điện thoại.

« Alo, văn phòng làm việc của Chi Yên xin nghe. »

« Chi Yên, là ta. »

« Bách Huệ ? Người hiện giờ đang ở đâu vậy ? »

« Ta đang ở sân bay. »

« Sân bay ?! » Chi Yên ngạc nhiên hô thành tiếng.

« Chi Yên, thật xin lỗi, ta phải xin phép người cho ta nghỉ vài ngày, ba ta ở Nhật Bản bị tai nạn giao thông, ta phải lập tức chạy qua đó mới được. »

« Bác trai không sao chứ ? »

« Tình hình không mấy khả quan, ta sợ quá Chi Yên, nếu..... »

« Không nên suy nghĩ lung tung như thế, chắc sẽ ổn thôi. » Nàng đột nhiên ngắt lời của Bách Huệ.

« Ừm. » Dương Bách Huệ bật khóc « Thật xin lỗi, Chi Yên, chuyện công việc..... »

« Công việc người không cần quá lo lắng, sau khi tới Nhật Bản phải điện về cho ta nha, cho ta biết rõ tình hình được không ? » Nàng an bài công chuyện rồi lại an ủi Bách Huệ trong chốc lát, sau đó nhanh cúp điện thoại.

« Quan tỷ, Dương tỷ làm sao vậy ? » Trợ lý Tiểu Dương hỏi.

« Ba nàng ở Nhật Bản bị tai nạn giao thông, tình hình không khả quan lắm, nàng hiện giờ đang ở sân bay chuẩn bị sang đó, khả năng là sẽ nghỉ vài ngày. » Quan Chi Yên giải thích đơn giản với mọi người « Tiểu Dương, Bách Huệ hiện giờ đang nắm dự án nào, người đưa cho mọi người chỉnh sửa rồi mang lại đây cho ta. »

« Vâng. »

« Tiểu Lí, hôm nay ta tính đến Bát Đức Lộ trông coi công trình, nhưng xem lại tình hình thì khả năng là ta không đi được rồi, người thay ta qua đó giám sát, phải chú ý 1 vài điều chút nữa ta nói với người. »

« Vâng. »

« Bách Huệ trong thời gian này sẽ không có ở đây, khả năng công việc của mọi người sẽ nhiều hơn 1 chút, vất vả cho mọi người rồi. Tốt lắm, bắt đầu làm việc thôi. » Nàng vỗ tay tuyên bố, sau đó mọi người liền quay về chỗ của mình làm việc, bắt đầu bận rộn lên.

Thời gian bận rộn liên tục trôi qua, nháy mắt đã tới giờ ăn trưa.

Nhân viên part-time Tiểu Bình bị phân phó đi ra cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn, 20' sau đã quay lại với 3 hộp cơm sườn thơm ngào ngạt và 3 ly trà sữa chân trâu. Còn Tiểu Lí đã ra ngoài làm việc thì tự thân vận động a.

« Thơm quá nha. » Mở hộp tiện lợi ra, Tiểu Dương nhin không được hít 1 hơi sâu ứa cả nước miếng, làm việc 1 hơi mấy tiếng liền mệt muốn chết, mặc kệ bây giờ cho ăn cái gì cũng đều cảm thấy ngon a.

« Quan tỷ, ăn cơm trước đi. » Tiểu Bình đem 1 hộp đưa qua cho nàng.

« Cảm ơn. »

Quan Chi Yên nhanh tay nhận lấy hộp cơm, chưa kịp mở thì 1 mùi hương đã bay vào mũi của nàng, làm cho nàng trong nháy mắt lại cảm thấy buồn nôn. Nàng vội vàng buông tay, bịt miệng chạy về phía toilet.

Sau 1 trận nôn khan, nàng đẩy cửa toilet ra – mặt tái nhợt bước ra ngoài, chỉ thấy Tiểu Bình cùng Tiểu Dương cả 2 người đều đứng ở trước cửa toilet, lộ vẻ lo lắng ngó nhìn nàng.

« Quan tỷ... »

« Ta biết rồi, đi bác sĩ đúng không ? » Nàng vô lực nói « Được, ta đi. » Bởi vì nàng cũng bị áp lực trong lòng chờ đợi không thôi, nàng cảm thấy mình thật sự là có khả năng sẽ mang thai.

« Thật tốt quá, ta sẽ đi gọi taxi giúp người. » Tiểu Bình nói.

« Không cần, Tiểu Bình. Ta nghĩ để Sóc đưa ta đi là được rồi. »

« Người có cần ta gọi cho Tề Sóc tới đây không ? » Tiểu Dương hỏi.

Quan Chi Yên lắc đầu « Tự ta qua công ty của hắn là được rồi, ngồi 1 chỗ cả buổi sáng cũng cần vận động 1 chút. »

« Ta cùng đi với người nhé Quan tỷ. » Tiểu Bình lập tức xung phong nhận việc.

Nàng lại lắc đầu « Các người cứ ăn cơm trước đi, tự ta đi là được rồi. À còn hộp cơm kia của ta nhờ các người giải quyết hộ ta luôn nhé, ta nghĩ ta sẽ không trở về ăn cơm liền đâu. »

« Được. » Tiểu Dương không chút do dự đáp ứng.

« Ta đi đây. » Bước tới chỗ ngồi cầm lấy túi xách và áo khoác, Chi Yên rời văn phòng làm việc của mình, hướng tới công ty của Tề Sóc chỉ mất có 5' đi bộ.

Mặc kệ hắn có đáp ứng hay không, nàng vẫn hy vọng chính mình đi đến khoa phụ sản kiểm tra, có thể có hắn đi cùng.

Nàng hy vọng hắn có thể giống nàng cũng chờ mong điều này trở thành sự thật.

Nàng hy vọng nàng thật sự mang thai, thật sự thật sự rất hy vọng a.

Chưa kịp tới văn phòng của Sóc ở dưới lầu, Chi Yên liền thấy xe Tề Sóc dừng ở bên đường, nàng cao hứng nhoẻn miệng cười, nghĩ rằng nhất định là Tiểu Bình hay Tiểu Dương thay nàng báo cho Tề Sóc, nên hắn mới có thể đem xe đỗ ở phía dưới chỗ nàng.

Nàng nhanh chóng bước về hướng xe của hắn, nhưng trong 1s liền ngừng lại nhìn xuống. Bởi vì nàng nhìn thấy 1 nữ nhân khác từ hướng khác bước tới gần xe của Sóc, sau đó quay đầu đối diện với lối đi nhếch miệng mỉm cười.

Nàng nhìn thấy Tề Sóc từ tòa nhà đi ra, mở miệng mỉm cười nghênh đón nữ nhân kia, sau đó mở cửa mời nữ nhân kia vào, rồi Sóc tự mở cửa ngồi vào chỗ lái xe, quay xe về phía trước, chuẩn bị lái xe chạy.

« Taxi. »

Nàng lập tức chạy đến ven đường chặn 1 chiếc taxi lại rồi ngồi vào, không cần suy nghĩ nhiều, tất cả đều tự nhiên chỉ vào hướng của đối phương, nói với người lái taxi « Đi theo chiếc xe 3457-XP màu bạc phía trước. »

Người taxi có kỹ thuật lái cực tốt, khoảng cách giữa 2 xe hơn 10m, hắn liền cho xe chạy, rẽ trái rẽ phải 1 hồi chui qua các ngõ ngách, chỉ chốc lát đã gắt gao đuổi theo phía sau xe của Sóc.

« Tiểu thư, người muốn bắt gian. » Người lái taxi có giọng Đài Loan đột nhiên mở miệng nói.

Quan Chi Yên sững sốt 1 chút, cả người đột nhiên ngáy ra như phỗng.

Nàng đang làm cái gì vậy ? Có đúng như lời người taxi này nói là đi bắt gian hay không ?

Không, không phải. Nàng chỉ là muốn Sóc dẫn nàng đi đến khoa phụ sản mà thôi, không nghĩ tới vừa vặn thấy hắn lái xe rời đi, không nghĩ gì nhiều liền đuổi xe chạy theo, nghĩ rằng chỉ cần đuổi theo hắn, chờ hắn làm việc xong xuôi liền có thể cùng nàng đi khoa phụ sản, nàng không phải là muốn đi bắt gian a.

« Không phải. » Nàng trả lời.

« Vậy người muốn đi theo chiếc xe kia để làm gì ? » Lái taxi hiểu kỳ hết 10 phần hỏi.

« Bởi vì hần hình như là bạn hữu mà ta mất liên lạc đã lâu. » Nàng bịa chuyện.

« Nam hay nữ ? »

« Nữ. »

« Nha. » Người lái taxi thốt lên thất vọng, từ đó về sau không nói thêm lời nào nữa.

Xe không ngừng chạy, ngoài cửa sổ cảnh vật cũng không ngừng thay đổi, và rồi xe của Tề Sóc đột nhiên dừng lại trước cửa của 1 khách sạn nổi tiếng.

Hần cùng nữ nhân kia đồng thời xuống xe, đem chìa khóa giao cho tiểu đệ giữ xe. Sau đó cả 2 cùng nhau sóng bước vào khách sạn.

« Tiểu thư, bọn họ đều đã đi vào, người có xuống xe không ? » Người lái taxi lên tiếng hỏi.

« Bao nhiêu tiền ? » Nàng nhất thời hoàn hồn, vội vàng hỏi.

« 140 đồng. »

Nàng nhanh chóng mở ví rút ra 1 tờ 200 đưa cho lái xe « không cần thối lại. » Sau đó đẩy cửa xe bước xuống.

Không được suy nghĩ lung tung, nàng nhất định không được suy nghĩ lung tung ! Chắc chắn là đến khách sạn để bàn công việc, làm sao mà nàng có thể nghi ngờ tình cảm của Tề Sóc với nàng được ? Quan trọng hơn nữa là nữ nhân kia không xinh đẹp bằng nàng.

Hít 1 hơi thật sâu, nàng làm cho cảm xúc của mình đang dao động trở nên ổn định 1 chút, sau đó bước qua cửa khách sạn.

Đại sảnh của khách sạn không nhiều người cho lắm nên nàng chỉ liếc qua 1 cái đã thấy Tề Sóc, tự nhiên cũng nhìn thấy hắn tiếp nhận chìa khóa từ nhân viên ở quầy tiếp tân đưa ra rồi cùng nữ nhân kia bước đi. Nữ nhân kia quay đầu nhìn Sóc mỉm cười, sau đó 2 người cùng đi về phía thang máy.

Thang máy mở ra, họ bước vào và biến mất khỏi tầm mắt của nàng.

Quan Chi Yên ngậy ngốc đứng chết lặng tại chỗ, đầu trống rỗng, sắc mặt trắng bệnh đến dọa người. Nàng không biết rằng mình đã đứng bao lâu, rồi có người tốt bụng bước tới cạnh nàng quan tâm hỏi « Tiểu thư, người không sao chứ ? »

Nàng thông thả nhìn lại về phía đối phương, tựa hồ như trải qua cả 1 thế kỷ mới nghe hiểu được lời người kia nói với nàng.

Nàng lắc lắc đầu trả lời « Không có việc gì. » Giọng nói xa lạ phát ra đến nàng không nhận thức được.

« Ta không sao. » Nàng nói lại 1 lần nữa « Cảm ơn đã quan tâm. »

Xác định nàng không có việc gì, người kia liền mỉm cười quay người rời đi, mà nàng vẫn như cũ đứng ở đó không nhúc nhích, bởi vì cơ bản là hiện giờ nàng không biết nên làm cái gì nữa.

Nàng nên lên lầu bắt gian hay không ?

Cái người lái taxi hồi nãy chắc có thuật xem tướng, nếu không thì sao mà hắn lại nói chuẩn xác đến vậy, nói 1 cái liền thành 1 cái ?

Nàng cười khổ thành tiếng, thật kinh ngạc chính mình hiện giờ còn có thể cười nổi, cho dù cười khổ cũng rất giống nhau thôi.

Hiện giờ rốt cuộc nàng nên làm cái gì đâu ? Chẳng lẽ vẫn theo kế hoạch như ban đầu, ngồi ở đây chờ hắn [giải quyết] xong xuôi rồi gọi hắn đưa nàng đi khoa phụ sản sao ?

Cười mỉa mai còn tốt hơn nhiều nhưng khóe miệng của nàng lại trầm trọng bất động.

Nàng đau khổ tưởng tượng, nếu nàng thật sự mang thai, vậy thì người cảm thấy cao hứng chỉ có mình nàng.....

17. Chương 8.01

=====

Không gian trong phòng im lặng như tờ, cũng không hề có ánh đèn.

Tề Sóc khê khàng mở cửa nhà, rồi mở cửa phòng khách bước vào, thả cặp tài liệu xuống sofa, sau đó lập tức bước nhẹ nhàng nhanh chóng tiến về phía phòng ngủ, cẩn thận mở cửa phòng ra.

Căn phòng cũng giống như lúc mới bước vào nhà đều rất im ắng, không hề có ánh đèn, nhưng dựa theo ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, hắn liền thấy 1 thân hình đang nằm trên giường, đầu gối trên gối, tóc xõa tung, say ngủ.

Hắn không tự chủ được thở 1 hơi nhẹ nhõm.

Nàng quả nhiên là ở nhà ngủ, thật sự làm hắn lo lắng muốn chết !

Lặng lặng tiến đến, hắn hơn do dự, xoay người lấy tay đặt nhẹ lên trán nàng, muốn xem nàng có bị sốt hay không, nhưng không ngờ lại làm nàng tỉnh dậy.

« Là ta. » Hắn lập tức ôn nhu mở miệng nói, sợ nàng ở trong bóng tối bị dọa.

« Sóc ? »

« Là ta. Người cảm thấy thế nào, đã tới bác sĩ chưa ? Bác sĩ nói thế nào ? » Hắn bật đèn lên, ngồi bên giường hỏi, trong giọng nói lộ vẻ dịu dàng, quan tâm lo lắng.

« Người làm sao có thể biết ta bị bệnh ? »

« Ta gọi điện đến văn phòng của người, muốn cùng người đi ăn tối, không nghĩ tới lại nghe thấy Tiểu Bình nói người thân thể không được khỏe, giữa trưa đi bác sĩ sau đó thì không quay về nữa. Hiện giờ người cảm thấy thế nào rồi, đã khỏe hơn chưa ? »

« Tiểu Bình còn có nói gì với người nữa không ? »

« Nàng hỏi ta sao lại không biết việc người không khỏe. Lúc trưa người có đi tìm ta sao ? »

Nghe giọng của hắn, hình như Tiểu Bình không nói cho hắn nguyên nhân thật sự làm nàng không khỏe.

« Có, nhưng lại vừa đúng lúc thấy xe của người rời đi, nghĩ rằng người có việc, cho nên ta không muốn gọi người. »

« Người thấy ta lái xe rời đi ? » Hắn kinh ngạc sững sốt nhìn nàng, biểu hiện có chút kỳ quái.

« Ừm. »

Hắn thu hồi ánh mắt, biểu hiện lập tức khôi phục bình thường « Vậy tại sao người không gọi điện thoại cho ta ? »

« Ta không muốn quấy rầy người làm việc, dù sao đi gặp bác sĩ cũng không phải to tát gì, 1 mình ta tự đi cũng được rồi. » Quan Chi Yên cúi đầu nhẹ nhàng băng quơ nói.

« Thế bác sĩ nói thế nào ? »

« Chỉ là viêm dạ dày nhẹ thôi, uống thuốc vào thì sẽ không sao nữa. » Nàng nói dối.

« Phải không ? Vậy thì tốt quá, mà nhất định là do tối qua người ăn nhiều. » Hắn nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

« Bác sĩ cũng nói như thế. »

Tề Sóc gật gật đầu « Người đã ăn tối chưa ? »

« Bây giờ rồi ? »

« Hơn 6 giờ, gần 7 giờ rồi. »

« Bác sĩ nói tạm thời ta không được ăn những thứ nhiều dầu mỡ. » Bởi vì mùi vị thức ăn có dầu mỡ sẽ làm nàng buồn nôn.

« Ta cũng nghĩ vậy. Thế người muốn ăn cái gì ? Cháo được không ? »

« Cháo đậu xanh dùng để ăn sáng sao ? Chắc là được. » Rõ ràng so với những thức ăn đầy dầu mỡ làm nàng muốn ói thì cháo đậu xanh có vẻ ngon hơn, làm nàng muốn ăn hơn.

« Tốt, vậy người cứ nằm nghỉ ngơi một chút, ta đi nấu cháo. » Hẳn rướn người nhẹ nhàng hôn nàng 1 cái, sau đó mới đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng hắt rời đi, Chi Yên thật sự muốn khóc, tưởng tượng có thể hét lên đem tất cả áp lực trong lòng cùng sự mệt mỏi bức khỏi người. Nếu hắt đã muốn phản bội nàng, vì sao còn đối tốt với nàng như vậy chứ ? Nàng thật sự không hiểu hắt đang nghĩ gì nữa, thật sự không hiểu !

Nàng có nên nói cho hắt nghe chuyện nàng có thai không ?

Đột nhiên nghe thấy tin này, hắt sẽ kinh ngạc, khiếp sợ đến vui sướng hay giận dữ ?

Tuy rằng cả 2 đã cùng sống chung hơn 1 năm, nhưng chưa bao giờ thảo luận về vấn đề con cái, cơ bản là nàng không biết hắt có hay không thích có con, thậm chí còn có nghĩ đến việc làm cha hay chưa.

Không nói đến việc hắt phản bội, nếu căn bản hắt không muốn có con thì sao ? Nếu hắt biết nàng mang thai sau đó kêu nàng đến bệnh viện bỏ nó đi thì sao đây ? Nếu hắt giống như nàng nghĩ « Hiệp thiên tử lấy làm chư hầu » (A, sr các nàng...cái này ta không hiểu nên ko bít trans sao, đành để như vậy lun) lúc này bức hắt phải có trách nhiệm mà cưới nàng sao ?

Nàng thật sự có nên mạo hiểm nói cho hắt việc nàng mang thai không ?

Có lẽ nàng sẽ hỏi 1 chút về công việc của hắt trưa hôm nay xem sao, nếu hắt không thẹn với lương tâm, không phản bội, nói thật cho nàng, đến lúc đó nàng nói chuyện này cũng không muộn.

Nếu trong lòng hắt có quỷ nói dối nàng, thì cần gì nàng phải hao tâm tổn trí thêm nữa ? Bởi vì hắt đã không còn yêu nàng, thì sẽ để ý đến đứa con trong bụng của nàng hay sao ?

Quan Chi Yên nhin không được thở dài, xóc chân lên, đứng dậy xuống khỏi giường.

Tề Sóc còn ở trong bếp loay hoay nấu nướng khổ sở, nàng không muốn hắt vì mình mà phải làm như vậy, sợ thấy cảnh mà thương tình, bởi vì cũng chưa biết chừng đây là lần cuối cùng nàng nhìn thấy hắt vì nàng, mà nàng cũng không muốn lưu lại hình ảnh làm cho nàng đau lòng.

Nàng đi vào phòng khách mở tivi, chưa kịp xem thì điện thoại trong cặp của hắt đột nhiên reo lên.

Di động của hắt đang kêu, có cần giúp hắt nghe không ?

Nàng hơi do dự 1 chút, liền lấy điện thoại trong cặp ra, sau đó mang tới bếp đưa cho hắt.

« Sóc, điện thoại của người. » Nàng đem cái điện thoại vẫn đang reo liên tục giao cho hắt.

« Cám ơn. » Hắt cầm lấy di động, nhìn thoáng qua hiển thị trên màn hình sau đó mới nhấn nút nghe « Alo ? Ngại quá, hiện giờ ta đang làm việc, chút nữa sẽ gọi lại trả lời cho người được không ? Ừm, tốt. »

« Ai vậy ? » Nàng giả bộ thuận miệng hỏi « 1 khách hàng. » Hắt trả lời.

« Bình thường người nói chuyện với khách đều không khách khí như vậy sao ? *Hiện tại ta đang làm việc, chút nữa gọi lại trả lời người*. » Nàng nhại lại lời hắt nói.

« Hiện giờ đã là giờ ra về rồi. Tại sao người lại xuống giường tới đây ? Ta chẳng phải đã nói là muốn người nằm trên giường nghỉ ngơi sao ? » Hắt giải thích đơn giản, sau đó lập tức chuyển sang chuyện khác.

Quan Chi Yên không lên tiếng trả lời, bởi vì nàng suy nghĩ, nhiều lần Đoàn tiểu thư gọi điện cho hắt, nên chính là buổi chiều cùng nữ nhân kia vào khách sạn ? Cho nên Tề Sóc mới có thể không nói chuyện trực

tiếp khi có nàng đứng trước mặt, để ngăn ngừa không cẩn thận lộ ra dấu vết, sẽ bị nàng nghe thấy mạnh mẽ gì đó, có thể là như thế không ?

« Sóc. » Nàng gọi hắn, không biết nên hỏi từ đâu.

« Làm sao vậy ? » Về mặt hắn quan tâm nhìn nàng.

Người đã thích nữ nhân khác rồi sao ? Nàng hảo tướng có thể hỏi hắn như vậy nhưng lại không nói thành lời.

« Cháo người nấu xong chưa, ta đói bụng quá. » Nàng nói.

« Xong rồi. » Hắn lập tức nói, cũng nhanh chóng lấy ra 2 cái bát cùng đũa đặt tới bàn ăn, sau khi hắn đi đi lại lại cuối cùng trên bàn cũng bày thành 1 bữa ăn rất ngon lành. « Không phải người nói là đói bụng sao ? Còn đứng đây làm gì, mau tới đây ăn cháo a. » Hắn vẫy tay kêu nàng.

Nàng gật đầu tiến tới rồi ngồi xuống, cầm lấy bát đũa nếm thử mùi vị, xác định cháo không làm nàng cảm thấy buồn nôn, sau đó mới yên tâm thật cẩn thận đem từng muỗng cháo nuốt vào bụng.

Khi đồ ăn tiến vào dạ dày, dưỡng khí tự hồ như đã gia tăng lên rất nhiều.

Nhìn Tề Sóc đang ngồi ăn cháo đối diện với nàng, nàng hơi do dự, đột nhiên mở miệng nói « Lúc trưa, nữ nhân ngồi trên xe với người chính là nguyên nhân gần đây người bận rộn sao ? »

Tựa hồ không nghĩ rằng nàng đột nhiên hỏi như vậy, Tề Sóc đầu tiên là hơi sửng sốt, sau đó mới cẩn thận trả lời « Đúng. »

« Thế dự án loại nào ? Fasdionshow, nhà hàng mới hay là thiết kế biệt thự tư nhân ? » Sắc mặt không đổi, nàng tự nhiên hỏi chuyện.

« Nhà hàng mới. » Hắn hồi đáp.

Quan Chi Yên không tự chủ được nắm chặt đôi đũa trên tay, trong lòng không ngừng trầm xuống. Tuy rằng nàng sớm biết rằng khả năng hắn sẽ nói dối mình, nhưng đến khi tận tai nghe thấy lời hắn nói so với những gì nàng thấy thật khác biệt, khác biệt quá lớn, sự khác biệt này làm cho nàng cảm giác không thể chấp nhận được, nàng cúi đầu, cảm thấy nước mắt đang chảy xuống trên khuôn mặt mình.

« Chi Yên ? » Hành động kỳ quái của nàng làm hắn chú ý.

« Chúng ta chia tay đi. » Nàng giả bộ bình tĩnh nói ra 5 chữ.

18. Chương 8.02

Tề Sóc tức chết rồi, hắn quả thực không dám tin rằng hắn đã dùng hết tâm tư, yêu nàng, đối đãi nàng, sủng ái nàng, kết quả là đối lấy 1 câu lạnh lùng không luyến tiếc của nàng [chúng ta chia tay đi.]

Rốt cuộc là hắn làm sai cái gì chứ ? Rốt cuộc nàng muốn tra tấn hắn đến mức nào mới vừa lòng đây ? Hắn thật sự...thật sự sắp bị nữ nhân ngồi trước mặt đây làm cho tức chết a !

Chia tay ?

Lẽ nào nàng có thể dễ dàng nói ra 2 chữ này, hắn thật sự không hiểu nổi !

Vì sao ?

Dĩ nhiên đáp án là nàng không yêu hắn, nói như vậy là ngay từ đầu đều là hắn chủ động, mà nàng chỉ là người đón nhận, huống hồ nàng cũng chưa từng nói với hắn 3 chữ [Em yêu anh]...

Nàng không biết là chính mình có bao nhiêu keo kiệt, kết giao đã hơn 1 năm nhưng chưa từng nói câu [em yêu anh] với hắn ! Ngay cả như vậy, hắn cũng chưa bao giờ yêu cầu nàng nói yêu hắn, bởi vì hắn biết nàng không phải loại người thích đem việc yêu đương nói bên miệng, chỉ biết dùng sự quan tâm cùng thái độ của nàng mà thôi.

Nhưng chết tiệt, thế nhưng lý do hiện giờ nàng chia tay với hắn, nàng muốn hắn tức chết a !

Giờ ly rượu lên, hân hưng hăng uống cạn 1 hơi sau đó lại hướng bartender bảo muốn 1 ly nữa.

Cho tới bây giờ hân chưa bao giờ thích rượu, cảm thấy nó ngoại trừ khi uống vào cảm thấy cay độc tận cuống họng thì không có hương vị khác, cũng không có tác dụng gì, chỉ có để lại di chứng là đầu đau như búa bổ mà thôi, trăm hại mà không hề có lợi gì, cho nên đối với việc uống rượu thì xin thứ lỗi cho kẻ bất tài này.

Nhưng hôm nay hân hoàn toàn thay đổi, nhất tụy giải ngàn sầu a, nguyên lai rượu lại có công dụng như vậy, ha ha ha !

« Soái ca (không biết nên để [Soái ca] hay chuyển sang [anh chàng đẹp trai] nhưng San thấy để Soái ca có vẻ hay hơn ^O^, dùng từ kia có vẻ đơn giản quá a >=<) tại="" sao="" chỉ="" có="" mình="" người="" ngồi="" đây="" uống="" rượu="" giải="" sầu="" a="" có="" muốn="" ta="" cùng="" uống="" với="" người="" không="" »="" 1="" nữ="" nhân="" có="" mùi="" nước="" hoa="" nồng="" nặc="" đặt="" tay="" lên="" vai="" hân,="" nũng="" nịu="">

« Cút ngay ! » Hân không quay đầu lại, lạnh lùng đáp trả.

Nữ nhân kia cả người cứng đờ, cầm tức rút tay lại, hừ mạnh 1 tiếng rồi đi.

« Rót cho ta ly nữa. » Hân lại 1 hơi uống sạch ly rượu trên tay, sau đó lại nói bartender cho hân ly khác.

1 ly lại tiếp tục 1 ly nữa tiến vào, lại nghĩ tới trong lòng nàng đối với hân phòng thủ kiên cố. Hân rốt cuộc làm sao lấy nàng bây giờ ? Ai có thể nói cho hân biết nha !

« Lão đại ? » Thanh âm ngoài ý muốn của cái người đã kết hôn – Tiểu Trần kia lại xuất hiện lúc nửa đêm ở quán bar này.

« Ta còn nghĩ mình hoa mắt nhìn lầm người, làm sao người có thể ở chỗ này ? Không phải nói đại tẩu không được khỏe, người không phải về nhà chăm sóc cho nàng sao ? » Tiểu Trần đi tới bên cạnh hân hỏi, trên người còn đeo 1 ống đựng bản thiết kế, nguyên lai là hân đến làm việc chứ không phải vui chơi.

« Đừng có nhắc đến nữ nhân kia với ta ! » Tề Sóc tức giận nói.

« Làm sao vậy ? » Xem tình huống tựa hồ có điểm không thích hợp, Tiểu Trần ngồi xuống bên cạnh quan tâm nhìn hân hỏi « Người cùng đại tẩu cãi nhau ? »

« Ta rốt cuộc là có điểm nào không tốt, người nói cho ta biết ! » Tề Sóc đột nhiên níu lấy áo của hân, bộ dạng say khướt găm nhẹ.

« Không có nha, người trẻ tuổi đầy hứa hẹn, có tiền lại có tài, tiền đồ sáng lạng, ai có thể so với người được chứ ? » Tiểu Trần vội vội vàng vàng nhanh nhẩu nói, hy vọng áo của mình có thể 1 lần nữa được tự do a.

« Vậy vì sao nàng ấy không yêu ta ? » Tề Sóc buông áo Tiểu Trần ra, suy sụp buông thông tay xuống.

« Nàng ? Ai ? Đại tẩu sao ? » Tiểu Trần ngạc nhiên tròn 2 mắt , lập tức lắc đầu thật mạnh « Ai cũng thấy được đại tẩu yêu người nha, làm sao nàng có thể không yêu người chứ ? Lão đại, không phải là người uống rượu đó chứ ? »

« Thế tại sao nàng ấy lại muốn chia tay với ta ? »

« Chia tay ? » Tiểu Trần đột nhiên ngẩn ngơ, cả người đều bị dọa choáng váng « Lão đại, người là đang nói thiệt hay nói chơi vậy ? »

« Rốt cuộc là ta làm sai cái gì ? Ta đối với nàng như thế còn chưa đủ hay sao ? Nấu cơm cho nàng ăn, đưa đón nàng đi làm, hỏi han ân cần với nàng, còn tặng nàng 1 văn phòng làm việc, giới thiệu rất nhiều người cho nàng, cả đời chỉ có người nịnh nọt muốn lấy lòng ta, đến khi nào thì thành ta phải hạ mình khếp nép lấy lòng người khác a ? Cũng chỉ có nàng, ta hao tổn hết tâm tư đối xử với nàng, trả giá hết cả, rốt cuộc vì lẽ gì mà nàng còn bất mãn, muốn ta phải làm như thế nào thì nàng mới cam tâm, người nói cho ta biết đi ! »

« Lão đại, người uống say rồi, ta đưa người về nhà được không ? »

« Hảo, trở về cùng nàng chia tay ! » Cả người Tề Sóc lắc lư lắc lư đứng dậy.

Tiểu Trần ngẩn ngơ, vội vàng đỡ lấy hắn « Ừm, ta thấy người xem ra hôm nay tạm thời ở nhà của ta thì tốt hơn. » Để tránh cho hắn sau khi về tới nhà chưa tỉnh rượu cũng ko có lý trí mà quyết định bậy bạ.

« Ta muốn về nhà chia tay với nàng, như ý nàng muốn. Ta muốn xem sau khi cùng ta chia tay, nàng có thể tốt hơn bây giờ hay không. Ta muốn nàng chủ động cầu xin ta tha thứ, cầu ta quay trở lại. Nàng nhất định sau khi cùng ta chia tay sẽ thất vọng, nàng nhất định sẽ như vậy ! »

« Hảo hảo hảo, nhất định là như vậy. » Tiểu Trần vội vàng trấn an. Thay hắn trả tiền sau đó cố hết sức đỡ lấy vị giám đốc cao to hơn mình thân người lắc qua lắc lại hướng về phía cửa đi tới.

Nhưng Tiểu Trần thật sự không đủ lực chở hắn về bằng xe của mình, hơi chút do dự, cuối cùng hắn liền quyết định打车 về nhà, dù sao sau này vẫn có thể quay lại lấy xe sau vậy.

Thật là, đôi tình nhân này làm sao có thể có nhiều vấn đề như vậy a, không phải là đều sẽ kết hôn sao ?

Chia tay ? Theo suy nghĩ của hắn thì chuyện này căn bản sẽ không có khả năng phát sinh, lão đại yêu đại tẩu biết bao nhiêu chẳng lẽ hắn còn không rõ hay sao ? Quả thực cũng chỉ có thể hình dung 2 chữ [thê nô]. (haha...haha...TS là thê nô... :-D..chết cười mất...)

Lão đại mà cùng đại tẩu chia tay sao, đợi kiếp sau đi a !

Bốn phía đều im lặng như tờ, không có ai mở miệng lên tiếng, Quan Chi Yên nghĩ rằng mình nghe lầm.

Vừa rồi hắn nói cái gì ?

« Đêm nay ta sẽ chuyển ra ngoài ngay, những đồ đạc còn lại ta sẽ cố gắng chuyển đi trong thời gian sớm, cho nên chìa khóa nhà chờ ta chuyển hoàn toàn mọi thứ xong sẽ trả lại cho người, được không ? » Tề Sóc mặt không thay đổi nhìn Chi Yên nói.

Nàng gật đầu, cho dù cơ bản nàng chẳng biết tại sao mình lại làm thế.

Chuyển ra ngoài ? Đêm nay hắn sẽ chuyển ra ngoài sao ? Nàng nghĩ đến.....

Nàng nghĩ đến điều gì đây chứ ? Nghĩ rằng hắn sẽ không đồng ý chia tay; nghĩ rằng cho dù hắn có đồng ý đi chẳng nữa cũng sẽ ở lại đây thêm 1 thời gian, bởi vì hắn còn phải có thời gian tìm chỗ ở mới; nghĩ rằng chính nàng còn có thể tiếp tục dựa vào hắn, cho dù 2 người có chia tay đi chẳng nữa không phải sao ?

Được, chúng ta chia tay.

Nàng không hề nghe lầm, hắn vừa xác thực nói với nàng câu đó, sau 1 đêm không về hắn quay trở lại câu đầu tiên là đồng ý chia tay, không hề có ý quay lại, cũng không do dự, cứ giống như là đã nghĩ thông suốt rồi mới hạ quyết tâm như vậy, hắn mặc kệ nàng.

Không thể trách hắn, hay cũng không hẳn cảm thấy đau lòng muốn chết, bởi vì người chia tay trước là nàng.

Hắn cũng từng có nói, trừ phi là nàng chia tay trước nếu không tuyệt đối hắn sẽ không buông tay nàng ra. Hắn thực sự là làm như vậy, bởi vì người nói lời chia tay là nàng, buông tay trước cũng là nàng, nàng làm sao có thể trách tội hắn đây ?

« Có cần ta giúp người thu dọn không ? » Nàng nhẹ giọng hỏi.

Tề Sóc quay đầu nhìn nàng, hai mắt giao nhau, lòng của nàng hơi co rút 1 chút, đau đến mức làm nàng không thể không tránh ánh mắt của hắn, để tránh làm hắn nhìn ra nàng đang rất đau lòng.

« Không cần, ta chỉ lấy mấy bộ quần áo thôi. » Hắn thản nhiên từ chối.

Nàng gật đầu, nghe thấy di động của hắn vang lên, ngẩn đầu nhìn, hắn đã đi vào phòng ngủ của bọn họ - không, từ nay về sau gian phòng ngủ kia sẽ không bao giờ có thể nói là của cả 2 nữa, bởi vì hắn sẽ chuyển ra ngoài.

Âm thanh vali rớt xuống, âm thanh mở khóa, còn có âm thanh quần áo từ trong tủ được lấy ra, âm thanh mở ngăn kéo, ngăn kéo phía trên cũng được kéo ra rồi, cuối cùng là âm thanh khóa kéo của vali và vali được kéo ra khỏi phòng.

Quan Chi Yên đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích nghe rõ tất cả những âm thanh đóng gói đồ đạc của hấn vừa rồi, cứ có 1 âm thanh vang lên thì lòng nàng mỗi lúc 1 thêm đau, chờ hấn kéo hành lý bước ra khỏi phòng, lòng của nàng đau đến chết lặng.

Hấn sẽ rời đi, vĩnh viễn rời bỏ nàng.

« Ta đi đây. » Hấn nói.

« Ừm. » Nàng mỉm cười, cảm giác giống như hấn chuẩn bị đi công tác, mà không phải là vĩnh viễn chuyển ra ngoài.

« Người phải tự lo cho bản thân mình nhé ? » Hấn giống như có hơi lo lắng nói.

« Ừm. » Nàng gật đầu, tiếp tục mỉm cười.

« Trong tủ lạnh còn có chút sủi cảo, nhớ hâm lên rồi ăn. »

« Ừm. »

« Cho dù người không thích nấu nướng, nhưng vì bất cứ tình huống nào, mặc kệ đồ ăn trong tủ lạnh hay muốn chuẩn bị thức ăn thì phải được nấu chín. »

« Ừm. »

« Nhớ bật đồng hồ báo thức. Tuy rằng hiện giờ người đã là sếp nhưng dựa vào cá tính của người hiện giờ sẽ càng đến muộn, sẽ phát sinh nhiều chuyện dễ luống cuống chân tay ngoài ý muốn. Điểm ấy người phải sửa lại. »

« Ừm. »

« Buổi tối không cần phải tăng ca quá muộn. Thời điểm về nhà 1 mình phải chú ý cẩn thận nhìn trước sau có hay không bị người khác theo dõi. Về nhà phải khóa cửa cẩn thận. »

« Ừm. »

« Điện thoại của ta luôn mở 24/24, có việc gì đều có thể gọi cho ta. »

« Ừm. »

« Vậy... ta đi đây. »

« Ừm. » Nàng tiếp tục mỉm cười – cũng sắp cười không nổi rồi.

« Vậy hẹn gặp lại sau. » Tề Sóc nhìn sâu vào mắt nàng 1 cái, sau đó xoay người rời khỏi nhà.

1 tiếng phanh, cửa đã đóng.

« Ừm. » Nàng mỉm cười, thì thào trả lời, cổ nén khóc cả nửa ngày trời, bây giờ rốt cuộc không thể nén được nữa, nước trào ra khỏi hốc mắt, nhanh chóng từng giọt từng giọt không ngừng chảy xuống từ đôi mắt nàng.

« Tốt... Tốt... Tốt... » Không, nàng tuyệt không tốt.

Nàng không muốn cùng hấn chia tay, không muốn hấn rời đi.

Nàng không cần ăn sủi cảo, không muốn tiến vào nhà bếp, bởi vì chỉ cần nghĩ đến mùi dầu mỡ là nàng cảm thấy buồn nôn rồi.

Nàng cũng không thích đồng hồ báo thức đột nhiên vang lên, bởi vì nàng sẽ bị dọa tỉnh giấc.

Nàng không có biện pháp thay đổi tính luống cuống chân tay, bởi vì non sông dễ đổi bản tính khó dời mà.

Nàng lại càng không nghĩ tới việc tăng ca quá muộn, nhưng công việc làm không xong mà lại không có người giúp nàng, hơn nữa bây giờ nàng lại còn mang thai, căn bản là không có biện pháp giảm bớt công việc a.

Hiện tại nàng cũng không thể liên gọi điện cho hấn, chẳng lẽ lại nói hấn không cần phải đi, nói cho hấn nàng không có biện pháp tự chăm sóc mình, muốn hấn trở về bên nàng giống như lúc trước sao, cùng nàng chăm sóc đứa trẻ trong bụng nàng sao ?

Không còn kịp nữa rồi, hắn đã muốn rời đi, chắc là trong lúc ở bên cạnh Đoàn tiểu thư mà quyết định như thế rồi.

Hắn đã không còn yêu nàng, nàng phải chấp nhận sự thật thôi.

Từ giờ trở đi nàng phải học cách tự chăm sóc cho bản thân mình thôi, nếu không thì trong tương lai làm sao có thể lo được cho đứa con trong bụng nàng đây ?

Đừng khóc, Quan Chi Yên. Kỳ thực sống độc thân cũng không phải là việc khó gì, dù sao hơn 1 năm trước, trước khi gặp hắn, không phải tự hắn mạnh bạo chuyển vào sống cùng nàng thì nàng cũng đã sống 1 mình cũng rất tốt hay sao ? Không có lý gì mà chuyện trước kia làm được thì hiện tại không làm được cả.

Kiên cường 1 chút, dũng cảm 1 chút, cho dù hắn đã đi rồi, người cũng không phải chỉ có 1 người, bởi vì trong bụng người còn có đứa nhỏ sao, chờ nó ngày 1 lớn lên, 10 tháng sau, căn phòng này sẽ không còn lạnh lẽo im ắng như giờ nữa.

« Không sao. » Giọng Chi Yên nghẹn ngào, thì thào tự nói với chính mình « 10 tháng sẽ trôi qua nhanh thôi. »

Thời gian chuyên tâm vào công việc rất đặc biệt a, nàng chỉ cần đem công việc đặt lên hàng đầu, chắc chắn 10 tháng sẽ trôi qua rất nhanh.

Lau đi những giọt nước mắt còn đọng trên mi, nàng đi vào phòng ngủ, cố ý mở tủ quần áo ra nhìn 1 khoảng không gian lớn đã không còn đầy đồ nữa, sau đó nhanh chóng thay đồ mặc nhà rồi quyết định vào phòng làm việc.

« Lão đại, người thật sự quyết định làm như vậy sao ? » Nhìn Tề Sóc đem valy nhét vào cốp sau của xe, Tiểu Trần vẫn hoài nghi nhìn hắn hỏi.

« Chẳng lẽ người đã hối hận vì đã cho ta mượn phòng nhà người để ở sao ? » Tề Sóc nhìn hắn hỏi.

« Không phải. » Tiểu Trần nhanh chóng phủ định, sau đó quay đầu nhìn thoáng về phía tòa nhà phía sau lưng mình « Người chuyển đi như vậy, để đại tẩu ở nhà 1 mình, chẳng lẽ không lo lắng gì sao ? »

« Nàng không phải tiểu hài tử. »

‘Nhưng không phải người đã nói rằng nàng thường không tự chăm sóc cho bản thân mình được mà, tựa giống như tiểu hài tử hay sao ? »

« Cho nên ta nên chiếu cố đến nàng cả đời, cho dù sau khi ngoài miệng nàng nói muốn cùng ta chia tay ? »

« Vấn đề không phải ở chỗ đại tẩu nói muốn chia tay, mà cơ bản ở chỗ người không yên lòng với nàng, không muốn chia tay với nàng không phải sao ? Một khi đã như vậy, người cần gì phải giả bộ chia tay với nàng làm gì ? »

« Là chính nàng nói muốn chia tay, ta phải làm cho nàng cảm nhận sâu sắc việc nàng không có ta là không được. »

« Người như vậy thật sự rất giống tiểu hài tử nha. » Tiểu Trần thốt ra 1 câu kết luận rất đúng trọng tâm.

Đột nhiên Tề Sóc trừng mắt liếc hắn 1 cái.

« Ok, ta ngậm miệng không nói gì nữa là được chứ gì ? » Tiểu Trần lập tức giơ tay đầu hàng « Cho nên việc chúng ta vất vả chuẩn bị cho hôn lễ không cần phải tiến hành nữa đúng không ? » Hắn hỏi.

« Vô nghĩa. » Tề Sóc lại trừng hắn liếc 1 cái.

« Nhưng hai người các người không phải hiện tại đang âm ỷ chia tay không phải sao, mà kế hoạch này cũng chỉ còn có 2 tuần mà thôi, đến lúc đó nếu 2 người giả thành thật hoặc không còn đồng thuận thì phải làm sao ? »

Tề Sóc nghe vậy phẫn hận trừng mắt nhìn tên kia, ánh mắt lạnh băng đủ giết người a.

« Ta chỉ nói là nếu thôi a, nếu... » Tiểu Trần vội vàng lên tiếng trấn an.

« Sẽ không có chuyện đó. » Hấn nói, ý tứ ở đây của hấn có nghĩa sẽ không phát sinh chuyện như vậy.

« Hảo, sẽ không có chuyện đó. » Tiểu Trần lập tức nhanh nhẩu gạt đầu phụ họa.

« Đi thôi. » Tề Sóc ngồi vào xe đầu tiên « Trong 2 tuần tới này đành phải làm phiền người rồi. »

« Không phiền, tuyệt đối không phiền hà gì. » Tiểu Trần lắc đầu nói, trong lòng thì hối hận không chịu nổi. Tại sao tối qua hấn lại đem lão đại về nhà chỉ không biết, sao không đưa đến khách sạn cho rồi ? Như thế tốt hơn, ước chừng sắp tới sẽ có thêm 1 người nữa, mà người này tâm trạng đang không tốt, làm thế nào hấn có thể thân mật cùng với vợ yêu đây, với tiểu bảo bối đây a ?

Tương lai 2 tuần thật gian nan nha.

19. Chương 9.01

« Quan tỷ, người vẫn chưa về sao ? » Tiểu Dương ngẩn đầu lên nhìn đồng hồ rồi mở miệng hỏi. Đã sắp đến 10h đêm rồi.

« Công việc hiện tại còn làm chưa xong, tối nay ta ở lại. » Chi Yên không ngẩn đầu lên nói.

« Người đã liên tục tăng ca 1 tuần rồi, Quan tỷ. » Tiểu Dương nhin không được cất tiếng nhắc nàng.

Nàng ngẩn đầu hơi sững sốt, nhìn về phía hấn.

« Vậy sao ? Ta đã tăng ca liên tục 1 tuần rồi sao? » Nàng thì thảo nhẹ giọng tự nói với mình, cái chính là khoảng thời gian này thật đặc biệt, nàng đã đắm đầu vào công việc điên cuồng, không nghĩ rằng đã trôi qua 1 tuần rồi.

« Đúng vậy. » Hấn ra sức gạt đầu « Cho nên hôm nay chỉ cần đến đây thôi, sớm về nhà nghỉ ngơi 1 chút cho tốt có đúng không ? » Hấn khuyên bảo.

« Ta cũng muốn thế nhưng hiện giờ ta còn rất nhiều việc vẫn chưa hoàn tất a. » Nàng nhìn 1 bàn đầy văn kiện rải rác chất chồng lên nhau, bắt mắt dĩ nhún nhún vai.

« Cho dù có tiếp tục thì vẫn chưa làm xong mà không phải sao ? Nếu đã như vậy, ngày mai tiếp tục vẫn tốt hơn mà. » Hấn nói.

« Người không phải giám đốc nên mới nói như vậy. » Quan Chi Yên mỉm cười nói « Có chút công việc đã đồng ý hoàn thành đúng hẹn thì cho dù có thức suốt đêm cũng phải đẩy nhanh tốc độ hoàn thành, đây là vấn đề chữ tín. »

« Nhưng theo ta được biết, gần đây không có văn kiện hay công việc nào cần phải vội hoàn thành không phải sao ? »

« Chính xác nhưng Bách Huệ không ở đây, công việc của ta đột nhiên tăng lên gấp đôi rồi, nếu không tăng ca xử lý như đã nói thì không phải sớm hay muộn gì cũng sẽ thành văn kiện khẩn cấp hay sao. »

« Nhưng Dương tỷ tuần sau sẽ trở về, không phải là vĩnh viễn không quay lại ! » Hấn nhin không được lớn tiếng nói.

Nàng bị hấn làm cho hoảng sợ « Tiểu Dương ? »

« Thực xin lỗi Quan tỷ, ta không phải cố ý muốn lớn tiếng với người như vậy nhưng người thật sự làm cho người ta tức giận, người có biết hay không ? » Biểu hiện của Tiểu Dương như có vẻ bằng bất cứ giá nào cũng phải nói « Người có biết gần đây người đã gần đi rất nhiều hay không ? Không ăn không uống, thân thể không thoải mái lại không đi bác sĩ, chỉ biết không ngừng làm việc, tăng ca tăng ca, làm hại mọi người đều lo lắng cho người không thôi, còn phải sắp xếp cùng người tăng ca nữa ? »

« Thực xin lỗi, ta không biết các người ở lại tăng ca là vì muốn giúp ta. »

« Quan tỷ, cầu xin người đó có được không ? Cho dù người không suy nghĩ đến thân thể hay sức khỏe của mình, cũng phải thay ta cùng Tiểu Lí suy nghĩ 1 chút chứ. Tiểu Lí nói nếu hấn còn tăng ca mãi như vậy,

bạn gái của hắn sẽ chia tay hắn mất. » Tiểu Dương cầu xin nói « Cho nên người có thể làm ơn đừng tăng ca nữa được không, để ta đưa người về nhà, hôm nay chỉ làm đến đây thôi ? »

Đều do hắn nói như vậy, nàng còn có thể nói khác đi được sao ? Quan Chi Yên nhẹ nhàng gật đầu.

« Vậy thì tốt quá. » Hắn không tự chủ khí sâu 1 hơi.

« Người chờ ta 1 chút, ta đi thu dọn đồ đạc. » Nàng trả lời hắn.

« Tốt. »

Xem ra về sau này không thể cứ làm việc mãi ở văn phòng được rồi, phải đem công việc về nhà mới có thể tránh liên lụy đến mọi người. Quan Chi Yên nghĩ thầm trong lòng, kỳ thực thì như thế cũng tốt, đem công việc mang về nhà, nàng có thể làm đến mấy giờ cũng được, lại càng không cần phải suy nghĩ làm sao hoàn tất sớm công việc để không phải nửa đêm nguy hiểm đón taxi về nhà.

Sao nàng có thể ngốc như vậy a ? Phải sớm nghĩ đến biện pháp nhất cử lưỡng tiện này mới đúng.

Đem những bản thiết kế cuộn lại, bỏ vào ống đựng, rồi cầm 1 số tài liệu cần thiết cho vào túi, nàng đứng lên đi về phía Tiểu Dương nói « Xong rồi, có thể đi. »

Hắn gật đầu, hai người nhìn 1 lượt văn phòng sau đó đóng cửa khóa kỹ lại, cùng nhau đi ra cửa công ty, đến bãi đỗ xe.

« Quan tử, ta nhớ rõ hình như buổi tối người chưa ăn gì đúng không ? Người có muốn đi ăn rồi về nhà hay mua mang về ? » Tiểu Dương cho xe rời khỏi bãi rồi đột nhiên hỏi.

« Không cần, ta không thấy đói. » Nàng lắc lắc đầu.

« Không đói cũng phải ăn 1 chút mới được a, nếu không thì bệnh dạ dày của người làm sao tiến triển tốt ? » Hắn nhăn mày nhăn mặt.

« Ta không biết người lại hay lải nhải đến vậy nha. » Quan Chi Yên nhìn hắn trêu chọc 1 câu.

« Ta cũng đâu thích nói nhiều đâu, nhưng là do người tuy tuổi có lớn hơn ta, năng lực so với ta cũng cao hơn, kinh nghiệm sống cũng nhiều hơn ta, lại hoàn toàn không hiểu biết không tự chăm sóc cho mình được. » Hắn nói xong đột nhiên khẽ thở dài « Tề tiên sinh thực vất vả. »

« Sẽ không. » Nàng trầm mặc trong chốc lát, nhẹ giọng nói.

« Cái gì sẽ không ? » Hắn nhìn nàng 1 cái hỏi.

« Chúng ta đã chia tay rồi. » Nàng trả lời.

« Cái gì ?! » Tiểu Dương quát to 1 tiếng, xe đang chạy lạc cả tay lái, suýt đâm vào xe ở làn bên cạnh. Hắn nhanh chóng ổn định lại rồi quay đầu hỏi nàng lại lần nữa « Cái gì ? ».

« Ta với hắn đã chia tay rồi. »

« Điều này sao có thể ? Hai người các người không phải sắp kết..... » Hắn đột nhiên ngậm miệng lại, nhớ tới việc này không thể tùy tiện nói được lại càng không thể nói bí mật này cho nàng biết.

Chính là hiện giờ tại sao lại thành như thế này nha ? Hại mọi người phải thật cẩn thận, [thảo mộc giai bình] (câu này nằm trong câu thành ngữ của người TQ xưa để nói tới những sự kiện về trận Phì Thủy => nguyên gốc cả câu là « Phong thanh hạc lệ, thảo mộc giai bình » ý nói quân Tần khi rút chạy sợ hãi đến mức nghe tiếng gió rít (phong thanh), hạc kêu (hạc lệ), nhìn thấy cây cỏ (thảo mộc) mà cũng tưởng là quân Tần đang đuổi theo mình {nguồn}), chỉ sợ để lộ 1 chút thông tin hay gì cũng có thể phá hư hết thảy, ngay cả buổi tối khi ngủ cũng cảm thấy áp lực hai nhân vật nam nữ chính này nhưng chia tay sao ? Là giỡn chơi hay thiệt vậy ?

« Mau kết hôn sao ? » Quan Chi Yên ngẩng lên cười khổ « Là vì điều gì mà làm cho người nghĩ tới chuyện không có thật như vậy ? »

Tiểu Dương không biết phải nói như thế nào, không thể nói cho nàng biết tất cả việc nàng sẽ kết hôn cùng với Tề tiên sinh, hôn lễ sẽ diễn ra vào tuần sau được, mọi người đều biết chỉ có nàng – tân nương là không biết gì a ?

Thật sự là hao tổn tâm trí, không biết hai người bọn họ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, khó trách Quan tỷ gần đây rất hay buồn rầu không vui, mỗi ngày đều vùi đầu tăng ca, cũng không hề thấy Tề tiên sinh tới đón nàng tan tầm, thì ra nguyên do là bọn họ cãi nhau âm ỹ rồi dẫn tới việc chia tay này.

Nhưng lần chia tay này có vẻ cũng không thay đổi nhiều đến đại cục sớm tới ? Dù sao hẳn từ đầu tới cuối cũng chưa nghe thấy việc hủy bỏ hôn lễ a.

« Quan tỷ, người không cần cảm thấy đau khổ như thế, theo ta thấy Tề tiên sinh rất yêu người, không bao lâu hẳn hết giận sẽ trở về bên cạnh người thôi. » Hẳn vội vàng an ủi nàng.

Quan Chi Yên lắc đầu, vẻ mặt nàng như không muốn nhắc đến chuyện này nữa.

« Phía trước đèn xanh đèn đỏ quẹo trái đi vào có 1 quán bán [đậu hủ thúi], ta đột nhiên muốn ăn [đậu hủ thúi], người đồng ý chở ta đi chứ? » Bỗng nhiên nàng chỉ vào hướng trước mặt mở miệng nói.

« [đậu hủ thúi] ? » Vẻ mặt của hắn nhất thời nhăn nhó.

« Người không dám ăn [đậu hủ thúi] ? »

Tiểu Dương không chút do dự ra sức gạt đầu, hắn sợ chết khiếp cái hương vị này !

« Vây thôi, quên đi. »

« Cám ơn người. » Hắn lập tức tươi cười lộ ra vẻ mặt như tránh được 1 kiếp « Ngoại trừ những loại thức ăn có mùi vị như thế, người không nghĩ đến việc muốn ăn cái gì khác sao, Quan tỷ ? »

« Thôi quên đi, ta về nhà tự mình nấu lấy mà ăn vậy. »

Nghe nàng nói như vậy, Tiểu Dương an tâm, dọc theo đường về cũng không nhắc lại chuyện ăn uống của nàng nữa, lái xe tiến thẳng đưa nàng về đến cửa nhà.

Sau khi xuống xe, vẫy tay tạm biệt hắn, Quan Chi Yên nhìn xe hắn rời đi, bất giác thở dài, Tiểu Dương dù sao cũng không phải Tề Sóc nha, làm sao biết được nàng căn bản là người không giỏi nấu nướng, còn tự mình nấu ăn gì chứ ?

[Đậu hủ thúi] a, Tề Sóc cũng rất sợ cái mùi này, luôn nói nó có mùi thiu thối. Nhưng ngay cả như vậy, chỉ cần nàng muốn ăn, hắn vẫn bịt mũi dẫn nàng đi, hoặc giúp nàng đi mua.

Tề Sóc.....Nàng không nên lại nhớ hắn mãi như vậy, bọn họ đã chia tay rồi. Hắn đã rời khỏi nàng ra đi rồi.

Hốc mắt lại có điểm nóng lên. Cứ mỗi khi nàng nghĩ tới việc [Hắn đã rời khỏi nàng ra đi], nước mắt lại bắt đầu chảy xuống, lần nào cũng như lần nào.

Nàng dùng sức trừng mắt nhìn, đem lệ thu lại, không cho nó chảy ra nữa.

Trong sách nói cảm xúc sản phụ cũng truyền tới thai nhi cũng như sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của nó, cho nên nàng không thể cứ khóc mãi như vậy, nhất định phải tận lực bảo trì tâm trạng thoải mái mới được.

Mỉm cười chào người bảo vệ, nàng vào thang máy hướng thẳng về căn hộ của mình, mở khóa đẩy cửa bước vào.

1 tuần trôi qua, căn hộ vẫn 1 mảng im ắng tối đen, nàng vào phòng khách bật đèn, rồi mở tivi, sau đó về phòng ngủ thay đồ tắm rửa.

Âm thanh từ tivi không ngừng truyền phát thông tin, xua đi không gian trầm tĩnh trong phòng.

Quan Chi yên tắm rửa xong rồi quay trở lại phòng khách, trước tiên nàng pha bình trà đặt trên mặt bàn phòng khách rồi uống lấy mấy ngụm, cuối cùng thì ngồi xếp bằng trên sofa, bắt đầu chuyên tâm làm việc.

Tivi vẫn tiếp tục được mở, đan xen với âm thanh lật tài liệu, từng trang từng trang, còn có tiếng đặt chén trà trên bàn thủy tinh. Trong đêm khuya, âm thanh trong phòng khách không ngừng vang.

Ngoài cửa sổ 1 mảng tối đen, đồng hồ trên trên tường nhảy từng giây từng phút, chén trà đặt lên hạ xuống thêm vài lần.

Người mệt mỏi ngồi trên sofa đã bắt đầu buồn ngủ, đang ngồi bất tri bất giác chuyển thành nằm xuống.

Tivi vẫn còn truyền tin, nhưng thiếu đi thanh âm của tài liệu, tiếng lật giấy cùng tiếng của chén trà chạm vào mặt bàn. Bỗng chốc tất cả đều trở nên tịch mịch.

20. Chương 9.02

Ngoài cửa sổ, ánh sáng mặt trời thông thả tràn vào phòng, một ngày mới đã tới.

« Linh... »

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên có vẻ rất khẩn cấp, nháy mắt Chi Yên bị giật mình bất ngờ nhồm người tỉnh dậy, suýt nữa thì ngã khỏi sofa.

Nàng vội vàng ổn định lại chính mình, mờ mịt nhìn xung quanh, tựa hồ không rõ đã có chuyện gì xảy ra, hiện giờ mình đang ở nơi nào, bỗng tiếng chuông điện thoại tiến thẳng vào tai làm nàng quay đầu lại, bây giờ mới hiểu rõ mình đang ở đâu đang làm sao.

Nàng rướn người khỏi sofa, nhanh tay nhấc ống nghe lên.

« Alo ? » Sao hòng nàng có vẻ đau đau nhỉ ?

« Alo ? Cho hỏi có Quan Chi Yên tiểu thư ở đó không ? » Giọng nói đầu dây bên kia hơi do dự.

« Tiểu Lí hả ? » Nàng nghe thấy giọng nói quen thuộc.

« Quan tỷ ? Là người à ? Sao giọng của người có vẻ kì vậy, không giống như thường ngày, ta còn tưởng mình gọi nhầm số. » Tiểu Lí nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

« Hòng có hơi không thoải mái. » Nàng băng quơ giải thích 1 cách nhẹ nhàng « Sao người lại gọi điện thoại đến đây, có việc gì sao ? »

« Quan tỷ, không phải người đã quên buổi hẹn với Lưu tiểu thư lúc 10 giờ đó chứ? Vị kia đã gần tới rồi, mới này còn gọi điện hỏi đường đi như thế nào ? »

Chi Yên nghe vậy nhanh chóng nhìn về phía đồng hồ trên tường, chỉ thấy nó đã gần điểm 10 giờ.

Trời ơi, gần 10 giờ rồi !

« Tiểu Lí, trước tiên người giúp ta đón tiếp Lưu tiểu thư 1 chút, trong vòng 30' nữa ta sẽ có mặt. » Nàng nói thật nhanh rồi gác ống nghe, nhảy khỏi sofa bằng 1 tốc độ nhanh nhất, thu dọn hết các giấy tờ tài liệu trên mặt bàn, sau đó xoay người bước nhanh về phòng ngủ.

« A ! » Bởi vì quá luống cuống chân tay, đột nhiên ngón chân nàng đá vào chân bàn, hại nàng thống khổ ngồi xồm xuống, khuôn mặt vắn vẹo biến sắc.

Nàng cúi đầu nhìn ngón chân của mình, chỉ thấy móng chân đã bị bật ra, bắt đầu chảy máu.

Đau quá !

Nàng nhịn không được rơi lệ, nhanh chóng với tay lấy mấy tờ khăn giấy gần đó, ra sức chặn miệng vết thương.

Còn có vị khách đang đợi nàng, nàng phải nhanh chóng tới công ty mới được. Tự nhắc nhở mình, sau đó lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, tự buộc mình phải bước nhanh về phía phòng ngủ.

Nhanh nhẹn thay quần áo, đeo túi xách lên, nàng đổi chân lao nhanh ra khỏi nhà, lại phát hiện chính mình chưa gọi taxi.

Bỗng chốc hốc mắt đỏ lên rồi bị nước bao phủ làm mờ, nàng giận mình đã quá vô dụng, thật sự tức giận tức giận...

Nhưng cho dù có như thế thì nàng cũng không có thời gian để vô dụng nữa vì có người đang chờ nàng.
Vừa nhắc cái chân đau bước đi vừa lau nước mắt, nàng tiến tới đường lớn, nơi đó chắc sẽ bắt được taxi.

Đã 10 ngày rồi, tại sao nữ nhân kia ngay cả di động cũng không gọi cho hắn, nàng thật sẽ như vậy hay sao ? Thật sự là làm hắn tức chết a !

Ba ! Tiếng bút máy bị bẻ gãy trên tay, nó như muốn trả lời thay cho câu hỏi của hắn.

Cho dù hôm nay có cảm thấy tệ đi chăng nữa thì cần gì phải hại tới mấy cây bút máy vô tội ? Cho dù công ty lại kiếm tiền để mua bút máy thì với tốc độ phá hoại như thế cũng có thể sẽ không làm cho công ty xuống dốc mà chỉ tự làm mình mệt thôi a.

Không thể cứ như vậy mãi được.

Tiểu Trần cùng Dương Tử liếc mắt nhìn nhau 1 cái, đồng thời trong mắt của đối phương đã thấy quyết tâm [dìm thuyền đập nổi]*? (* :thành ngữ xuất hiện từ mệnh lệnh đập nổi nấu cơm và dìm thuyền sau khi đã qua sông đi cứu Triệu của Hạng Vũ. Câu này nói lên ý định quyết tâm tiến về phía trước để tử chiến chứ không chịu lùi lại phía sau. Vận dụng rộng hơn, “tình cảnh dìm thuyền đập nổi” là tình cảnh chỉ còn cách tiến chứ không còn đường lui)

Bọn họ không hện mà cùng nhau đẩy ghế đứng dậy, sau đó cùng bước về phía người đang có tâm trạng tích tụ suốt 10 ngày qua, làm cho bọn họ đi theo lão đại mà trong lòng run sợ suốt mấy ngày nay.

« Lão đại. » Dương Tử lên tiếng.

Tề Sóc quay đầu nhìn về phía 2 người bọn họ « Có chuyện gì ? »

« Người liền đi nhận sai, xuống nước được không ? » Dương Tử hỏi.

Tề Sóc giận dữ trừng mắt lạnh băng.

« Đã qua 10 ngày rồi, nếu người cứ tiếp tục như vậy, không cần thận thì đại tẩu chia tay thật thì sao, sau đó thì sẽ bắt đầu có người theo đuổi a. » Tiểu Trần nhìn hắn nói.

« Nàng dám ! » Tề Sóc đột nhiên thốt ra.

« Vì sao không dám, cả 2 người đều đã [chia tay] rồi không phải sao ? Vì sao nàng ấy lại không thể có bạn trai mới chứ ? » Tiểu Trần giải thích.

« Đó là giả ! »

« Nhưng đại tẩu đâu có biết đó là giả, hơn nữa đã qua 10 ngày người không quan tâm tới nàng, nàng ấy sẽ cho đó là giả sao ? » Tiểu Trần nói rõ hơn.

« Quan trọng nhất là người lại không chịu để cho chúng ta nhiều chuyện nói cho nàng biết người yêu nàng ấy rất nhiều, kiếp này ngoại trừ nàng ấy ra sẽ không có khả năng yêu nữ nhân khác. » Dương Tử bổ sung.

« Cứ cho những điều các người nói đều nói là thật đi, vậy tại sao nàng không biết, cũng không có động tĩnh gì ? » Tề Sóc giận không thể nói gì hơn được. Nếu thật như lời của mấy người kia nói, trong khoảng thời gian 10 ngày gần gũi mà nàng dám vui đùa cùng nam nhân khác, hắn nhất định sẽ bóp chết nàng !

Tiểu Trần cùng Dương Tử lại liếc nhìn nhau, [hết nói nổi rồi].

Tuy rằng nữ nhân yêu nam nhân thường nói nam nhân có đôi lúc khó hiểu, nhưng nghĩ kỹ lại thì kỳ thực nữ nhân quá thông minh mất rồi, nhất là hay để tâm vào những chuyện nhỏ nhặt ! Khi yêu thì luôn đem chuyện đơn giản làm cho trở nên phức tạp, bất quá nói rằng quay lại, bọn lão đại cũng thật là, vì tuổi tác mà ngại mối quan hệ này sao ?

Suy đi nghĩ lại 1 tí thì thật sự là giống như vậy a, dù sao năm nay lão đại cũng chỉ mới 25 tuổi mà thôi, ước chừng còn nhỏ hơn bọn họ đến 6-7 tuổi, cũng khó trách bọn họ luôn cảm thấy thái độ hiện giờ của hắn có hơi trẻ con.

« Rốt cuộc đại tẩu có hay không có bạn trai mới thì chuyện này ta không biết, bất quá mấy ngày hôm trước có gặp nàng, nhưng phát hiện nàng đã gãy đi rất nhiều. » Tiểu Trần lơ đãng nhắc tới.

« Hơn nữa còn hơi hốc hác, sắc mặt xanh xao. » Dương Tử phụ họa theo.

Mặt Tề Sóc nhất thời trầm xuống.

« Người cũng đã gặp nàng rồi ? »

« Ta gặp nàng vào ngày hôm qua, còn phát hiện nàng đi cà nhấc, giống như chân bị thương hay gì đó. »

« Nhưng mấy ngày trước thấy nàng vẫn bình thường, chân tay đâu có làm sao, còn rất tốt nữa, đã xảy ra chuyện gì ? Không phải là tai nạn giao thông đó chứ ? »

Cầm Tề Sóc đột nhiên rung nhẹ.

« Không phải, vừa rồi khi ta ra ngoài ăn trưa có gặp Tiểu Bình, nghe nàng ấy nói Chi Yên không cẩn thận đá trúng chân bàn, tuy không có việc gì nguy hiểm nhưng cũng bị bật mất móng chân. »

Tề Sóc nghiêng chặt răng, nắm chặt tay, càng lúc càng tức giận. Cái nữ nhân kia thật... !

« Trời a, chỉ nghĩ thôi cũng đã cảm thấy đau chết người, khó trách nàng lại đi cà nhấc như vậy. » Tiểu Trần không hồi rùng mình.

« Cho dù chân thọt vì vết thương nhỏ đó thì vẫn còn tốt, nhưng ta lại lo lắng tới chuyện khác nữa. » Dương Tử nhăn trán nói.

« Chuyện gì ? »

Tề Sóc không tự chủ được, căng thẳng thần kinh.

« Thân thể đại tẩu. »

« Là ý gì ? »

« Nghe nói sáng hôm nay tại văn phòng, đại tẩu té xỉu. »

Phanh ! Văn phòng đang yên lặng bất thành linh có âm thanh đồ đạc rơi rớt lung tung rồi tiếp tới là 1 tiếng vang thật lớn.

Một bóng người phóng ra như bay trước mắt mọi người, giây tiếp theo là 1 tiếng động lớn như nổ tung ở cửa chính, sau đó phòng làm việc liền khôi phục lại không gian yên tĩnh.

« Động tác thật mau. » Tiểu Trần mở miệng nói.

« Ta còn nghĩ hần sẽ còn lâu mới phản ứng chứ. » Dương Tử nói.

« Nếu lão đại biết hai người các người đánh lừa hần, 2 người các người nhất định chết chắc rồi. » A Thác đang ngồi phía trước đột nhiên lên tiếng.

« Người có nói dối sao ? » Dương Tử hỏi Tiểu Trần.

« Không có. » Tiểu Trần đáp.

« Ta cũng không có. » Dương Tử lắc đầu.

« Vậy thì càng thảm hơn rồi, biết mà không báo tội càng thêm nặng, các người chết chắc rồi. » A Thác nói.

Tiểu Trần cùng Dương Tử im lặng, không tự chủ được quay sang liếc mắt nhìn nhau một cái, sẽ không thảm như vậy thật chứ?

« Phanh ! »

Một tiếng nổ làm cho mọi người trong văn phòng nháy mắt ngẩng đầu, không hẹn mà đồng thời nhìn về phía cửa chính.

Tề Sóc thở hổn hển chạy từ phòng làm việc của mình tới. Mắt hần lóe sáng như có tia lửa điện, trong nháy mắt liền đem mỗi một khuôn mặt trong văn phòng xem qua một lần. Người hần muốn tìm không có ở đây.

« Cô ấy đâu rồi ? » Hấn nhanh chóng hỏi.

Mọi người mờ mịt không hiểu, chỉ có Tiểu Bình thông minh lập tức hiểu ra người hấn hỏi vừa rồi là ai.

« Quan tử trong người không thoải mái, bị chúng ta bắt về nghỉ ngơi rồi. » Tiểu Bình trả lời.

Tề Sóc rất nhanh hướng nàng gật đầu 1 cái, như muốn nói lời cảm ơn, giây tiếp theo nhanh như gió lại biến mất trước mặt mọi người.

Hấn lao ra cửa lớn, trực tiếp ngồi vào chiếc taxi đang đỗ bên đường, ngay cả việc chạy đến bãi đỗ lái xe cũng không nguyện ý sẽ làm lãng phí thêm thời gian, thăm nghĩ trong thời gian nhanh nhất, ngắn nhất nhìn thấy nàng.

Hấn thật là sắp bị nàng làm cho tức chết rồi!

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra với nàng vậy chứ? Rõ ràng đáp ứng hấn hảo hảo chiếu cố chính mình, kết quả chỉ mới qua 10 ngày mà thôi, thế nhưng nàng lại chăm sóc chính mình đến ngất xỉu, ý nàng nghĩ hấn sẽ tức chết, làm cho hấn tự trách, làm cho cuộc sống hằng ngày của hấn đau khổ hơn có phải hay không?

Kiếp trước nhất định hấn đã thiếu nợ nàng rất nhiều, nên kiếp này nàng mới có thể dùng phương pháp này ở bên cạnh hấn, làm cho hấn cam tâm tình nguyện vì nàng làm trâu làm ngựa, cho dù là bị nàng tức giận đến chết khiếp cũng không rời được nàng, không yên lòng, suốt ngày nhớ nàng lo lắng cho nàng.

Nàng thật là đáng ghét, tra tấn hấn như vậy!

Nhưng khi vừa nghe người ta thấy nàng gầy đi, bị thương, té xỉu, hấn lại thăm trách chính mình.

Chết tiệt ! Rốt cuộc vì sao hấn lại giận dữ nàng chứ, vì sao lại giả bộ đồng ý chia tay và còn chuyển ra ở riêng ? Thật sự hấn muốn tự đánh chết mình a!

« Tiên sinh lái xe, có thể phiền người chạy nhanh hơn được không ? » Hấn nhin không được mở miệng yêu cầu.

« Tiên sinh, ta đã chạy đến 60km/h rồi, vậy là nhanh lắm rồi. » Người lái xe bất đắc dĩ trả lời.

Tề Sóc đột nhiên hít sâu một hơi, dùng sức áp chế lòng nóng như lửa đốt đến sôi ruột, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ taxi cảnh vật cứ vùn vụt lao nhanh.

Taxi vừa chờn tới nơi thì hấn đã mở bóp lấy tiền. Xe vừa dừng lại hấn không nói lời nào đã nhanh chóng quăng tiền rồi mở cửa bước xuống chạy, ngay cả người bảo vệ hướng hấn chào hỏi hấn cũng không đáp lại, sải những bước dài tiến thẳng tới lầu 9.

Đẩy cửa ra, trong phòng một mảnh trầm tĩnh, phòng khách trên bàn trà để đầy đồ ăn cùng tư liệu, đèn cũng không bật. Nàng đang ở trong phòng ngủ nghỉ ngơi sao?

Tề Sóc nhẹ nhàng đóng cửa lại sau đó không tự chủ được phóng tới phòng ngủ, đẩy cửa ra bên trong cũng không hề có một bóng người, bất ngờ sững sốt.

Không phải nàng không thoải mái mới về nhà nghỉ ngơi sao? Vì sao không ai ở nhà vậy? Người đang ở nơi nào rồi?

« Chi Yên ! » Đột nhiên hấn kêu lên, nghĩ rằng nàng có thể ở trong toilet?

Nhưng trong phòng vẫn như cũ yên ắng, không người đáp lại.

« Chi Yên. » Hấn ra khỏi phòng lại gọi thêm 1 lần nữa, vẫn không người trả lời.

Nàng quả nhiên không ở nhà, đã đi đâu mất rồi?

Di động. Đúng rồi.

Hấn lập tức cầm lấy điện thoại bấm số của nàng, 1 lúc sau trong phòng bỗng vang lên một hồi nhạc chuông, ngay bên cạnh sofa mà hấn đang đứng. Hấn tắt máy cất vào túi quần, rõ ràng điện thoại của nàng còn ở đây mà!

Đáng giận, nàng rốt cuộc chạy đi đâu, vì sao không mang theo di động ra ngoài?

Có phải lại chạy tới phòng làm việc rồi hay không?

Hắn lại lấy điện thoại gọi đến văn phòng làm việc của nàng, nhưng cũng được trả lời lại là không có. Hắn tiếp tục gọi cho văn phòng của mình, nghĩ rằng nàng có lẽ sẽ đi tìm hắn, nhưng vẫn chung 1 đáp án [không có tới]. Đáng giận, nàng rút cuộc đi đâu vậy?!

Một ý nghĩ đột nhiên chui vào trong đầu hắn, làm cho hắn cứng đờ người.

Không phải rằng nàng cảm thấy thân thể không được tốt, đã đi bệnh viện khám rồi chứ, hiện giờ đang nằm trong phòng cấp cứu?

Không do dự hay tự hỏi nữa, hắn lập tức nắm lấy chùm chìa khóa đang đặt gần cửa lên, sau đó tông cửa xông ra.

Thang máy chuẩn bị hướng tới lầu 9, hiện đang di chuyển từ lầu 5 tới lầu 6 , sau đó tới lầu 7, lầu 8, lầu 9...

Khi hắn vừa lao ra, cửa thang máy vừa vặn ở trước mặt hắn chậm rãi mở ra, trong lòng hắn hiện giờ đang lo lắng suy nghĩ đến hình dáng Chi Yên nằm ở bệnh viện nên không hề để ý tới thang máy đã dừng ở lầu 9 rồi, hắn sốt ruột chuẩn bị phóng nhanh vào trong, rồi ngẩn đầu lên lại nhìn thấy người hắn đang tìm kiếm. Hắn bỗng nhiên đứng khựng lại, hai mắt kinh ngạc mở to.

“Người chạy đi đâu vậy?” Hắn tròn mắt nhìn nàng lớn tiếng hỏi.

Quan Chi Yên trừng mắt nhìn, suýt bị sự đột nhiên xuất hiện của hắn dọa choáng váng « Ta..... Đi mua 1 số thức ăn.” Nàng ngơ ngác trả lời, nhắc tới món ăn đang để trong túi nilon.

Hắn trừng mắt với nàng, trên mặt vừa lộ vẻ rất tức giận, lo lắng, phần nộ tất cả các loại cảm xúc phức tạp ? « Đi ra. »Hắn dùng tay đè nặng cửa thang máy nhìn nàng nói.

Nàng thoáng do dự định ra thang máy, hắn lập tức nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng lôi ra, liền đem cả người nàng kéo vào trong lòng, thân thủ gắt gao ôm lấy nàng.

21. Chương 10

Quan Chi Yên không biết làm thế nào mà mình vào được trong nhà, chỉ biết giây đầu tiên nhìn thấy hắn đứng trước mặt thét lên thì giây thứ 2 đã bị hắn gắt gao ôm lấy rồi.

Sau đó, khi vừa tiếp xúc với thân nhiệt ấm áp cùng mùi hương quen thuộc, mắt nàng lập tức nóng lên, nước mắt tuôn rơi, khóc rất nhiều. Tiếp theo thì nàng phát hiện bản thân mình đã ở phòng khách, cả người ngồi trên đùi hắn, bị hắn ôm vào trong lòng.

Nàng nghĩ hoài mà vẫn không rõ lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bọn họ làm thế nào vào được nhà, là nàng tự vào hay là bị hắn ôm vào? Bọn họ đứng ở ngoài cửa hết bao lâu, vào nhà từ khi nào? Nàng không nhớ gì nhiều, chỉ nhớ mỗi 1 việc là nàng đã khóc không ngừng mà thôi. Chi Yên tự cảm thấy bản thân mình quá mất mặt.

« Đỡ hơn chưa? » Cảm thấy nàng đã bình tâm lại, Tề Sóc đột nhiên mở miệng hỏi.

« Thực xin lỗi. » Nàng khàn khàn giọng nói, 2 tay nhẹ nhàng đẩy hắn ra, giãy dụa muốn nhảy khỏi đùi hắn, hắn lấy tay ôm ngang thắt lưng nàng, nháy mắt đem nàng kéo lại vào trong lòng.

« Người muốn đi đâu? » Hắn gắt gao vây quanh nàng.

Lòng nàng bây giờ tràn đầy chua xót, lại không biết nên nói từ đâu. Vị trí này đã không còn thuộc về nàng nữa rồi, không phải sao?

« Vì sao không nói gì hết? » Sự im lặng của nàng làm cho hắn lại 1 lần nữa mở miệng hỏi.

« Trước tiên người để cho ta ngồi vào sofa có được không? » Nàng vừa dùng tay tạo khoảng cách giữa bản thân mình và hắn, vừa lên tiếng yêu cầu.

« Vì sao? » Hắn hỏi.

Vắt và lấm Chi Yên mới ngừng khóc, vậy mà suýt chút nữa lại không kiềm chế được. Vì sao hắn có thể bình tĩnh đến tỉnh bơ hỏi như vậy? [Vì sao?] Chẳng lẽ hắn không biết đạo lý sao? Nếu làm cho bạn gái đương nhiệm của hắn biết hắn còn cùng bạn gái cũ này ôm ấp nhau thân mật, là chuyện không chỉ không tốt đối hai người bọn họ mà đối với đứa con còn đang nằm trong bụng nàng cũng không tốt.

Cuộc sống của nàng vất vả lấm mới có thể bình thường được một chút, đã vào trật tự được một chút, nàng không hy vọng hắn lại tới đây gây nhiễu loạn tâm tình và cuộc sống hiện tại mà nàng vất vả mới có được.

« Người biết vì sao. » Nàng nói.

« Bởi vì chúng ta chia tay phải không? » Hắn ôn nhu nhìn nàng « Nếu thật sự là nguyên nhân này, vậy thì rất đơn giản. Hủy bỏ chuyện chia tay, một lần nữa lại kết giao tùy ý người chọn, quan hệ của chúng ta cũng không có thay đổi. »

« Người không cần như vậy. » Quan Chi Yên nhin không được cất tiếng khóc cầu xin « Nếu người nói như vậy, thế thì Đoàn tiểu thư kia phải làm sao bây giờ? »

Hắn nhin không được sững sốt ngây dại một chút, hoài nghi nhìn nàng. « Cái gì mà có Đoàn tiểu thư ở đây? » (khổ..thế ta mới nói, trans cái chuyện này mà quay đi quay lại toàn 2 nam nữ nv9 cứ đi ăn dưa bở của nhau TT^TT...rõ khổ với cái cặp này..ăn dưa no quá riết thành bệnh lun à)

« Bạn gái của người. » Nước mắt vẫn còn rơi nhẹ, dần dần đọng lại nơi vành mi.

« Bạn gái của ai ? » Hắn nhăn mặt nhăn mày nhìn nàng chằm chằm hỏi.

« Người không cần lại gạt ta cũng không cần giấu giếm ta nữa, bởi vì ta đã sớm biết rồi. » Nàng lắc đầu nói.

« Rốt cuộc là người biết cái gì? » Tề Sóc đột nhiên dự cảm có lẽ đây là nguyên do mà nàng bỗng dưng muốn chia tay hắn.

Cái gì mà Đoàn tiểu thư, cái gì mà bạn gái? Ngoại trừ nàng ra, hắn làm gì còn có bạn gái nào nữa?

« Chi Yên? » Sự im lặng của nàng làm cho hắn nhin không được thúc giục.

« Ta nhìn thấy các người sóng đôi cùng nhau bước vào khách sạn thuê phòng. » Nghĩ đến hình ảnh mãi không quên ấy trong nháy mắt lại làm nàng bật khóc, nước mắt rơi xuống.

« Cái gì?! » Tề Sóc trong nháy mắt ngạc nhiên kêu to « Người vừa mới nói cái gì, ai cùng ai vào khách sạn thuê phòng? » Hắn lấy vẻ mặt khó có thể tin, mắt trừng mắt không di chuyển nhìn nàng lớn tiếng hỏi.

Trong đôi mắt đỏ au của Chi Yên, từng giọt nước mắt lại nối tiếp nhau rơi xuống, cuộn cuộn không ngừng.

Đột nhiên Tề Sóc cứng đờ, nhìn khuôn mặt rơi đầy lệ của nàng, hắn cảm thấy rất tức giận rất phẫn nộ, cảm thấy trong lòng có chút lạ lùng, rồi lại đau lòng không thôi.

Đương nhiên hắn biết nàng vừa mới nói [Các người] nhất định là chỉ hắn cùng vị Đoàn tiểu thư kia, nhưng chính hắn cảm thấy khiếp sợ cùng khó tin nên mới cố hỏi cho rõ hơn.

Cái nữ nhân này, rốt cuộc là do đâu mà nàng có thể nghĩ ra cái việc gây hiểu nhầm to đùng thế này chứ?

Khó trách nàng nói muốn chia tay, khó trách sau khi chia tay ngay cả 1 cuộc gọi cho hắn cũng không, khó trách nàng lại tự làm cho chính mình tiêu tụy, tự mình đau khổ như vậy, giống như hắn là cái người mặt dày siêu cấp vô lại, phụ lòng nàng. Cái nữ nhân này.

Nhưng tuy rằng nàng là nữ nhân thường làm hắn tức giận muốn học máu, nhưng hắn vẫn hảo hảo yêu nàng.

« Đừng khóc. » Giọng của hắn bắt đầu dĩ nhẹ nhàng, đôi tay mềm mại nhẹ nhàng thay nàng lau đi những giọt nước mắt « Chuyện hiểu lầm của chúng ta đợi tí nữa hãy nói đi, người ăn cái này trước xem.» Hắn ngấm lại rốt cuộc là sai sót ngẫu nhiên thế nào lại tạo thành sự hiểu lầm lớn như vậy.

« Hiểu lầm? » Chi Yên hai mắt đầm lệ ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Nhìn 2 má cùng thân người nàng gầy gò xanh xao yếu ớt, hắn nhin không được than nhẹ, đau lòng không thôi.

« Ăn cái này trước đi. » Hấn không khỏi phân trần trả lời nàng, trước tiên đem nàng chuyển qua sofa ngồi, sau đó mới lấy tay đem túi đồ nylon mà nàng mua về mở ra.

Một mùi hương nồng đậm ghê tởm nháy mắt ở trước mũi hấn bay ra, bị nghẹn, hấn không thể không nhăn mặt, thật cẩn thận nín thở.

[Chao] hấn biết. Khó trách sau khi vào nhà, hấn đã mơ hồ ngửi được cái mùi là lạ đến đáng sợ.

Cho dù có như vậy, Tề Sóc vẫn thay nàng chuẩn bị hết thảy thật tốt, đem hộp [Đậu hủ thúi] có mùi hương khủng khiếp muốn té xỉu kia đưa cho nàng, sau đó nhanh chóng đứng dậy xoay người mở toang hết tất cả cửa sổ ra.

Nàng cúi đầu không hề có vị giác đem từng miếng bỏ vào trong miệng, nàng không muốn nhìn, cũng cự tuyệt nhìn hành động nhường nhịn nàng của hấn. Nhưng cho dù không nghĩ, không xem, không nghe, nàng cũng biết trước tiên hấn sẽ mở hết tất cả cửa sổ ra, rồi vào nhà bếp bật cả quạt hút, cuối cùng bật cả quạt điện gần đó – cái quạt mà hấn đã mua vì nghĩ nó sẽ giúp cho việc thông gió, nó đang được treo ở trên cao để thổi bay mùi hương ra ngoài cửa sổ!

Lần đầu tiên thấy hấn dùng phương pháp này bài trừ mùi [hôi] trong phòng, nàng vừa buồn cười vừa tức giận, sau đó thì cười đến đau bụng.

Hiện tại bây giờ, cơ bản là nàng không nên cười, mà phải thấy cảm động mới đúng, bởi vì nhìn rõ những hành động của hấn đủ biết hấn sợ hương vị [Chao] đến thế nào, nhưng vì nàng thích ăn nên hấn chưa bao giờ oán trách 1 câu nào cả, thậm chí ngay cả ý đồ ngăn cản nàng ăn [Chao] cũng không hề có lấy 1 lần.

Như vậy hấn đối với người bạn gái hiện tại cũng hết sức nhường nhịn săn sóc có phải không?

Nàng không muốn cứ tự hỏi vấn đề này mãi, nhưng cứ suy nghĩ là lại nghĩ đến vấn đề này.

Không phải hấn cũng sẽ nấu thứ này thứ nọ cho bạn gái hiện giờ của hấn ăn đấy chứ? Có hay không cũng mỗi ngày đưa nàng ấy cùng đi làm? Có hay không nếu không ôm nàng ấy thì sẽ không ngủ được? Hiện giờ có yêu nàng ấy... ác!

Đột nhiên 1 cơn buồn nôn làm cho vị giác của Chi Yên bị đảo lộn, nàng nhanh chóng đứng dậy phi về phía toilet.

“Nôn ~ nôn ~ nôn ~”

Nàng ngồi ở trên sàn phòng tắm ôm bồn cầu nôn như điên, lại không nghĩ rằng do mình bị ốm nghén, mà cho rằng do ý nghĩ đau lòng kia vừa rồi làm nàng như thế. Nàng rất khổ sở, thật sự rất khổ sở.

« Chi Yên, người làm sao vậy, đừng làm ta sợ. » Sắc mặt Tề Sóc trở nên trắng bệch, 2 tay không biết làm sao đặt nhẹ trên vai nàng hỏi.

« Người tránh ra, không cần lo cho ta. » Nàng yếu ớt đẩy hấn.

« Người đang nói cái gì, ta làm sao có thể mặc kệ người! » Hấn có chút tức giận gầm nhẹ, lập tức ôn nhu nói « Có đứng dậy được không? Ta đưa người đi bệnh viện nhé. »

« Không cần. » Nàng lại đưa tay đẩy hấn ra.

« Chi Yên, đừng tùy hứng. » Hấn nhẫn nại dịu dàng nói, đưa tay ra ôm nàng, lại bị nàng đẩy ra.

« Tránh ra, van cầu người rời đi được không, không cần lo cho ta. » Quan Chi Yên nghẹn ngào cầu xin.

Nháy mắt môi hấn khẽ nhếch lên, cầm rung nhẹ, vẻ mặt ôn nhu lo lắng bỗng nhiên nghiêm túc cùng tuần lệ *. (*: đẹp trai, anh tuấn, tiêu sái...:”3 các nàng muốn dùng từ nào thay thế cũng được)

« Người muốn chính mình đi, hay là muốn ta bế người? » Hấn hỏi nàng.

« Ta muốn người đi... » Nàng còn không có tới kịp nói hết câu, Tề Sóc đột nhiên xoay người ôm lấy nàng.

Nàng hơn sức một chút, sau đó liền động thủ giãy dụa không muốn sự giúp đỡ này, hấn lại nói « Người mà còn động dậy, ta sẽ như thế này bế người trực tiếp đến bệnh viện a. »

Cả người nàng cứng đờ, không dám cự cựa nữa, bởi vì nàng biết chắc hẳn sẽ không nói giỡn, nhưng mà cho dù hẳn có nói như thế đi nữa thì hành động này của hẳn cũng thật thô lỗ a.

« Sốc, làm ơn đó, người thả ta xuống có được không? » Nàng cất tiếng cầu xin.

« Người phải đi bác sĩ. » Hẳn dừng lại, cúi đầu, vẻ mặt kiên định nhìn nàng.

« Ta không sao. »

« Người vừa rồi ngay cả đồ ăn lúc này đều nôn ra hết vậy còn nói không có sao sao? » Hẳn không đổi sắc, vẻ mặt nghiêm túc cúi nhìn nàng chằm chằm.

« Người đặt ta xuống trước được không? Ta có chuyện muốn nói với người. »

Hẳn hoài nghi nhìn nàng, do dự mà không hề động đậy, giống như hẳn sợ nếu buông nàng ra đường như nàng sẽ chạy trốn.

« Ta sẽ không chạy. » Nàng nhìn hẳn cam đoan.

« Có chuyện gì thì để sau khi ta đưa người đi bác sĩ xong rồi nói. » Rốt cục hẳn vẫn quyết định đưa nàng đến bệnh viện trước quan trọng hơn, sau đó tiếp tục kiên định bước về phía cửa chính.

Quan Chi Yên hoàn toàn không biết phải làm sao, đành phải thừa dịp chính mình lùi bước, nhắm mắt mở miệng nói với hẳn « Ta có thai. »

Tề Sóc đột nhiên dừng bước, nín thở cúi đầu nhìn nàng, trên mặt ngây dại, không biểu hiện gì hết, sau đó bỗng mở to đôi mắt, lộ ra vẻ mặt vui sướng.

« Người nói người có thai? » Giọng hẳn khàn khàn, tim đập liên hồi, mặt mày hớn hở.

Chi Yên ngạc nhiên khó hiểu nhìn thái độ của hẳn, không rõ làm thế nào mà hẳn lại có phản ứng như vậy.

Không phải hẳn sẽ lộ ra vẻ mặt khiếp sợ hoặc khó tin hoặc tức giận phiền não sao? Vì sao lại có thái độ cao hứng giống như là đã mong chờ nàng mang thai từ lâu vậy a?

« Cho nên sở dĩ vừa rồi người nôn như vậy tất cả đều là vì mang thai nên nôn nghén ? » Đôi mắt hẳn rạng rỡ nhìn vào mắt nàng hỏi.

Nàng do dự gật đầu.

« Ha ha.....» Hẳn đột nhiên cất tiếng cười to, sau đó ôm nàng ngay tại chỗ xoay vòng.

« A!» Nàng bị hoảng sợ, nhịn không được kêu lên sợ hãi.

« Thật xin lỗi. » Hẳn vội vàng dừng hành động xoay, vẻ mặt như cười cúi đầu nhìn nàng, mỉm cười giải thích với nàng « Nhưng ta thật sự là rất cao hứng, bởi vì ta sắp được làm cha, ta muốn làm cha a, ha ha.....»

Hẳn lại nhịn không được cất tiếng cười to, tiếng cười khoái trá cùng đôi tay hẳn gắt gao ôm nàng chặt hơn, còn hôn lên đầu của nàng nữa, làm nàng hoàn toàn không rõ ràng tình hình hiện tại là như thế nào hết a.

« Sao người lại có vẻ không vui vậy? » Hẳn đã ôm nàng ngồi xuống sofa lúc nào không hay, cũng không cười nữa, vẻ mặt tò mò dịu dàng tươi cười ngó nhìn nàng.

« Người cao hứng thật sao? » Nàng hỏi.

« Đương nhiên. Người không vậy sao? » Hẳn nhếch miệng cười vui vẻ.

« Cho nên người thích trẻ con? »

« Ta thích con của chúng ta. » Tay hẳn đặt nhẹ lên cái bụng bằng phẳng của nàng, hoàn toàn không nhìn ra nàng đang mang thai, hơi cười nói.

« Cho nên người sẽ không bắt ta bỏ đứa nhỏ đi à? »

« Vì sao ta lại muốn người phá thai chứ? Đứa nhỏ này là do ta hao tổn tâm cơ, thật vất vả mới làm cho người thụ thai nha. » Hẳn khiếp sợ nhìn nàng nói.

« Hao tổn tâm cơ? »

Nhìn vẻ mặt ngây ngô đáng yêu của nàng, Tề Sóc nhìn không được hôn nàng một cái « Đến bây giờ người vẫn không có phát hiện ra sao? » Đầu hơi gục gặc, hần cười toe toét nhìn nàng nói.

« Phát hiện cái gì? »

« Phát hiện lần trước ta mua thuốc tránh thai cho người cùng trước kia bất đồng. »

Nàng không hiểu vì sao đột nhiên hần lại nói như vậy « Người nói loại kia vừa vặn bán hết. »

« Ta nói dối, kỳ thật loại thuốc mới này là thuốc bổ. » Hần đắc ý nhếch miệng nói.

« Thuốc bổ? » Nàng ngây ngốc nhỏ giọng hỏi.

« Ai nói người vẫn không chịu cùng ta kết hôn? Ta chỉ còn có cách làm người có thai trước, để người vì mang thai mà không thể không lấy ta » Hần nói « Bất quá cho dù người không có thai, ta cũng đã quyết định rồi, ba ngày sau cho dù có phải bắt cóc, ta cũng buộc người tới hội trường hôn lễ, muốn người ở trước mặt người thân bạn bè gả cho ta. »

« Cái gì..... Cái gì? »

Quan Chi Yên mờ mịt khó hiểu nhìn hần, căn bản là nghe không hiểu hần đang nói cái gì. Cái gì kết hôn? Cái gì ba ngày sau? Cái gì hội trường hôn lễ? Cái gì người thân bạn bè? Rốt cuộc là hần đang nói cái gì ?

« Nói đơn giản chính là ba ngày sau chúng ta sẽ kết hôn, mặc kệ người có nguyện ý hay không, người đều phải gả cho ta, vợ yêu của ta à. » Hần vừa ôn nhu vừa ngang ngược nói với nàng « Đời này trừ ta ra, người đừng mơ tưởng lấy người khác. »

Quan Chi Yên ngây như phỗng nhìn hần, sau đó nước mắt đột nhiên từ trong hốc mắt chảy ra, từng giọt từng giọt, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều.

« Làm sao vậy? Chẳng lẽ đến bây giờ người vẫn không muốn gả cho ta sao? » Hần nhăn mặt nhăn mày, tâm tư có chút phiền muộn hỏi.

Nàng ra sức lắc đầu, đột nhiên cả người ngã về phía hần, gắt gao ôm hần rống to khóc như trút được gánh nặng.

« Ô ô..... Người không hề muốn ta, không hề muốn cùng ta kết hôn, không hề muốn có con, không có, không có..... Ô ô..... » Nàng vừa khóc vừa nói.

« Người đang nói cái gì vậy ? » Hần chỉ cảm thấy thật lạ lùng, nhưng sau đó đột nhiên nhớ tới lúc nãy nàng có nói cái gì bạn gái...

« Chi Yên nhìn ta này. » Hần dùng tay nâng khuôn mặt nàng lên, lại dịu dàng giúp nàng lau nước mắt sau đó biểu hiện thái độ nghiêm túc nhìn nàng nói « Từ nay trở về sau, ta sẽ không giao thiệp với nữ nhân khác, cũng không thương nhớ bất kỳ ai, càng không qua đêm ở bên ngoài. Nếu ta có lời nào lừa gạt người, ta sẽ bị thiên lôi đánh chết không toàn thây. »

« Không cần. » Nàng tưởng có thể ngăn cản hần, nhưng đã không kịp.

« Không cần lo lắng, bởi vì những gì ta nói đều là sự thật. » Hần nói « Còn về chuyện bạn gái lúc nãy người nói, ta có suy nghĩ lại, ta chỉ biết có 1 người gọi là Đoàn tiểu thư, Đoàn Lại Lăng tiểu thư của tiệm coffee Hạnh Phúc, có phải người muốn nói tới là nàng ta ? » Hần nheo mắt hỏi.

Nàng dùng sức lắc đầu.

« Vậy theo ta nghĩ... » Tề Sóc ở trước mặt nàng có vẻ dăm chiêu gật đầu mở miệng nói « Như vậy theo ta nghĩ cũng chỉ còn có 1 vị Đoàn tiểu thư, là người phụ trách tìm thiết kế sư cho đám cưới của chúng ta, Đoàn Đ*** Tinh tiểu thư. »

Nàng ngơ ngác nhìn hần. Tìm thiết kế sư cho đám cưới ?

« Người nói người đã nhìn thấy nàng ta, có phải nàng ta có thân hình cao cao gầy gầy, tóc ngang vai, mặt không nóng không lạnh, còn đeo mắt kính viền đen? »

Nàng nhất thời tròn to đôi mắt.

« Quả nhiên là nàng ta. » Tề Sóc nhướn nhướn mày, bắt đắc dĩ thở dài, cuối cùng hắn cũng tìm đầu sỏ gây ra chuyện này « Vậy đây là lý do người chia tay với ta, cuối cùng thì ta cũng hiểu. »

Quan Chi Yên ngây ngốc ngạc nhiên nhìn hắn, cảm thấy thoáng như giấc mơ. Cho nên tất cả chỉ là hiểu nhầm, là nàng không đủ tin tưởng hắn, không tin tưởng vào chính mình? Nàng thật sự ngu ngốc...ngu ngốc...ngu ngốc a!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải hắn cự tuyệt lời kết hôn của nàng, như thế nào mà nàng lại nghi ngờ hắn, cũng không tự tin vào bản thân mình ?

« Thế vì sao lúc trước người lại nói muốn ta chờ người 5 năm? » Nàng lên giọng hỏi, sự lo lắng này vẫn làm nàng không thể yên lòng được.

« Bởi vì lúc ấy ta rất tức giận. » Hắn nhìn nàng khẽ thở dài, đúng là do hắn gieo gió gặt bão.

« Tức giận? » Nàng tựa hồ nghe không hiểu hai chữ [tức giận] này là ý gì.

« Lý do người đột nhiên quyết định muốn kết hôn làm cho ta rất tức giận. » Hắn ôn nhu nói.

Nàng nhìn hắn, trong lúc đó đột nhiên kinh ngạc khẽ nhếch miệng, rốt cục cũng đã nghĩ thông suốt vì sao hắn lại tức giận.

« Trời ạ, thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không phải..... Ta.....» Nàng không biết nên giải thích như thế nào, chỉ có thể không ngừng lắc đầu để cho hắn biết nàng không có cái ý tứ kia.

Với nàng mà nói hắn tuyệt đối không chỉ là công cụ để tranh đua với những đối thủ 1 mất 1 còn thời ĐH, làm sao nàng có thể chỉ vì một cuộc cá cược mà tùy tiện kết hôn a?

Sở dĩ nàng không chút do dự nói muốn kết hôn, bởi vì đối tượng là hắn, bởi vì nàng biết hai người bọn họ yêu nhau, bởi vì gả cho hắn thì bọn họ nhất định có thể bách niên giai lão, vĩnh phúc bể tình, cho nên mới có thể muốn cùng hắn kết hôn.

Nàng đương nhiên không thể phủ nhận việc đó và cuộc cá cược với mấy cô nàng đối thủ kia là không có liên quan, nhưng cũng chỉ có thể xem như tiếp thêm 1 bước mà thôi, mà dựa vào tình yêu say đắm nồng nàn của bọn họ hoàn toàn không can hệ gì.

Nàng yêu hắn. Làm thế nào mà hắn nghĩ nàng sẽ đem chuyện kết hôn ra để nói đùa được chứ?

« Ta biết người không ý đó, là ta không suy nghĩ kỹ nên phản ứng như vậy, thật xin lỗi. » Hắn thật sự nhìn nàng chăm chăm, vẻ mặt ôn nhu cùng hối lỗi.

Hắn dịu dàng phá tan sự nhu nhược của nàng cùng phòng tuyến vững chắc kia, làm cho nàng trong nháy mắt thốt ra 3 chữ mà từ trước đến giờ nàng không thể nói « Em yêu anh. »

Trong nháy mắt vẻ mặt của hắn trở nên nhiệt tình như có lửa, mắt sáng như đuốc nhanh chóng nhìn chăm chăm nàng « Nói lại lần nữa xem. »

« Em yêu anh. » Tay nàng khẽ chạm mặt hắn, nhẹ giọng nói, sau đó lại tiếp tục nói thêm lần nữa « Sóc, em yêu anh. »

Tề Sóc bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, như là không thể thừa nhận giờ khắc có quá nhiều cảm xúc này. Rồi sao đó lại mở mắt ra, hắn mang theo tâm tình tha thiết nhìn nàng, thận trọng mở miệng.

« Quan Chi Yên tiểu thư, xin hỏi người nguyện ý gả cho ta chứ? »

Trong nháy mắt hai mắt nàng mơ hồ rơi lệ, nàng không thể ngăn được chính mình, vừa khóc vừa cười nhìn hắn gật đầu nói « Ta nguyện ý. »

« Tân nương tử, ta đến đây. »

Cửa phòng của tân nương bị người từ bên ngoài đẩy ra một chút, khuôn mặt tươi cười của Dương Bách Huệ bỗng nhiên xuất hiện ở trước cửa.

« Bách Huệ! » Chi Yên kinh hỉ kêu lên « Người trở về từ lúc nào thế? »

« 12h tối qua. » Dương Bách Huệ bước vào phòng, mỉm cười đánh giá nàng « Chi Yên, người thật xinh đẹp nha. »

« Cảm ơn. Bách Huệ, tình hình bác trai thế nào rồi? » Nàng vui vẻ hỏi.

« Đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, hai ngày sau sẽ được chuyển sang phòng bệnh bình thường. »

« Thật tốt quá. »

« Ừm. » Dương Bách Huệ gật gật đầu đồng ý.

Im lặng 1 lúc lâu, Chi Yên bỗng nhiên hít một hơi, lộ ra vẻ mặt tính toán như đang muốn tính sổ ai đó...

« Bách Huệ, người thật sự quá đáng nha, vậy mà ta còn nghĩ người là bạn thân nhất của mình. » Nàng nhìn Bách Huệ, giả bộ tức giận nói.

Không cần nhiều lời, Bách Huệ lập tức biết rõ ý nàng đang nói đến chuyện gì.

« Thực xin lỗi, chỉ là ta cảm thấy Tề Sóc có điểm đáng thương, hơn nữa qua chuyện này còn có thể giúp các người yêu lại càng yêu, cho nên ta mới đi giúp hắn. Ai biết sau đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, thật sự xin lỗi. » 2 tay Bách Huệ chấp lại, lộ ra vẻ mặt cầu xin tha thứ.

« Ta không nhận lời xin lỗi này của người. » Quan Chi Yên nói.

« Chi Yên? » Dương Bách Huệ hơi ngây ngốc sững sốt.

« Trừ phi người đồng ý làm mẹ nuôi của đứa con trong bụng của ta, ta mới nhận. » Nàng nói.

« Thế thì có vấn đề gì đâu? » Bách Huệ lập tức nhếch miệng mỉm cười.

[Knock...knock...knock]

Đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, cửa chợt bị đẩy ra, thiết kế sư hôn lễ Đoàn Đ*** Tinh bước vào, mỉm cười đi tới chỗ nàng.

« Tân nương tử đã chuẩn bị tốt chưa? Chuẩn bị bước vào lễ đường. » Nàng hỏi.

Quan Chi Yên nhắm mắt lại, đột nhiên hít sâu 2 cái, sau đó mới mở hai mắt, kiên nghị nhìn Đoàn tiểu thư gật gật đầu.

« Tốt lắm. » Đoàn Điểm Tinh nói, đồng thời nghe thấy bên ngoài đã bắt đầu vang lên điệu nhạc mừng đám cưới.

[HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-cong-cua-ta-thuc-tre-tuoi>